

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YOU BETTER WATCH OUT

A Thriller

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHORS
**JAMES S. MURRAY AND
DARREN WEARMOUTH**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YOU* DAHA İYİ İZLE *OUT

**JAMES S. MURRAY
VE DARREN WEARMOUTH**

ST.NARTI'INPRESİ

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup

adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

James S. Murray ile ilgili e-posta güncellemeleri için
[buraya](#) tıklayın. Darren Wearmouth ile ilgili e-posta
güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

OceanofPDF.com

Jim & Maryann Murray için

OceanofPDF.com

1

Karanlık Eski Forge'u istila etmişti.

Ana Cadde boyunca ilerleyen Eddie Parker'ın ön camına kar taneleri serpiliyordu. New York'un kuzeyindeki bu küçük kasabanın sade bir havası vardı. Retro sokak lambaları sıcak sarı ışıltılar yayıyordu. Tatil süsleriyle dolu sevimli yerel mağazalar. Kasaba sakinlerinin çoğunun Norman Rockwell tablolarından fırlamış gibi, bu soğuk Noel haftası akşamında ateşlerinin etrafında toplandıklarını hayal etti. Çoğu yer gece için kapanmıştı ve kaldırımlar ıssızdı.

Old Forge'un yığınla karakteri vardı ve tuhaflığı kilometrelerce öteden insanları kendine çekiyordu. Adirondacks'taki en iyi tekne turlarıyla yaz aylarında bir turist tuzağıydı. Ancak kış aylarında tüm eyaletteki en düşük sıcaklıklara sahipti. Gerçekten acımasız bir havası vardı. Yine de Eddie kardeşinin kulübesinden dönerken burayı görmekten asla bıkmazdı.

Ayrıca buradaki insanların parası vardı. Hem de çok. Eddie'nin kredi kartının limiti dolmuştu, cüzdanında kırk dolar vardı ve kirasını bir ay geciktirmişti. Ama ev sahibinin tahliye sürecini başlatabilmesi için birkaç ayı daha olduğunu biliyordu. Neyse ki New York yasaları ev sahiplerine karşı çok acımasızdı. Ama genel olarak, otuz yaşında bir adam için oldukça üzücü bir durumdu. Eve döndüğünde *gerçek* bir iş bulmaya yemin etti.

Çünkü Tanrı biliyor ya, eski işini çok uzun zamandır yapıyordu. Artık değişim zamanıydı.

Şeridin sonunda parlak bir tabela parlıyordu. Yerel bakkal açık kalmıştı.

Ve bir paket sigaraya ihtiyacı vardı.

Soğuk bir kış gecesinde, cennette yapılmış bir eşleşmeydi. Eddie yavaşladı ve sinyalinin yaktı.

Dükkânın girişı açılarak sokağa bir ışık huzmesi gönderdi. Bir adam elinde bir çift altılı paketle dışarı çıktı.

Binanın yan tarafındaki harap otoparka girdi. Birkaç dakika sonra, bir dizi far cipinin yanından geçti. Bir minivan soluna birkaç sıra park etmişti. Camlarından birinde mavi bir tekerlekli sandalye işareti vardı.

Eddie bir fırsat sezdi. Belki de "gerçek" iş arama yarın başlayabilirdi...

Kalın bir palto giymiş, gümüş saçlı bir kadın şoför mahallinden zorlukla dışarı çıktı. Dengesiz bir şekilde minibüsün diğer tarafına doğru ilerledi. Bir dakika sonra, elektrikli tekerlekli sandalyedeki ince yapılı kocasıyla birlikte yeniden ortaya çıktı. Çift belki yetmişli yaşlarındaydı. Muhtemelen karamela şekerleri ve bir şişe Bartles & Jaymes için böyle bir havayı göze alamayacak kadar yaşlılardı.

Eddie güvenlik kamerası var mı diye etrafı taradı.

Hiçbir şey yoktu.

Bir an için, kötü alışkanlıklarından birinin daha su yüzüne çıkmasına izin verdiği için kendini tekmeledi, ama o anı çabucak rasyonalize etti.

Noel'i atlatmam için son bir sayı. Ayrıca,

kimsenin canı yanmayacak.

Bir daha kimsenin canı yanmayacak.

Aracından atladı ve soğuk gece havasında nefesi anında buğulandı. Kot pantolonu ve kazağı hava koşullarına karşı zayıf bir koruma sağlıyordu.

Eddie tekerlekli sandalyenin karda bıraktığı izleri takip ederek girişe doğru koşmaya başladı. Kapıyı sürükleyerek açtı ve sıcaklığın içine adım attı.

Eski, harap bir hoparlörden sessiz bir Noel müziği sızıyordu. Radio Shack'in 1994 Kara Cuma'sına özel bir kampanyasına benziyordu. Kasadaki kadın ona baktı, sonra tekrar *Çarkıfelek*'in tekrarlarını oynayan duvara monte edilmiş tüplü televizyona odaklandı.

Küçük bakkalda sadece beş koridor vardı. Yaşlı çift en uzak olana doğru ilerledi. Yaşlı kadının sepeti çoktan yarıya kadar dolmuştu ve ağırlığıyla gözle görülür bir şekilde mücadele ediyordu. Eddie arkasından yakından takip ediyor, hedefleri ve çeşitli marketler arasında gidip geliyordu.

abur cuburlar sergileniyordu. En tazeleri Twinkies gibi görünüyordu. Silindirin üzerindeki sosisli sandviçlerin karbon tarihlemeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Çift bir sonraki koridora doğru ilerledi. Keyifleri yerinde görünüyordu, onun varlığından tamamen habersiz bir şekilde sohbet ediyorlardı. Mükemmel işaretler.

Dükkânın ön kapısındaki zil çaldı.

Buzdolaplarının yanında takibini durdurdu.

Sert bakışlı, orta yaşlı bir polis içeri girdi. Ona ters baktığınız için size ceza kesebilecek türden bir şerefsizdi. Eddie'nin böyle bir gecede ihtiyacı olan son şey buydu ama kendine sakın olmasını söyledi.

"Şerif Briggs," diye seslendi yaşlı adam.

"George. Dorothy. Böyle bir gecede dışarıda ne yapıyorsun?"

"Dorothy'nin tatil için stok yapmayı ne kadar sevdiğini bilirsin Şerif," dedi yaşlı adam gülümseyerek.

"Rosto kendi kendine pişmeyecek," diye yanıtladı kadın, kocasının yan tarafını sevgiyle çimdikleyerek.

"Biraz vaktiniz var mı Şerif?" diye sordu yaşlı adam.

"Ne yazık ki biraz acelem var."

"Umarız çok ciddi bir şey değildir?"

"Hayır, sadece şehrin diğer tarafında küçük bir olay. Ne ?"

"Dün gece haberleri izliyorduk ve Old Forge'da cinayet işlenmeyen bir yıl daha geçirdiğiniz için sizi tebrik etmek istedik."

Polis ona tatmin edici bir baş selamı verdi. "Bana teşekkür etme George, Dorothy. Burada yaşayan iyi insanlar tüm farkı yaratıyor, örneğin siz ikiniz."

Eddie konuşmaları yarım yamalak dinliyor, yakınlarda zamanını bekliyordu.

Genel sebze kutularını ve tozlu Froot Loops kutularını kontrol ediyormuş gibi yaptı. Polis aceleyle kasaya gitti, bir piyango bileti aldı -yani o kadar da acelesi yoktu- ve görünüşe göre dünyayı umursamadan dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra, arabası mağazanın önünden rahatça uzaklaştı.

Yaşlı çift birkaç parça daha seçerek reyonları dolaşmaya devam etti. Sepet patlamaya hazır görünüyordu ama içinde ilgi çekici hiçbir şey yoktu.

Sonunda kasaya doğru yöneldiler.

Eddie tam arkalarına geçti. Bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu.

Gençken hırsızlığın karanlık sanatlarını öğrenmişti. Sabır gerektiriyordu. Birisi ne kadar uyanık ya da dikkatli olursa olsun, onu soymak için mükemmel fırsat her zaman karşısına çıkıyordu.

Her hareketlerini yakından izlemek için öne doğru ilerledi. Her detayını. Ama şüphe uyandıracak kadar yaklaşmadı. Yaşlı kadın sepeti tezgâhın üzerine itti. Kocasının paltosunun altına pahalı görünen bir takım elbise giymişti. Eddie planının mali durumlarına ciddi bir darbe vuracağından şüpheliydi.

Daha büyük olasılıkla, basitçe üstesinden .

Sunucu eşyaları taradı ve birkaç plastik torbaya koydu.

Sabır.

Bunu dışarıda yap.

Yaşlı kadın Chanel çantasını açtı.

Heyecan Eddie'nin vücuduna yayıldı.

İçti tıka basa parayla doluydu.

En azından birkaç bin dolar, diye düşündü. İş bulana kadar hayatta kalmasına yetecek kadar. Yüz dolarlık bir banknot çıkardı ve ürünlerin parasını ödedi. Ama yaşlı kadın market poşetlerini kaldırmaya çalışırken, bir tanesi çelimsiz ellerinden kaydı.

Elindeki teneke kutuları karo zeminde takırdattı.

Eddie onları almak için hemen eğildi. Onun iyiliksever rolünü oynaması, az sonra olacakları göremeyecekleri anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim genç adam," dedi. "Bunu istemekten nefret ediyorum ama bir iyilik yapıp arabaya kadar bize yardım eder misiniz? Bu yiyecekler her yıl daha da ağırlaşıyor gibi görünüyor."

"Elbette, benim için bir zevk," diye yanıtladı Eddie.

"Sen bir beyefendisin," dedi yaşlı adam. "Artık etrafta onlardan pek kalmadı."

Eddie çifte içtenlikle gülümsedi.

Mükemmel bir fırsat.

Bu iş çok kolay olacaktı. Kalan poşetleri tezgâhtan aldı ve çiftin peşinden dışarı çıktı.

Adamın elektrikli tekerlekli sandalyesi karla kaplı zeminde iki taze iz bıraktı. Karanlığa doğru ilerlerken kadın da onun yanında paytak paytak yürüyordu.

Park yeri.

"Nerelisin genç adam?" diye sordu. "Fort Drum, doğma büyüme, hanımefendi."

"Gerçekten mi? Sizi küçük kasabamıza getiren nedir?"

"Oh, sadece geziniyordum. Tatil için eve gitmeye, ailemi görmeye hevesliyim, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Yaşlı kadın gülümsedi. "Merak etmeyin, kocam ve ben sizi uzun süre tutmayacağız. Ama Old Forge'a geldiğiniz için çok mutluyuz."

Minibüsün yanında durdular. Yaşlı kadın yan kapıyı kaydırarak açtı, çantasını koltuğun üzerine koydu ve bir rampayı katladı. Anahtarlığın üzerindeki bir düğmeye basarak bagajı açtı.

"Biliyor musun," dedi yaşlı adam, "senin gibi insanlara her zaman daha fazla ihtiyacımız var." "Benim gibi insanlara mı?"

Başını salladı ve gülümsedi. "Evet, oğlum. Tıpkı senin gibi."

"İyi bir adam ol ve yiyecekleri arkaya koy," diye ekledi karısı. Eddie etrafın temiz olduğundan emin olmak için etrafına bakındı.

Sessiz otoparkta kimse onları takip etmemişti. Etraflarındaki birkaç arabanın üstünde bir karış kar vardı. Dükkânın dışındaki yolun görünür kısmını hiçbir far aydınlatmıyordu.

Bu onun zamanıydı. Onlar için kolayca çok hızlıydı ve ödülü bir kol mesafesindeydi. Hayatının en kolay skoru. Bu sefer, sıfır yan hasarla.

Elindeki alışveriş poşetlerini bıraktı. Tekerlekli sandalyenin önüne doğru koştu. Çantayı almak için kolunu aracın içine soktu. Birazdan gitmiş ve paraya boğulmuş olacaktı.

Onun yerine boynunun yan tarafında keskin bir çizik hissetti. Eddie elini ani acıya karşı koydu.

Yaşlı çiftle yüzleşmek için döndü, az önce olanlardan dolayı kafası karışmıştı.

Yaşlı adam tekerlekli sandalyesinden kalkmış, şimdi uzun boylu ve sakın görünüyordu. Sağ elinde bir şırınga tutarak Eddie'den bir adım geri çekildi. Kadın da birkaç adım geri çekilmişti. Yüzlerindeki dostça gülümseme kaybolmuş, yerini acımasız bir merak ifadesi almıştı.

"Bu ne lan?" diye mırıldandı.

Eddie ifte doğru hamle yaptı ama sağ bacağı büküldü. Tek dizinin üzerine çöktü, nefes nefese kalmıştı ama ayakta duramıyordu.

Vücudundan enerji çekildi.

Göz kapakları soldu.

Çaresizlik içinde savurduğu kolu yaşlı adamın cilalı ayakkabılarına çarptı.

Eddie kalan tüm enerjisiyle hareket etmeye çalıştı. Her ne oluyorsa ondan uzaklaşmak için. Bunun yerine, tüm gücü tükenmiş ve görüşü bulanıklaşmış bir halde yüzüstü karın içine düştü.

Sonra... dünyası karardı.

OceanofPDF.com

2

Eddie'nin kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. Vücudu buz gibi zeminde titriyordu. Her kası ağrıyordu. Kurumuş boğazını nemlendirmek için sertçe yutkundu. Isıran bir rüzgâr ıslak giysilerinin arkasına çarparak omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Düşüncelerini toparlamaya çalışırken elleri yumruk haline geldi.

Görüntüler zihninde dönüp durdu ve sonunda tutarlı düşüncelere dönüştü. Gece eve dönüş. Old Forge. Bakkal dükkânı. Para dolu bir çanta.

George ve Dorothy.

Onu birkaç saniye içinde öldürdüler.

Yaşlı çift sadece kendilerini savunmuyordu. Gözlerine spreyci sıkırmak mı? Bunu anlayabilirdi. Ama kim cebinde bir hırsıza enjekte etmeye hazır, güçlü bir ilaçla doldurulmuş şırıngalar taşırdı ki...

Gözleri hızla açıldı, zihni hatırladığı son şeyle yarışlıyordu. Görüşünün netleşmesi birkaç saniye sürdü. Çevresini algılaması birkaç saniye daha sürdü. Burası park yeri ya da Old Forge değildi. Daha da tarihi görünüyordu.

Süslü sokak lambaları düzensiz aralıklarla kaldırımlarda sıralanmıştı. Kar, göz kamaştırıcı sarı ambiyansın içinden geçerek titreyen bedenine çarpıyordu.

Eddie inleyerek arnavut kaldırımlı bir sokağa çömeldi. Hırıltılı bir nefes verdi. Isınmak için kollarını kendine doladı ve her iki yöne de baktı. Yolun bir ucu zifiri karanlıkta kayboluyordu. Bir an için yaşlı çiftin onu ıssız bir mevrada, her yerden kilometrelerce uzakta, bir ders vermek için bırakıp bırakmadığını merak etti. Yolun diğer ucu aydınlık bir kasaba meydanına .

Ama...

Hiç araba yoktu... Görünürde insan yoktu... Hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu.

Ne oluyor be?

Birkaç binadan zayıf ışıklar sızıyordu. Her birinin vitrininde, geçmiş bir dönemi anımsatan gösterişsiz Noel süsleri vardı. Eczane ve lokanta gibi birkaç vitrin belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onları zaman ya da mekân içinde konumlandıramıyordu. Daha çok bir şarkı ya da bir cümlemin çağrıştırdığı çocukluk anıları gibiydi.

Eddie soğuktan duyduğu acıyla yüzünü buruşturdu. Nerede olduğunu anlamak ve eve dönüş yolunu bulmak için içeri girmesi -herhangi bir yere- gerekiyordu.

Kot pantolonunun ceplerini karıştırdı. Boştu.

Yaşlı çift cep telefonunu ve cüzdanını almış olmalı.

Ne oluyor be?

Sağ tarafında, yirminci yüzyılın başlarından kalma olduğunu hayal ettiği eski zamanlardan kalma bir salon uzanıyordu. Dört penceresinden ince bir ışık yayılıyordu. Bir dizi ahşap basamak, bir verandanın altından girişe doğru uzanıyordu. Müşterilerin bir yabancının varlığından hoşlanmayacağı türden bir yere benziyordu. Zaten Eddie de yabancı olsun olmasın *çoğu* yerde hoş karşılanmazdı.

Sınırlı seçenekleri arasında soğuğa göğüs germek ve muhtemelen hipotermiye yakalanmak ya da yerel halka göğüs germek ve kasabadan kovulmak vardı.

Yerlileri tercih etti. Çoğu Upstat'ının yabası yoktu.

Güçlü bir rüzgâr sokakta kükreyerek onu bir kar bulutuyla örttü. Ayağa kalktı, kendisine enjekte edilen ilacın etkisiyle hâlâ sersem gibiydi. Propofol ya da benzeri bir şey olduğunu tahmin ediyordu.

Partiyi devam ettirmek için gece geç saatlerde bir yer arayan bir sarhoş gibi barın önündeki kaldırıma doğru tökezledi. Barın merdivenlerini tırmandı ve kapıları iterek zorla açtı.

Eddie dışarıdaki korkunç fırtınada uzun bir iş gününün ardından içki içen gürültülü yerliler bekliyordu. Bilardo toplarının şakırtısı. Bir müzik kutusundan yükselen korkunç müzik. Belki de o içeri girdiğinde kasabaya gelen yabancıyı inceleyen birkaç kafa ona doğru dönecekti.

Onun yerine bar tamamen boştu.

Kereste ve yanan yağ kokuları anında burnuna geldi. Odaya doğru ilerlerken botları ahşap döşeme tahtalarının üzerinde gıcırdadı.

Barın içinde bir yerlerden "Sessiz Gece"nin uzaktan gelen koro versiyonu geliyordu. Ses seviyesi düşüktü ama ayırt edilebilirdi. Parçada eski zaman plak çalarlarının kendine özgü, rahatlatıcı çıtırtısı vardı.

Yumuşak tonlar küçük bir kasaba barına hiç yakışmıyordu.

Yavaşça tam bir daire çizerek döndü. İçerideki tüm masalar boştu, ancak birkaçının üzerinde bira bardakları vardı. Odanın kenarındaki uzun panelli barın her tarafı cicili bicili bantlarla kaplanmıştı ama soluk muslukların arkasında hiçbir barmen durmuyordu.

Eddie ellerini ağzına götürdü ve ısınmak için onlara nefes verdi. Terk edilmiş gibi görünen binada herhangi bir yaşam belirtisi aradı.

Salonun aydınlatması yanan üç gazyağı lambasından geliyordu. Bir tanesi barın köşesine yerleştirilmişti. Diğer pencerenin yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Üçüncüsü ise karanlık bir müzik kutusunun üzerindeydi.

Yine de barda elektrik vardı, bu da mekânın dünya için ölü olmadığı anlamına geliyordu. Zavallı görünümlü plastik bir Noel ağacının etrafına bir dizi rengârenk Noel ışığı asılmıştı.

"Alo?" Eddie tüm bu deneyim karşısında şaşkına dönmüş bir halde seslendi. Kimse cevap vermedi.

Eğer *Mary Celeste* karada olsaydı, burası olurdu.

Plak dönerek bitti ve geriye sadece sonsuz çıtırtıların sesi kaldı.

Bekle bir saniye.

Birisi buraya gelmiş olmalı. Son zamanlarda. Gazyağı lambaları ve plak çalar ona bu kadarını söylüyordu.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Bir an için rüya görüp görmediğini merak etti. Rüya ya da değil, öncelikleri belliydi.

Isının ve kurulanın.

Fort Drum'a geri götürmesi için kardeşimi ara.

Siktir git buradan.

Eddie boş masaların arasından geçerek bara yaklaştı. Pikapta yedi inçlik bir single dönüyordu. Kaşlarını çattı. Hafızasından bunun en fazla birkaç dakika sürmüş olabileceğini biliyordu. Peki bu parçayı kim çalmıştı?

Sağ tarafında, muhtemelen mutfağa ya da arkadaki depoya açılan bir kapı vardı.

"Hey," diye bağırdı. "Evde kimse var mı?" Bir kez daha kimse cevap vermedi.

Cevaplar için beynini zorladı.

Bunların hiçbiri gerçek değil.

Yaşlı çift beni hangi cehennemde bıraktı?

İçinde bir tehlike hissi yükseldi.

Eddie tezgâhın altına eğildi ve bara girdi. İki buzdolabı güçsüz ve boştu. Tozlu bardaklar rafları dolduruyordu. Duvarda Guinness, Budweiser ve HarleyDavidson'ın eski teneke tabelaları asılıydı. Yakından incelendiğinde bunların reproduksiyon olduğu anlaşıyordu. Vahşi Batı'ya uygun bir yazar kasanın yanında kahverengi bir çevirmeli telefon duruyordu.

İçgüdülerini onu doğrama tahtasının üzerindeki bir bıçağa doğru çekti. Kendini savunmak için görebildiği en iyi şey buydu. Hâlâ titreyen eliyle bıçağı yakaladı ve boş odada herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığına baktı. Bu çarpık yerde gerçekliğe dair herhangi bir ipucu.

Aniden, bir çılgılık havayı böldü. Delici ve gürültülü. Korkudan aklını kaçırmış biri olarak tanıdığı türdendi.

Eddie barın arkasına saklanmak için eğildi. Çılgılık arka oda kapısının arkasından gelmişti. Bir an için seçeneklerini düşündü. Birincisi, nereye gittiğini bilmeden dondurucu geceye doğru koşmaktı. Ama bu onu her yerden kilometrelerce uzakta bırakabilirdi.

İkincisi, çılgılığın kaynağını ve nedenini keşfetmek.

Ses bir kadına aitti -yakın bir tehlike içinde olan bir kadına.

Omzundaki şeytan ona kaçmasını söyledi. Kendi derisini kurtarmasını. Daha fazla bela aramadan önce Dodge'dan çık.

Eddie başını salladı. "Lanet olsun."

Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ve eğer dürüst olmak gerekirse, onun da yardıma ihtiyacı vardı.

Barın arkasından gizlice çıktı ve elinde sıkıca tuttuğu bıçağıyla sessizce kapıya doğru yürüdü. Derin bir nefes aldı ve zihinsel olarak kendini savaşa hazırladı.

Bacağının güçlü bir hamlesiyle arka kapıyı tekmeleyerek açtı, her şeye hazırды.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

3

Kapı hızla açılırken Eddie'nin kalbi göğsüne çarpıyordu. Önündeki dondurucunun üzerine bir gaz lambası daha yerleştirilmişti ve odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Dikkatle içeri girdi, bıçağı saldıran herkesi hazırды.

Kendisinden birkaç yaş küçük bir kadın mutfağın vinil zeminine yayılmış yatıyordu. Soğuktan bayılmıştı ve üzerinde bir çift yürüyüş pantolonu ve kapüşonlu bir tişört vardı. Dışarıdaki sert hava için kesinlikle doğru kıyafetler değildi. Kahverengi at kuyruğuna kan bulaşmış ve başının etrafında birikmişti.

Onunla aynı çıkmazda gibi görünüyordu, ancak ciddi şekilde ezilmiş bir ego ve baş ağrısından daha kötü yaraları vardı.

Eddie ona doğru belli belirsiz bir adım attı, adrenalini yükselmişti.

Keskin bir nefes alışverişi mutfaktaki sessizliği bozdu.

Küçük çerçeveli bir başka kadınla yüzleşmek için döndü. Göğsü kabarmış, boynundaki kalın altın zincir parlıyordu. Koyu teninde boncuk boncuk ter vardı. Kadın bir kalp atışı kadar ona baktı, sonra bir sobaya çarpıncaya kadar arkasını dönüp kaçtı. Buradan bakıldığında üzerinde bir çift polar pijama varmış gibi görünüyordu. Bu durum için de fena halde yetersiz giyinmişti.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı Eddie'ye.

Burada ne haltlar dönüyor?

Görünüşe göre diğer kadına vurmamıştı.

Eddie hızla odada saldırganı aradı ama orada başka kimse yoktu. Tekrar bilinci yerinde olan kadına odaklandı. Bıçağını tarafsız bir pozisyona soktu ve ellerini kaldırarak bir adım öne çıktı.

Elini uzatıp ocaktan boş bir bira şişesi aldı. "Biraz daha yaklaşırsan bunu kışına sokarım."

"Dur, dur, ," diye yanıtladı Eddie. "Sana zarar vermek için burada değilim." "Beni kandırabilirdin, pislik."

"Dinleyin bayan, sizi tanımıyorum bile!" Eddie yalvardı. "Beş dakika kadar önce buz gibi soğuk sokakta uyandım. Dışarıdaki o tuhaf bara girdim ve sonra çığlık attığınızı duydum. Hepsi bu."

". "

"Sadece bana bakın! Hikayem açıkça doğrulandı."

Adamın sıırsıklam giysilerine ve titreyen bedenine dikkatle baktı. "Ne oldu sana böyle?"

"Biliyorsam ne olayım,
bayan." "Sen de mi
kaçırıldın?"

"Kaçırıldı mı?" Eddie sordu Retorik olarak, düşünmekgeri için
onun park yerindeki son anılar. "Sanırım öyle, evet."

Yeni mi uyandın?"

"Uh-huh. Cesedini yerde gördüğümde çığlık attım. Neredeyiz lan biz?"

"Bilmiyorum. Bu küçük kasabadaki bir bar gibi... ama modern bir bar gibi değil. Burası çok eski görünüyor. Ve..."

Kadın Eddie'nin bir sonraki sözlerini merakla bekledi.

"Her yer terk edilmiş. Yani, bütün *kasaba* gibi görünüyor. Anlamıyorum."

"Ne? Dışarıda bir benzin istasyonu gördün mü? Öyle bir şey?"

"Burası dışında her yer kapalı görünüyordu. Araba yok. Yaya yok."

Hangi cehennemde olduğumuza dair hiçbir ipucu yok."

"Son anınız nedir?" diye sordu kadın. "Şu anda
en az endişelendiğimiz şey bu."

Yapmak isteyeceği son şey ona gerçeği, Noel alışverişlerini taşımalarına yardım ettikten sonra birkaç yaşlı insanı soymak üzere olduğunu söylemekti. Gerçek ortaya çıktığında aralarındaki küçük güven kırıntısı kesinlikle yok olacaktı.

Hızlı nefesler alarak endişeyle mutfığa baktı. Eddie kapıya doğru ilerledi ve salona giren biri olup olmadığını kontrol etti. Tesadüflere inanmazdı. Her şeyin bir nedeni vardı. Ama bunun? Bütün bunların tuhaflığı onu dehşete düşürüyordu.

"Telefonunuz var mı?" diye sordu.

Başını kederli bir şekilde salladı. "İlk kontrol ettiğim şey buydu." Ona doğru geri yürüdü. Bir elini uzattı ve onu yukarı çekti. "Eddie Parker. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum derdim ama..." "Trinity Jackson."
"Buraya nasıl geldin?"
Bilmeden omuz silkti.
"Yaralandın mı?"
" sanmıyorum."
"Tamam. Bakalım hikâyesi neymiş," dedi Eddie, yerdeki baygın kızı işaret ederek.

Dondurucudan gaz lambasını kapıldığı gibi kadının yanına koştu. Çömeldi ve gözleriyle yaralarını inceledi. Vücudu iyi görünüyordu ama başının yan tarafına sert bir darbe almıştı.

"Tıp eğitimin var mı?" Eddie Trinity'ye sordu. "Hayır.

Senin var mı?"

"Pek sayılmaz."

Eddie yaralı kadının bileğini tuttu ve nabzını buldu. Elini kadının burnu ve ağzı üzerinde gezdirdi. Hâlâ nefes alıyordu ve kalbi atıyordu. Söyleyebildiği tek şey buydu.

Bar alanına geri döndü ve masadaki bir bardağı süpürdü. Mutfaka döndü, paslı bir musluğun altına yerleştirdi ve çevirdi. Delici bir metalik çığlık odanın içinde yankılandı ama su gelmedi.

Trinity bu nahoş ses karşısında irkilerek, "Ah," dedi. "Lavabo mu kırıldı?" "Sanırım. Tabii başlangıçta işe yaradıysa."

Eddie mutfaktaki çeşitli çekmece ve dolapları karıştırarak bir ilk yardım çantası aradı. Tek bulduğu bir süpürge ve bir bira havlusuydu. Yaralı kadının yanına diz çöktü ve başını avucunun içine aldı. Havluyu buruşturdu ve şişmiş kısıma hafifçe sürdü. Çok kötü bir çürüğü vardı.

Birkaç saniye sonra yüzünü buruşturdu. Sonra gözleri çakmak çakmak açıldı.

★ ★ ★

Jess'in başı çarpıyordu. Tiz bir ses kulaklarını doldurdu. Her şey suyun altındaymış gibi görünüyordu. Bir adam elinde kanlı bir havluyla Jess'in yanında diz çökmüştü. Arkasında bir kadın telaşla onunla açık kapı arasında gidip geliyordu.

Görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Adam uzaklaştı.

Jess titreyen elini başının yan tarafına doğru kaldırdı. Acıdan yüzünü buruşturdu. Sanki biri kafatasına bir örs indirmiş gibi hissediyordu.

"Hey, beni duyabiliyor musun?" diye sordu adam, sesi zihninde netleşmeye başlamıştı. "İyi misin?"

Ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu tekrar yere yığıldı. "Sakin ol," dedi yabancı adam.

"Ben nasıl ... Siz kimsiniz?" diye mırıldandı.

"Benim adım Eddie, bu da Trinity."

Kadın odanın diğer tarafından Jess'i izlemeye devam etti. Zihnindeki sisi dağıtmaya çalıştı.

"Bilmiyorum... Ne oldu?" diye sordu. "Neredeyim ben? Buraya nasıl geldim?"

"Ben var Hayır fikir- biziçinde ve aynı tekne olarak Sen. Eksi sarsıntı."

Jess tüm gücünü topladı ve inleyerek oturur pozisyona geldi. Sağ elinin yanındaki kan havuzu da dahil olmak üzere etrafındaki dünya temizlendi.

"Sana söz veriyorum, ben değildim," dedi adam. "İkimiz de burada uyandık, tıpkı senin gibi."

"Yalan söylüyor," diye seslendi Trinity arkasından. "Sokaktan geldiğini söyledi."

Ona ters ters baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Burası." Eddie kollarını iki yana salladı. "Evet, dışarıdaki sokakta karlar içinde uyandım."

"Neredeyiz biz?" Jess sordu.

"Bilmiyorum. Ama lanet olası bir kar fırtınasının ortasında, ıssız bir kasabaya benzeyen bir yerde, ıssız bir barın arka tarafındayız. Başka kimseyi görmedik-"

"Bana başka kimseyi görmediğini söyledi," diye araya girdi Trinity. "Tüm bu süre boyunca buradaydım, bu yüzden bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz."

"Bir dakika susar mısın?" Eddie, Trinity'ye karşı duyduğu hayal kırıklığının her geçen dakika arttığını söyledi.

Jess ile göz göze geldi. "Bakın. Dediğim gibi, ben Eddie'yim. O da Trinity. Onunla yeni tanıştım. Kaçırıldığını düşünüyor. Belli ki ben de kaçırılmışım. Hatırladığım son şey Old Forge'da saldırıya uğradığımdı."

Jess salona baktı. Görünüşe göre burada başka kimse yoktu. Eddie ve Trinity kör bir panik içindeydiler, bulundukları yerin farkında değillerdi ve bu garip çevreyi tanımıyorlardı. Yardımcı olamayacaklarını söyleyebilirdi. Bunu kendi başına çözmesi gerekecekti. Henüz ikisine de güvenemezdi.

"Benim adım Jessica Kane." Bir çekmecenin kolunu tuttu ve kendini ayağa sürükledi. Bir an için başının döndüğünü hissetti ve dengesini korumak için bir kolunu sıcak bir tabağa dayadı. "En son hatırladığım şey ormanda yürüyüş yaptığımdı. Sanırım biri bana arkamdan vurdu. Peki ya siz çocuklar?"

"Biraz kestiriyordum," dedi Trinity. "Sonra bir adam yatak odama girdi, üzerime atladı ve nemli bir bezi burnuma ve ağzıma bastırdı."

"Kloroform mu?" Eddie sordu.

"Bilmiyorum. önce birkaç dakika deli gibi dövuştüm." "Yaşlı bir adam mıydı? Zayıf ve yetmişli yaşlarda?"

"Hayır. Yani, hayatta olmaz. Bu adam güçlüydü. Neden sordunuz?"

"Bana enjekte eden oydu."

Jess aldı a inleme adım doğru Eddie. "Enjekte edildi Sen mi? Ne oldu?"

"Kasabada yaşlı bir çiftte alışverişlerinde yardım ettim. Yaşlı adam elektrikli tekerlekli sandalyedeymiş gibi davrandı."

"Numara mı?"

"Evet. Çantaları bagaja koymaya gittiğimde ayağa kalktı ve boynuma bir iğne sapladı. Sanırım beni içeri çektiler."

"Ne demek istiyorsun?" Trinity bastırdı.

Bir an durakladı ve her baktı. Jess'e bir şeyler izlenimini vermişti ama bunun bir önemi yoktu.

Şu anda.

"Bilerek mağazada benden yardım istediler," dedi sonunda. "Eğer daha iyisini bilmeseydim, kovalandığımı söyledim. Ve eğer hikayen doğruysa, Trinity-"

"Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?" diye tersledi.

"Anlatmak istediğim şu. Görünüşe göre siz benden farklı bir kişi tarafından kaçırıldınız ama üçümüz de aynı yerde bırakıldık. Kim tarafından kaçırıldığımızı bilmiyoruz ama birden fazla kaçırılan var. Bu yüzden en önemli önceliğimiz, her kimse geri dönmeden önce bu kasabadan siktir olup gitmek. Anlaştık mı?"

Trinity, "Ben buna varım," dedi.

"Etrafta bir sırt çantası görmemişsindir herhalde?" Jess sordu. "İçinde telefonum ve anahtarlarım vardı."

"Bulabileceğinden şüpheliyim," diye cevap verdi Eddie. "Bizimkilerin ikisi de alındı."

Jess karanlık mutfağa göz gezdirdi. "O zaman silahları alalım. Ve kullanabileceğimiz her şeyi. Giysiler. Su. Yola çıkmadan önce polisleri aramanın bir yolu var mı bakalım."

Üçü de başlarını sallayarak onayladılar ve odayı taradılar.

Jess endüstriyel dondurucuya doğru birkaç ağırlı adım attı ve kapısını açarken inledi. Eddie ve Trinity mutfağın diğer bölümlerini kontrol ederek tozlu tabaklar ve geçmiş çağlardan kalma posterler buldular.

"Burası yıllardır kullanılmamış gibi görünüyor," dedi. Jess başını salladı. "Salonda da durum aynı mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle. Yani, bir şeyleri kontrol etmek için zar zor oldu." "Peki o zaman, bakalım elimizde ne varmış."

Kapıya doğru uzandı.

Eddie bir kolunu onun göğsüne attı. "Bekle."

"Ne?"

"İkinizin de bilmesi gereken bir şey var. Bara ilk girdiğimde bir pikapta bir şarkı çalıyordu."

"Yani?" Trinity söyledi.

"Demek ki burada başka biri daha varmış."

Ona kaşlarını çatı. "Hadi canım, Sherlock. Kendimizi terk edilmiş bir barda nasıl bulduk sanıyorsun?"

"Hayır, *çok yakın zamanda* demek istedim. Tek bir parça çalıyordu."

Jess endişeyile diğer ikisine baktı. "Yani... yalnız değiliz."

OceanofPDF.com

4

Üçü de kapı aralığından terk edilmiş bara doğru baktılar. Nefesleri havada bulanıklaştı.

Eddie titreyen eliyle bıçağın sapını sıktı. Soğuk ve korku karışımı bir his onu tüketti. Hayatında kendini hiç bu kadar fiziksel ve zihinsel olarak savunmasız hissetmemişti. Onu yolda bırakan kişinin metrelerce ötede, karanlık bir sokaktan onu izliyor olabileceğini fark etti. Kar fırtınası muhtemelen kardaki ayak izlerini gizlemişti.

Bu bir çeşit test mi?

"Mutfakta kalamayız," diye fısıldadı Jess. "Burayı kontrol etmeliyiz."

"Neden?" Trinity karşılık verdi. "Ya bir tuzağa doğru yürüyorsa? Onların ekmeğine yağ sürüyorsa? Dedektif olmak istiyorsan, sen git kızım. Ben burada kalıyorum."

"Planladıkları şeyi beklemeyeceğim," dedi Eddie. "Burada bırakılmamızın bir sebebi var."

"Hangi nedenle?" Trinity sordu. "Bunların hiçbiri mantıklı değil." "Sana katılmıyor değilim. Ama bunu bir an önce çözmemiz gerekiyor."

Trinity'nin sürekli soru sorması Eddie'yi giderek daha fazla sinirlendiriyordu.

Hepsi kör uçuyordu ve çözüm olumsuzluk değildi. Salona doğru yürüdü. Binanın yapısı rüzgârda gıcırdıyordu. Tavan boyunca uzanan kalın ahşap kirişlere . Dışarıda kar fırtınası pencerelerden uğuldayarak geçmeye devam ediyordu.

Grup hareket etmek zorundaydı.

Sorun şuydu ki, dışarısı tehlikeli görünüyordu ve salonun içinde de tehlike havayı dolduruyordu.

Eddie uyandığından beri nelerle karşılaştığını düşündü.

"Telefon!" diye ağzından kaçırdı.

Jess'in başı ona döndü. "Nereye?" "Barın arkasında. Bir telefon gördüm."

Daha önce gördüklerine bakılırsa uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama hiç olmamasından daha iyiydi. İnleyen döşeme tahtaları arasında hızla ilerledi, servis kapağının altına girdi ve boş buzdolaplarının yanından geçti.

Jess ve Trinity barın ön tarafına doğru süzöldüler. Her ikisi de gözlerinde anlaşılabilir bir korkuyla ana girişe doğru bakmaya devam ediyordu. Ama biri saldırmak için bara dalarsa Eddie bıçakla şansını denemekten yanaydı.

Tabii silah getirmedilerse...

Döner telefonun ahizesini kaldırdı ve kulağına dayadı. Çevir sesi yoktu.

Düğme kancalarına birkaç kez bastı. Hâlâ bir şey yok.

Telefonun kablosu barın altından geçiyordu. Hafifçe çekti ve gevşek bir şekilde bar alanına doğru sallandı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Eddie bir bağlantı olup olmadığını kontrol etmek için eğildi. Sadece bir şişe açacağı ve bir tornavida buldu. Aletleri Jess'e doğru kaydırды.

"Eee?" Trinity sordu.

"Bu lanet şey sahte." "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya süs olarak koydum. Bu sahte bir telefon. Bakın." Cihazı ters çevirdi ve sadece içi boş bir kabuk olduğunu gördü. Hiçbir iç işleyişi ya da mekanizması yoktu. "Bir filmde görebileceğiniz sahte bir telefon gibi."

Eddie kasaya doğru adım atarak her şeyi dikkatle inceledi. "Etrafınıza bakın. Şişelerde içki yok. Masaların üzerinde toz var. Burası yıllardır kullanılmamış."

"Hiç kullanıldığını sanmıyorum," diye ekledi Jess, tuhaf odanın etrafına bakarak. "Ama bir Noel ağacı asma zahmetine girmişler?"

Eddie kasanın çekmecesini açarak boş bölmeleri ortaya çıkardı. Eski tuşların üzerinde de ince bir toz tabakası vardı.

Barın arka tarafına doğru döndü. Duvara yırtık pırtık eski bir dolar yapıştırılmıştı. Daha yakından incelendiğinde, nispeten yeni bir 2019 serisiydi

fatura, belki de kasıtlı olarak eski görünmek için ezilmiş ve lekelenmiş. "Çocuklar," dedi. "Gelin şuna bir bakın."

Jess ve Trinity kapağın altından eğilerek ona katıldılar.

Eddie faturayı işaret etti. "Tarih 2019 diyor ama biri parayı onlarca yıllık görünecek şekilde yıpratmış. Telefon kadar sahte."

Trinity'nin gözleri kısıldı. "Biri bunu neden yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu beni ürkütüyor," dedi Jess.

"Zaten ürkmemiş ?" "Ne demek

istediğimi biliyorsun."

Eddie küçük dolaplardan birkaçını açtı. Yine bir şey bulamadı. Jess'in barın hiçbir zaman halka açık olmadığına dair teorisi, yıllardır kapalı olmasından daha akla yatkındı.

Ama neden?

Burası neresi?

Jess odanın karşı tarafını işaret etti. "Çocuklar, şunlara bir bakın."

Noel ağacının solunda, iki siyah-beyaz fotoğraf çerçevelenmiş ve duvara asılmıştı. Her birinin altında yazı vardı. Ancak buradan, bulanık ışıktaki herhangi bir ayrıntıyı seçmek çok zordu.

Grup onları kontrol etmek için oraya yöneldi.

İlki 1937 dolaylarında Old Forge, New York'un bir haritasıydı. O zamanlar burada sadece birkaç yol vardı. Çevredeki tepelere dış hatlar çizilmişti.

"Sana söyleyebilirim," dedi Eddie. "Old Forge'da değiliz." "Dışarıda tanıdık gelen bir şey oldu mu?"

"Belli belirsiz. Yani, kar fırtınasında elli metreden ötesini görmek zordu."

Bir sonraki fotoğrafın altında "Main Street-Winter, 1936" yazıyordu.

Eddie daha yakına eğildi. Dışarıda gördüklerine benziyordu. Doğruca bir ön pencereye yöneldi ve yolu inceledi.

"Yüce İsa," diye nefes aldı.

Hayır, fotoğraf sadece görünüş olarak yakın değildi.

Eczane ve lokantaya kadar neredeyse birebir aynıydı. Kasaba, neredeyse bir asır önceki Old Forge'un yeniden yaratılmış hali gibiydi.

Sonraki birkaç dakika boyunca herhangi bir hareket belirtisi aradı. Karda herhangi bir ayak izi. Nerede olduklarına dair ona ipucu verecek bir şey. Sonunda aklına tek bir hareket tarzı gelmeye devam etti.

Odanın karanlık bir köşesinde, kancalarından birkaç paltonun sarktığı bir askılık gördü. Eddie en kalın üç tanesini aldı. Birkaç gün çamaşır makinesinde kalmış nemli giysiler gibi kokuyorlardı ama iş görürlerdi.

Koyu gri bombardıman uçağını giydi. Trinity ve Jess'in yanına döndü ve diğer iki montu uzattı. "Gitme vakti geldi," dedi endişeyle.

"Ne buldun?" Jess sordu.

Eddie durakladı. "Old Forge'dayız, ."

"Ha?" Trinity dedi ki. "Orayı biliyorum. Ama dışarıdakine hiç benzemiyor."

"Haklısın. Artık değil." "Ne demek istiyorsun?" Jess sordu.

Eddie söylemek üzere olduğu şeye inanamayarak başını salladı. "1936 dolaylarında Old Forge'dayız."

Trinity ona ters ters baktı. "Ne tür *bir Geleceğe Dönüş* saçmalığı bu?"

"Zaman yolculuğunu önermiyorum - dolar banknotu bize bu kadarını söylüyor. Bir dolar banknotu

Kasaba geçmişten bir kopya. Tüm bunları birileri inşa etmiş."

Üçü de birbirlerine bakarak yaşadıkları tuhaf gerçekliği anlamaya çalıştılar.

Trinity, "Bu harika bir şey," dedi. "Bir araba bulalım derim. Bir telefon bulalım. Bir kapı çalalım. Bütün lanet kapıları çalalım. Bir şeyler yapalım."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Jess.

Üçü birlikte barın önüne doğru ilerlediler.

Kısa bir an için herkes pencereden dışarı, karla kaplı arnavut kaldırımlı sokağa baktı. Eddie dışarıda muhtemelen bir tehlike olduğunu biliyordu ama yanında silahı ve aklı vardı. Ördek gibi salonda kalma fikri de en az bu durum kadar çılgıncaydı.

Tüm bunlara bir anlam vermek zordu. Kendini neyin içine sokmuştu?

Kadınlar paltolarını giydiler. Jess tornavidayı kavradı. Trinity, bir şişe.

Eddie salonun girişine doğru birkaç deneme adımı attı. Kapıyı yavaşça sürükleyerek açtı ve içeri sert bir rüzgârın girmesine izin verdi. Sonra boynunu dışarı doğru uzatarak her iki yöne de baktı.

Uğuldayan kar fırtınası yüzünü yaktı.

Haritadan tespit edilen uzaktaki kasaba meydanı, zifiri karanlığa giden rotadan daha çekici görünüyordu.

Arkasına baktı. "Hazır mısınız?" İkisi de başını salladı.

Jess, "Sessiz kalalım ve gözlerimizi dört açalım," diye ekledi.

Eddie dondurucu koşullara doğru yola çıktı. Rüzgâra karşı eğilmiş, her yöne bakıyordu. Ne ne de fırının ışıkları yanıyordu. Karda ilerleyip meydana yaklaştıkça kasabanın ayrıntıları netleşmeye başladı.

Dört süslü sokak lambası çevredeki binaların üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Yine hepsi gece için kapalı görünüyordu - tabii eğer daha önce açık olmuşlarsa. Alanın ortasına dev bir Noel ağacı dikilmişti. Çok renkli ampullerinden birkaçı titreyerek küçük ahşap bir gazete bayisini aydınlatıyordu.

Ağacın diğer tarafında koyu renkli, retro bir atlıkarınca duruyordu. Platformdan kredi tahtasına uzanan kırmızı-beyaz çizgili atlama çubukları harika durumda görünüyordu. Aynı şey altın yelesi yirmi beyaz at için de geçerliydi. Ve orta direğin etrafını saran dairesel duvardaki resim.

Meydanın uzak ucunda, daha büyük bir binanın silueti diğer her şeyin üzerinde duruyordu. Ama içeride hiç ışık yanmıyordu.

Eddie ürperdi ve bomber ceketinin fermuarını sonuna kadar çekti.

Grup birbirine yakın durmuş, her yöne bakarak terk edilmiş tuhaf kasabayı inceliyordu.

Bir kez daha, görünürde araba yok. İnsan yoktu. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Trinity başıyla yakındaki bir dükkânı işaret ederek, "Şurada," dedi. "Kapının arkasında bir ışık var."

Tek katlı binaya doğru ilerlediler. Üstündeki tabeladan buranın bir ayakkabıcı dükkânı olduğu anlaşılıyordu. Eddie dikkatle kapıya yaklaştı. Buradan, buzlu cam panelin arkasında küçük bir güvenlik ışığı varmış gibi görünüyordu. Dükkânın penceresine doğru ilerledi ve zifiri karanlığa baktı.

"Burada kimsenin olduğunu sanmıyorum," dedi. Trinity, "İçeri girmeyi dene," diye teşvik etti. "Ciddi misin?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben hırsız değilim."

"Bu saçmalıkların gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Eddie bir an için soruyu düşündü. Gerçek ya da değil, kaybedecek fazla bir şeyi yoktu. Sıcaklık ve güvenlik düşüncesi onu harekete geçirdi. Ayrıca bu, girdiği ilk iş olmayacaktı, yine de gruba kirli geçmişini ifşa etmesine gerek yoktu.

Kapının piriñ tokmağını tuttu ve çevirdi.

Kilitlendi.

Ve dondurucu metal avucuna battı. "Ah, canı cehenneme," dedi.

Eddie kısa bir adım attı ve topuğunu kilide vurdu. Yüksek sesli bir inilti kasaba meydanında yankılandı.

Dükkânın tüm cephesi geriye doğru çöktü ve bir ağaç gibi yere çakılana kadar devrildi. Kar bulutları yukarı doğru fişkırdı. İki yandaki iki bina ayakta kalmıştı ve her ikisinin de duvarları vardı. Ama bu... Salondan bile daha büyük bir sahteydi ve muhtemelen gösteriş için buraya konmuştu.

Ötedeki karanlık, karlı ormana baktılar.

"Ne be?" Trinity dedi ki. "Bu iş her geçen saniye daha da tuhaflaşıyor."

Jess hızla ters yöne dönerek sokağa doğru baktı.

"Ne oldu?" Eddie söyledi.

"Bir şey duyduğumu sandım."

Üçü de yıkılmış ön cephenin yanında donmuş bir şekilde duruyordu.

Bıçağını kaldırdı, korkunç koşullarda görmek için zorlandı. Görmeyi beklediği en son şey, yaşlı çiftin bir çukurdan çıkmaya çalışmasıydı.

bir yüzleşme için karanlık. Ama yalnız çalışmadıklarını çoktan anlamıştı.

Birkaç dakika sonra, lapa lapa yağan karın içinden bir figür çıktı. Yavaş bir yürüyüşle doğrudan onlara doğru geliyordu. Uzun boylu bir adam. Ve sağ elinde çelik bir boruya benzeyen bir şey vardı.

"Kaçın!" Trinity bağırdı.

"Bekle!" Eddie emretti. "Birlikte kalalım."

Jess onun yanına gitti. "O haklı. Arkama geç Trinity."

Eddie hazırlandı, yaklaşan adamla kafa kafaya çarpışmaya hazırды. Gerekirse şiddet kullanarak.

OceanofPDF.com

5

Jess adamın yaklaşmasını beklerken gerildi. Vücudu soğuktan titriyordu. Kan dolaşımını hızlandırmak için birkaç kez yere bastı. Eddie birkaç metre solunda durmuş, topuklarının üzerinde sallanıyordu. Proaktif görünüyordu, bir hamle yapmaktan ya da açık bir tehlike karşısında ayakta durmaktan korkmuyordu.

Trinity Jackson'a gelince? Onun yetenekleri hakkında bir fikir edinmek daha zor olmuştu. Jess ikisinin de onun hayatta kalma becerilerine sahip olmadığını tahmin ediyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, ikisine de pek güvenmiyordu. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu durumda birlikteydiler.

Gizemli adam, *The Walking Dead*'den fırlamış bir figürana benzeyerek onlara doğru ilerledi. Bir sokak lambasının zayıf sarı ışığının arasından geçti ve yaklaşık kırk metre uzaktayken bir an için onu netleştirdi. Yaralı mıydı yoksa gözdağı vermek için mi bu şekilde hareket ediyordu anlamak zordu. Yavaş, istikrarlı ve uğursuz. Takım elbisesinin düğmeleri iliklenmiş, yakaları yukarı kaldırılmıştı.

Yine de Jess'in emin olduğu bir şey vardı. Adam açıkça grubun farkındaydı, düzleştirilmiş vitrine doğru ilerliyordu. Belki de çöktüğünü duymuştu. Belki de gölgelerden onları izliyor, ne zaman saldıracağına karar veriyordu.

"Sen de kimsin lan?" Eddie bağırdı. "Geri çekilin."

Adam birkaç adım daha ilerledi, sonra ayak bileği derinliğindeki karın içinde durdu. Orada öylece durup gruba baktı. Aralarında bir buz bulutu patladı ve onu görüş alanından çıkardı.

Adamın saldırma zamanı gelmişti. Eğer niyeti buysa. Jess tornavidayı kaldırdı.

"Seni uyarıyorum," diye bağırdı Eddie. "Durun. Geri çekil."

Bulut dağıldığında adam hâlâ aynı yerdeydi. Dişlerini sıkmış, sol yumruğunu sıkmış ve birkaç santim kambur duruyordu.

Acı mı, öfke mi?

Bir kalp atışı sonra metal direk elinden düştü. Vücudunun üst kısmı, sanki soğuğa çıkmadan önce bir şişe içki içmiş gibi dalgalandı. Sonunda bir bükülmeyle yere yığıldı ve buz gibi zemine çarptı.

Jess meydan boyunca ona doğru koştu. Tek bildiği, adamın çoktan son nefesini vermiş olabileceğiydi.

"Bekle," diye seslendi Eddie. "Onun kim olduğunu bilmiyoruz."

Kayarak durdu. "Seni bugünden önce tanıyor muydum? Belli ki yaralanmış."

"Piposu var."

"Bizim de silahlarımız var."

Daha acil meseleler söz konusu olduğu için bu konuşma beklemek zorunda kaldı.

Cesetten birkaç metre uzaklaştı. Adam sırt üstü düşmüştü, yarı baygındı ve tutarsızca mırıldanıyordu. Orta yaşlı görünüyordu, tuzlu ve biberli yan kısmı azalmıştı ve kısmen açık gözlerinin etrafında birkaç kırıksıklık vardı.

Jess rahat bir nefes aldı ve titreyen adamın yanına çömeldi. Çelik boruyu yakaladı, güvenli bir yere fırlattı ve daha yakından bakmak için eğildi.

Bu durumda bana kesinlikle zarar veremez.

Ceplerini yoklayarak telefon olup olmadığını kontrol etti. Beklendiği gibi, hiçbir şey bulamadı.

İnledi. "Lütfen... Yardım edin."

Adamın boynunda ve gömleğinin yakasının üst kısmında kan lekeleri vardı. Yaralarının boyutunu incelemek için ceketinin düğmelerini açtı.

Jess diğer ikisine el salladı. "Buraya gel. Çabuk."

Eddie ve Trinity sessiz bir konuşma yaptılar -muhtemelen sınırlı seçenekleri hakkında kısa bir tartışma- ve sonunda koşarak yanlarına geldiler.

Bir şey yabancının gömleğini ve derisini keserek üç düz oluşturmuştu. Kan giysilerini ıslatmıştı. Jess onun

Tıbbi müdahale olmadan geceyi atlatamazdı. Yaraları neredeyse kesinlikle enfekte olmuştu.

Trinity Eddie'ye gergin bir bakış fırlattı. "O bıçağı nereden bulmuştun?"

"Salon."

"Gerçekten mi?"

"Sen aklını mı kaçırdın? Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Tanrı aşkına." "Yardım edin..." diye soluk soluğa kaldı adam.

"Senin adın ne?" Jess sordu.

Tutarsız bir şeyler mırıldandı.

"Onu içeri götürmeliyiz," dedi Eddie. "Bana yardım et, Jess. Trinity, sen de gözünü dört aç."

"Eczaneyi deneyelim," diye cevap verdi Jess. "En iyi bu."

Kollarını omuzlarına doladılar ve onu ayağa sürüklediler. Adam tökezleyerek adım atmaya çalıştı ama ağırlığının çoğunu Jess ve Eddie'nin omuzlarına verdi. Ona yardım ederken homurdandı. Tek kurtuluşları, onları hedeflerine doğru iten uğultulu rüzgârın sırtlarında olmasıydı.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde Ana Cadde'ye ulaştılar ve yolun ortasından yakındaki eczaneye doğru ilerlediler.

Jess her binanın penceresini ve her sokağı görsel olarak aradı.

Trinity birkaç adım geride kaldı, belli ki gruptan korkuyordu.

Ama kim ki?

Karla kaplı zeminde hafif girintili çıkıntılı ayak izleri vardı. Bu izlerin daha önce kendilerine mi yoksa başkalarına mı ait olduğunu söylemek imkânsızdı.

Grup eczaneye ulaştı. Yolun karşı tarafındaki bir sokak lambası eczanenin opak camını parlatıyordu. Jess ve Eddie adamı vitrine yasladılar. Jess, adamın tekrar yere yığılmasını önlemek için kolunu omzuna doladı.

Eddie kapıdan içeri baktı. "En azından bu dükkân gerçek."

Kolu indirdi.

Ve kapı gıcırdayarak açıldı. "Bir saniye bekle," dedi.

Eddie bıçağını kaldırdı ve dükkânın içinde kayboldu. Eczaneyi ararken ayak sesleri sokakta yankılandı. Sonunda dışarıya döndü. "Yine eski usul bir yere benziyor ama raflarda bir şeyler var."

Titreyen adamın içeri girmesine yardım ettiler ve onu hasır bir sandalyeye oturtular. Binada ısı yoktu ama en azından hava koşullarına karşı geçici bir sığınak bulmuşlardı.

Sokak lambasının parıltısı grubun etrafa bakması için yeterli ışığı sağladı. Dükkânda tezgâh olarak kullanılan uzun bir vitrin vardı ve içi küçük kutularla doluydu. Arkadaki duvarda çeşitli şekillerdeki şişeler rafları dolduruyordu. Salonla aynı eski tarz yazar kasa vardı. Pirinç bir terazi ve ağırlık ölçme seti. Ve bir dizi antika ölçüm aleti.

Trinity, Eddie ve Jess değerli bir ilaç bulmak için tezgâhın arkasını karıştırmaya başladılar. Ama açtıkları her kutu boştu. Şişelerin üzerinde etiket yoktu, sadece içlerinde koyu renkli sıvılar vardı.

Trinity bir enstrüman tutarak, "Hepsi sahte," dedi.

Eddie içini çekti. "Tıpkı bu lanet olası şehirdeki diğer her şey gibi."

Jess dükkânın diğer tarafına geçti ve küçük ahşap basamakları tırmandı. Başının üstündeki iki dolabı çevirerek açtı. Yüzüne küçük bir toz bulutu düştü. Bir an için gözlerini kapadı ve öksürdü. İçeriye uzandı ve gazlı bez, bir bandaj rulosu ve plastik bir şişe saf alkol çıkardı.

"Çocuklar," dedi. "Şimdilik bu kadar yeter. En azından onu sarabiliriz."

Eddie ve Trinity aramayı bırakıp yaralı adama doğru döndüler. Görünüşe göre adam biraz kendine gelmişti ve onlara baktı.

Kan çanağı gözleri.

"Nasıl hissediyorsun, kardeşim?" Eddie sordu.

"Bok gibi." Adam elini karnına bastırdı. Sıkılmış dişlerinin arasından nefes verdi. "Pisliğin teki üzerime atladı."

"Kulağa tanıdık geliyor," dedi Trinity. "Senin adın ne?"

"Greg... Greg Fisher. Kimsin sen? oluyor? Neredeyim ben?"

Grup nasıl saldırıya uğradıklarına dair kısa açıklamalar yaptı. Bu kasabada nasıl uyandıklarını. Barın ve mutfakın garipliğini.

Dışarı çıkmaya karar verdiler. Dükkanın kasaba meydanındaki sahte cephesi. Sonra onu kar fırtınasında topallayarak yürürken gördük.

Bu sırada Greg'in yüz ifadesi acıdan korkuya dönüştü. Gözleri büyümüştü ve dikkatle oturmuş, onların her sözünü dinliyordu.

"Seni nasıl yakaladılar?" Trinity sordu.

"Hatırladığım son şey," diye yanıtladı Greg, eczanenin içindeki soğuktan hâlâ titriyordu, "potansiyel yatırımcılarla buluşmak için evimden çıkıyordum. Büyük bir olaydı, biliyor musun? Hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat. Şimdi muhtemelen hepsi duman oldu. Her neyse, işte o zaman saldırıya uğradım."

"Nasıl demek istedim."

"Oh, anlıyorum. Arabama doğru yürüyordum, cebimden anahtarları çıkarıyordum. Garaj yolumun yanında bir ağaç var. Her bahar dört hafta boyunca çiçek açan pembe çiçekli bir kızılıcak ağacı. Bu çok güzel. Arabalar bakmak için yavaşlıyor-"

"Nasıl?" diye sordu.

Yavaşça başını sallarken onun kaşlarını çatmasına karşılık verdi. "Oraya geliyorum."

Greg birkaç dakika içinde görünüşe göre yarı bilinçten "çok fazla bilgiye" dönüşmüştü. Evet, çirkin görünen yaraları vardı ama bu Jess'in onlarla oynayıp oynamadığını merak etmesine neden oldu. Bir hile olarak zayıf davranıyordu. Gerçek niyetini gerçekleştirmek için güç kazanırken kendisini kaçıranların onlar olup olmadığını test ediyordu.

"Siyah giysili ve kar maskeli biri bir ağacın arkasından atladı. Hızlı hareket ettiler. Karnımı üç kez yarı. Evrak çantamı kafalarına doğru savurdum ama ıskaladım. Lanet şey uçarak açıldı ve dosyalarımı ön bahçeye fırlattı." Greg tekrar başını salladı. "Her neyse, salıncağın momentumu beni döndürdü. Ben tepki veremedim sanırım boynuma bir iğne sapladılar. Sonra eski bir dükkânın tentesinin altında uyandım."

"Aynı şey benim de başıma geldi," dedi Eddie. "Sorun nerede olduğumuzu tespit etmek, çünkü buranın 1936 olmadığından adım gibi eminim. Ve bu sahte yaşam cehenneminden nasıl çıkacağımız."

Jess'in çevresel görüşünde küçük bir ışık yanıp söndü. Eczanenin uzak ucuna doğru baktı. Tavana bir dome kamera yerleştirilmişti ve kırmızı ışığının tek bir anlamı vardı.

"Her Şey sahte değil. Bak," dedi. "İzleniyoruz."

OceanofPDF.com

6

Eddie öfkeyle gözlerini kısıarak odanın arka tarafına doğru hışımla yürüdü. Kariyer seçimi ona kameraları nasıl fark edeceğini ve onlardan nasıl kaçınacağını öğretmişti. Sokakları iyi bildiğini ve neredeyse her şeyin geldiğini görebildiğini sanıyordu. Onu gözlemleyen herkesi. Ancak bu akşam onun en karanlık gecesine dönüşmüştü. Daha önceki tüm deneyimlerinin ötesinde bir durum.

Cihazın altında durdu, yukarı doğru baktı ve duygusuz yaşlı çiftin oturma odalarının güvenliği ve sıcaklığından her hareketini izlediğini hayal etti.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye bağırdı, nefesi havada buğulanıyordu.

Umursamaz mercek sadece ona baktı.

Trinity onun yanına gitti ve bağırdı, "Bu ne saçmalık böyle? siz?"

Yine, kırmızı toplu iğne başı ışığından gelen katı bir parıltıdan başka bir şey yok.

Eddie tezgâhın üzerine atladı. Soğuktan kaskatı kesilmiş uzuvlarındaki acı yüzünden yüzünü buruşturdu. Uzanıp fotoğraf makinesini kaptı ve yuvasından çıkardı.

Cihazın kabloları yoktu. Arkasını açtı ve iki pil çıkardı. Sonra kamerayı yerde parçaladı.

"Sessiz olun!" Trinity tısladı.

"Bunun için biraz geç değil mi sence de?"

Jess topallayan Greg'e mağazanın arkasına kadar yardım etti, gerçi fazla yardıma ihtiyacı yoktu. Yaralı adam son yarım saat içinde gözle görülür biçimde güçlenmiş ve Eddie'nin şüphesini uyandırmıştı. Hepsi de parçalanmış kamera parçalarına bakıyor, muhtemelen bu keşfin ne anlama geldiğini düşünüyorlardı.

Zihninin gözünde, yaşlı çift az önce ekranlarının mağaza görüntülerinden statik bir tıslamaya dönüştüğüne tanık olmuştu.

Greg, "Etrafta birilerinin olduğuna dair daha fazla kanıt," diye mırıldandı.

Trinity dudak büktü. "İhtiyacınız olan tek kanıt biziz. Buraya başka nasıl geldik sanıyorsun?"

"*Yakın* demek istedim."

"Salondaki pikabı ve lambaları da unutma," diye ekledi Eddie. "Gerçekten de çok yakındalar, muhtemelen her hareketimizi izliyorlar. Lanet olası bir hayvanat bahçesinde kapana kısılmış durumdayız." Pencereden dışarı, loş ışıklı sokağa baktı. "Nasıl hissediyorsun, Greg?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayatımın en güzel günü."

"İğnelemeyi kes. Demek istediğim, geri dönmek için yeterli gücün var mı?"

"Geri dönmek mi?" Greg kapının dışında şiddetlenen fırtınaya bakarak karşılık verdi. "Beni dinlemiyorsunuz... Evde de benzer kameralar kullanıyorum. Sadece birkaç yüz metre menzilleri var. Savunmak için burada saklanmak daha iyi değil mi-"

"Burada kalamayız," dedi Jess kararlılıkla. "Bu binada ısı yok, gerçek erzak yok. Burada kalırsak gün doğmadan donarız."

Greg ona şüpheyle baktı.

"Bakın," diye devam etti Jess, "izlendiğimizi biliyoruz. Tuhaf ve karanlık bir şey olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Hayır, oluyor. Size zarar vermek isteyen birinin yakınlarda olduğu çok açık. Tek seçeneğimiz güneş doğduğunda kaçmak. Ama şimdilik kendimizi koruyabileceğimiz sıcak ve kuru bir yere sığınmalıyız... tüm bunlar her neyse." Trinity ve Greg Jess'e ters ters baktı. İkisi de Eddie'ye emir almaktan hoşlanan insanlar gibi gelmemişti.

Ama düşünceleri ne olursa olsun

Jess'in sözleri zihninde yankılandı ve bir anısını canlandırdı.

Belki de Jess'in ifadesinin doğrudanlığıydı. Ya da atılganlığı veya kendine güveniydi. Her neyse, kısacık bir an için Jess, Eddie'ye çok uzun zaman önceki eski sevgilisini hatırlatmıştı. Hani şu kaçıp giden.

Daha doğrusu, Eddie lanet olası bir hırsız olmaktan vazgeçmeyi reddettiğinde *kaçan* kişi. Hayatını yeniden yaşama fırsatı olsaydı, o anda farklı bir seçim yapardı. O zamanlar, bir hırsıza izin vermişti.

Potansiyel olarak harika bir hayat parmaklarının arasından kayıp gitti. Evlilik ve çocuklar hakkında bile konuşmuşlardı. Bir an için kendini daha da boş hissetti.

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Eddie gruba başını salladı. Tezgâhtan atladı ve botları yere çarptı. "Jess haklı. İlerleyelim ve güneş doğana kadar sıcak bir yer bulalım. Herkes birbirine yakın dursun. Birlikte daha güçlüyüz."

"Bir saniye bekle, dostum," dedi Greg. "Nereye gidiyoruz?" "Bunu hareket ederken düşünelim."

Greg bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Peki, tamam. Tamam."

Eddie Trinity'ye döndü. "Tekrar yola çıkmaya hazır mısın?" "Sanırım, evet."

Grup eczanenin önüne doğru yürürken Eddie sırayla her birine baktı. Jess önündeki göreve odaklanmış görünüyordu. Kaşları çatık, elinde tornavida, gözleri sokağa sabitlenmişti. Başından beri durumu sıkı sıkıya kavramıştı.

Trinity vahşi gözlü ve ürkekti.

Greg alaycı bir bakışla karşılık verdi... Onu okumak daha zordu, ama herkes kendi tarzında çarpılmış görünüyordu. Ve donuyorlardı. Dışarı çıktıklarında hipotermi hızla artacaktı. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Eddie kapıyı gıcırdatarak açtı ve her iki yönü de taradı. Önceki ayak izleri karda hâlâ kısmen görülebiliyordu ama taze kar tabakaları arasında hızla kayboluyordu.

Omzunun üzerinden bir kez daha baktı. "Kasabaya geri dönelim derim. Meydanın uzak tarafındaki büyük binayı kontrol edin."

Eddie bıçağını uzattı ve kesici rüzgâra doğru geri döndü. Öne doğru eğildi, havaya karşı kendini destekledi ve tepki vermeye hazırlandı. Jess onun yanında yürüyor, yolun iki tarafındaki vitrinleri kontrol ediyordu.

Sokak lambaları herkesin uzun gölgesini yere düşürüyor, Eddie'nin birkaç adım geriden takip eden ikiliye göz kulak olmasını sağlıyordu. Özellikle de Greg'i. Adamda kırmızı bayrak çeken bir şeyler vardı.

Tam olarak ne tür bir bayrak olduğu konusunda somut bir fikri yoktu. Greg'in yaralarına rağmen, en az güvenilir kişi olarak karşımıza çıkmıştı. Kullanılmış araba satıcısı gibi.

bir müşteriye limon satmaya çalışmak.

Grup, büyük Noel ağacının üzerindeki titreyen ampullerin, yıkılmış vitrinin ve durağan atlıkarıncanın yanından geçti. Binaların karanlık silüetleri meydanın karşı tarafında belirliyordu.

Karda çıtırdayan her ayak sesi rahat edemeyeceği kadar gürültülüydü. Eddie siyah pencerelere bakarak herhangi bir hareket belirtisi aradı. İzlendiklerinden hiç şüphesi yoktu. Ve grubun bu sahte kasabadan öylece çıkıp gitmesine izin verilmeyeceğinden şüpheleniyordu. En başta onları buraya getirmek için bu kadar çaba harcanmışken olmazdı.

"Ne yapıyorsun sen?" Trinity havladı.

Eddie arkasındaki ikisiyle yüzleşmek için döndü.

Greg ayaklarını karda, daha önce yere yığıldığı yere yakın bir yerde tekmeledi. Sonunda sert bir şeye çarptı ve düşürdüğü metal boruyu geri aldı.

Jess ve Eddie hızlıca bakıştılar. Kadının endişeli bakışı Eddie'nin düşüncelerini yansıtıyordu ama şimdi bu tartışmayı yapmak için doğru zaman değildi.

Birkaç adım sonra kasabanın en büyük binasına, beyaza boyanmış üç katlı ahşap bir yapıya ulaştılar. Merdivenler bir dizi çift kapıya açılıyordu. Ön tarafta karla kaplı bir tabela duruyordu. Eddie kolunu tabelanın üzerinde gezdirerek süslü harflerle yazılmış sözcükleri ortaya çıkardı:

Old Forge Belediye Binası

Jess inleyen merdivenlerden kapılara doğru yürüdü. Bir kolu tuttu ve sağdakini yavaşça çekerek açtı.

Eddie girişte ona katıldı ve karanlık, kavernöz alana baktı. Çatı henüz yarımdı ve çıplak kirişler tavan boyunca uzanıyordu. Kar, yapının içindeki toprak zemine çökmüştü.

"Siktir," diye haykırdı.

"İçeride ne var?" Trinity merdivenlerin altından sordu.

"Hiçbir şey yok. Sadece boş bir kabuk. Kendin gör."

Trinity ve Greg merdivenleri tırmanıp kapıdan içeri baktılar. "Ne haltlar burada?" Trinity şaşkınlıkla, "Ne oluyor?" dedi. "Şimdi ne olacak?" "Devam ediyoruz," diye yanıtladı Eddie.

Grup merdivenlerden geri döndü ve meydanda durdu.

Eddie her yöne baktı. Bütün vücudu titriyordu. Grubun bir an önce sıcak bir yer bulması gerekiyordu.

Kısa bir an için kar fırtınasının arasından belli belirsiz bir ışık gördü. Işık meydanın dışından geliyordu.

Sonra tekrar. Kısa bir parıltı.

"Çocuklar," diye fısıldadı. "İşte orada."

Birkaç saniye boyunca, savrulan karın içinden görebilmek için zorlanarak izlediler.

"Haritadaki binanın ne olduğunu hatırlayan var mı?" Trinity sordu. Jess omuz silkti. "Sanırım bir kiliseydi. Emin değilim."

Eddie'nin ayakları ve elleri tamamen uyuşmuştu. Seçenekleri son derece kısıtlı olan grup ilerlemek ve keşfe çıkmak zorundaydı. Kalbi hızla çarparak ışığın kaynağına doğru sabit bir yürüyüşle yola koyuldu.

Bu kez kimse seyahat yönleri hakkında tartışmadı.

Meydandan ayrıldıklarında ışık daha da parlaklaştı ve kısa sürede somut bir ışıltıya dönüştü. Jess haklıydı. İki katlı kilisenin çan kulesi büyük bir ahşap kapıya açılıyordu. Kapı aralıktı ve ince bir ışık mızrağı karanlığı delip geçiyordu.

Eddie düz bir avuç uzatarak diğerlerine beklemelerini işaret etti.

Kendi başına sürünerek ilerledi. Kilisenin küçük arazisini bir çit çevreliyordu. Düzgün sıralı mezar taşları karların arasından çıkıntı yapıyordu.

Kapıya birkaç adım kala durdu. Bıçağını telaşla kaldırdı.

Kilisenin içinden bağırışlar geliyordu. İki adam yüksek sesle tartışıyordu.

Đçeride bir şey kırıldı, taş zeminde tıkırdayan bir koleksiyon tabağı ses çıkarıyordu. Grubun geri kalanı Eddie'nin talimatına aldırmamış ve şimdi onun yanında duruyordu. Kapıyı birkaç santim daha açtı ve başını içeri uzattı.

Mumlar mihraptan girişe kadar tüm kiliseyi aydınlatıyordu. Binanın uzak köşesinde yanan odun sobası sayesinde grubu hayat kurtaran bir sıcaklık kozası sardı.

İçeride iki adam, yeni izleyicilerinin tamamen farkında olmadan, bir sıra sıranın arasında güreşiyor, çılgınca yumruklar atıyor ve hakaretler savuruyordu.

Biri iri yarı ve kiloluydu, mavi bir eşofman giymişti. Diğer zayıftı, siyah kargo pantolonu ve kazak giymişti.

"Buraya zorla getirilmiş olabilirler," diye fısıldadı Jess arkasından, "tıpkı bizim gibi."

Onun yorumu . Bununla birlikte, esir alan kişiler de olabilirler. Ya da en azından bir tanesi.

Eddie kiliseye girdi ve grup da onu takip etti. "Hey!" diye bağırdı.

"Kavga etmeyi bırakın. Hemen şimdi!"

Onu duysalar da da adamlar umutsuz savaşlarına devam ettiler. Eddie bıçağını ileri doğru tutarak kilisenin derinliklerine doğru ilerledi. "Durun dedim!" Bir kez daha odaklarını kırmaya yetmedi.

Greg, Eddie'nin etrafından dolandı. Elindeki metal boruyu bir sıraya çarparak yüksek bir metalik gümürtünün kilisede yankılanmasına neden oldu.

Dövüşçüler ses üzerine anında sıçradı ve birbirlerinden uzaklaştı.

Siyahlar içindeki zayıf adam hızla kürsünün yanındaki karanlığa doğru kaydı.

Eşofmanlı iri adam derin nefesler alarak gruba baktı. Gölgeleeri işaret etti.

"O orospu çocuğu üzerime atladı."

Yanıtı samimi ve çılgınca geldi.

Eddie'nin cevap vermesine fırsat kalmadan kilisenin yan kapısı açıldı ve zayıf adam gecenin karanlığında hızla dışarı fırladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

7

Rüzgâr açık yan kapıdan uğuldayarak girdi ve mumlardan birkaçını söndürdü. Eddie az önce tanık olduğu şeyi düşünmek için bir an durdu. Eşofmanlı adam üzerine atlandığını iddia etti. Diğerleri tek kelime etmeden kaçtı.

Hangisinin daha masum görüldüğü sorusu açıktı ama Eddie hiçbir şeyi hafife almıyordu.

Ancak bu aynı zamanda grubun şimdilik sadece tek bir düşmanla karşı karşıya kalabileceği anlamına geliyordu. Ve Eddie'nin gördüğü kadarıyla iki savaşçı da silah kullanmamıştı.

Eddie bıçağını Eşofman'a doğrultarak, "Ona göz kulak ol," diye bağırdı.

Kilisenin içinde hızla ilerledi, birkaç düzgün sıranın yanından geçti ve kapıya ulaştı. Zayıf adam dışarıdaki kar fırtınasının örtüsü içinde kaybolmuştu. Kardaki ayak izleri kasabaya doğru uzanıyordu.

Eddie kapıyı sürükleyerek kapattı ve sürgüyü kilitledi.

Odanın ortasında Trinity, Greg ve Jess kalan dövüşçülerle aralarına mesafe koymuşlardı.

"Hangi cehennemdeyim ben?" Eşofman bağırdı.

Yüzündeki şaşkınlık ve dışarıdaki hava koşullarına uygun olmayan giysileri, onu bu cehenneme kendi iradesi dışında çekilmiş başka biri gibi gösteriyordu.

Eddie çekingen bir tavırla yaklaştı. "Geri çekil," diye bağırdı Eşofmanlı.

"Sana zarar vermek için burada değiliz," dedi Eddie.

Eşofmanlı adam güldü. "Denemeni görmek isterim, sık kafalı."

Eddie adamı baştan aşağı süzdü. Yanılmamıştı. Adam muhtemelen ondan elli kilo daha ağırdı, daha fazla değilse bile. Fazla bir dövüş olmayacaktı.

"Bakın," dedi Eddie. "Her birimiz kaçırıldık." "Öyle mi?"

O zaman bıçak ne iş kardeşim?"

"Koruma."

"Kimden?"

"Hiçbir fikrimiz yok," diye Trinity.

Eşofmanlı, mihraba doğru geri geri giderken kilisenin etrafına baktı. Eddie'nin eski mahallesinde birlikte koştuğu tipik bir adamın tüm özelliklerine sahipti. Mücevher, mürekkep, küt kesim, kirli sakal. Adam tuğla gibi yapılıydı. Yanınızda olmasını isteyeceğiniz ama çocuklarınıza uzak durmalarını söyleyeceğiniz türden biriydi.

Eddie bıçağını bir sıranın üzerine koydu ve ellerini tehditkâr olmayan bir şekilde havaya kaldırdı. "Burada mı uyandın?"

"O pisliğin elleri boynumdayken kendime geldim."

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır." Koyu renkli vitray pencerelere baktı. "Neredeyiz biz? Sadece kilise deyip geçmeyin."

"İssız bir kasaba. Neresi olduğunu bilmiyorum. Biz de burada uyandık." "Dalga mı geçiyorsun?"

Grubun geri kalanı Eddie'nin yanına gitti.

"Şu halimize bak," dedi Jess. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyor?"

Eşofman gruba şüpheli bir bakış attı. "Bana neye benziyor biliyor musunuz? Dört kişi, hepsi aletli," dedi, derme çatma silahlarını göstererek. "Ah dostum, siktir et bunu. Hepinizin canı cehenneme. Şansımı tek başıma deneyeceğim."

Adam orta yürüyüş yolu boyunca ilerledi. Herkesi dikkatle izlerken etrafından dolaştı.

"olsam gitmezdim," dedi Jess.

"O haklı," diye bağırdı Eddie. "Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz." Jess, "Ve burası ısıya sahip bulduğumuz tek bina," diye ekledi,

Köşede yavaş yavaş sönmekte olan ocağı işaret .

Eşofmanlı adam ön kapıdan birkaç metre ötede durdu. Yüzünde çatık kaşlı bir ifadeyle yavaşça döndü.

"Sadece iki dakika dinle, sonra kararını ver. Benim adım Jess.

Bunlar Trinity, Eddie ve Greg."

Adam yavaşça başını salladı. ", ben oynayacağım. Adım Tank. Tüm açıklamak için iki dakikan var."

Bileğini kontrol etti. Ceplerini yoklarken gözleri büyüdü. "O orospu çocuğu bütün eşyalarımı çaldı."

"Hepimiz soyulduk," dedi Eddie. "Bir dakika dinleyin."

Herkes kısaca Tank'a kendi hikayesini anlattı. Hatırladıkları son şeyi. Yapay kasabada nasıl uyandıklarını. Salondaki sahte telefon. İnsanların ve araçların yokluğu. Güvenlik kamerası. Dışarıdaki tüyler ürpertici koşullar. Sonunda, diğer şeylerin yanı sıra kiliseye ve onun hayat kurtaran sıcaklığına rastlamaları.

Tank düşünceli düşünceli yere baktı. Birkaç saniyeliğine ön kapıdan dışarı eğildi, sonra kilisenin içine çekildi. "Tamam, burası kesinlikle Utica değil."

"Doğru söyledin," dedi Eddie. "Hatırladığınız son şey nedir?" "Barın yanındaki ara sokaktaydım, alıcımınla bir anlaşma yapmak için bekliyordum."

."

Greg homurdandı. "Bir uyuşturucu anlaşması."

"Kapa çeneni, sürtük. İkimiz de aynı durumdayız. Biri bana vurdu. arkadan bir iğne ile. Sonra bir baktım, kilisede bir adam beni boğmaya çalışıyor."

"Aynı adam mıydı?" Trinity sordu.

"Emin değilim. Belki de. Belki de sana saldıran o yaşlı çiftle aynı takımdayız," dedi Tank Eddie'ye.

"Ha." Greg güldü. "Bunların hepsi delilik."

Tank Greg'e uzun uzun baktı ve ona doğru bir adım attı. "Bekle bir saniye. Seni tanıyorum."

Greg başını salladı. "Bundan ciddi olarak şüpheliyim, dostum."

"Evet, biliyorum," diye ısrar etti Tank. "Sen emeklileri binlerce dolar için dolandıran o dangalaksın."

"Bu saçmalık, dostum."

"Evet, televizyonda gördüğümü hatırlıyorum. Kendini beğenmiş kıçının fotoğrafını gördüm. Arkadaşıma soyadının ... ne demiştin ... Balık yerine Köpekbalığı olması gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum."

"Fisher," dedi Eddie.

"Bu doğru. Greg Fisher."

Greg sertçe yutkundu. "Ben kimseyi dolandırmadım. Bir dizi yanlış yatırım yaptım. Hepsi bu kadar."

"Kardeşim, kendi saçmalıklarına gerçekten inanıyor musun?" Tank kahkahayı patlattı. "Saadet zincirine böyle mi diyorsun? 'Bir dizi yanlış yatırım' mı? Kaç büyükannenin birikimlerini dolandırarak elinden aldın?"

"Siktir git, dostum," diye karşılık verdi Greg. "En azından ben beş para etmez bir uyuşturucu satıcısı değilim."

Tank yumruklarını sıkarak Greg'e doğru bir adım attı. Görünüşe göre yeni bir kavgaya başlamak üzereydi ve muhtemelen bu yılan yağı satıcısını gelecek haftaya kadar dövecekti.

Kilise daha fazla yumruk darbesine tanık olmadan Eddie aralarına girdi.

"Sakin olalım çocuklar. Burada düşman değiliz."

"Belki de değil," dedi Jess. "Ama hikâyeleri bir ipucu olabilir." "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de bizi kaçıran insanlar intikam almak istiyordur. Yerel bir sokak çetesi ya da kanunsuzlar falan olabilir."

Tank yavaşça başını salladı, anlamıştı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Benim... kariyer yolumu ve şuradaki dangalağı düşünürsek, belki de birileri intikam peşindedir."

"Mantık izleri," diye yanıtladı Eddie.

"Evet, ama bir şey öyle değil. Eğer durum buysa, neden burada olduğumu ve Köpekbalığı'nın neden burada olduğunu biliyorum. Asıl soru, geri *kalanınız* neden burada?"

Jess, Trinity ve Eddie sessizce birbirlerine baktılar. Bir kez daha itiraf etmek istediği son şey, yaşlı bir çiftte karanlık bir otoparkın güvenliğinde yardım ettikten sonra onlardan bir şey çalmaya çalışmış olduğuydu. Gerçi onun suçu diğer iki adaminkinin yanında hafif kalıyordu. Nispeten.

"Eee?" Tank bastırdı.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Trinity.

"Aynen," diye ekledi Jess.

"Bak, şu anda bunun bir önemi yok," dedi Eddie.

"Tabii ki önemli," diye karşılık verdi Tank. "Hepimiz kaçırıldık. Adamın biri az önce beni öldürmeye çalıştı. Şu anda işi bitirmek için geri dönüyor olabilir. Nedenini bilmek istiyorum."

"Haklısın. Geri dönüyor olabilir. Bu yüzden bu kapılara *şimdi* barikat kurmamız gerekiyor. Diğer her şey bekleyebilir."

"Doğru," diye söze karıştı Jess. "Barınağımız var; bu kilisede ısınıyoruz. Şimdi sıra güvenliğimizde. Sıraları kullanarak girişlere barikat kuracağız. Sonra da gün doğarken bu kasabadan çıkış yolunu bulmak için yola koyulacağız."

Eddie Jess'e başıyla onay verdi ve günahlarını herkesin duyacağı şekilde itiraf etmek zorunda kalmadığı için rahat bir nefes aldı. Gerçi günahların itiraf edileceği bir yer varsa, o da kiliseydi.

Elbette, hayatında pek çok boktan seçim yapmıştı -ve o zamandan beri peşini bırakmayan özellikle kötü bir seçim- ama her şeyi tersine çevirmeyi planlıyordu.

Tank başını salladı ve şimdilik geri çekildi. En yakındaki tahta sıraya doğru ilerledi ve bir ucunu kaldırdı. "Pekâlâ, pislikler. Biri bana yardım etsin."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

8

Jess son sırayı da yerine kaldırırken homurdandı. Kilisenin ve işin sıcaklığı ona hoş bir destek vermişti. Eddie ve Trinity altı sıranın ön girişe yığılmasına yardım etmişlerdi. Satıcı Tank ve dolandırıcı Greg -Jess'e göre grubun en öngörülemez iki üyesi- yan kapının güvenliğini sağlamak için aynı şeyi yapmışlardı.

Jess'in düşünceleri bu gece erken saatlerde kiliseden kaçan gölgeli figüre döndü. Tank'a saldırıyor muydu, yoksa o da diğerleri gibi koşulların şaşkın bir kurbanı mıydı? Tehlikeli miydi? Geri dönecek miydi?

Kesin olan bir şey vardı ki, eğer geri dönerse kiliseye tekrar girme şansı çok az olacaktı. *Les Misérables*'daki barikat gibi görünmeye başlamıştı.

Son sıranın da savunma pozisyonuna geçmesiyle grubun dikkati köşedeki neredeyse sönmüş olan fırına yöneldi. İçgüdüsel olarak kalan sıcaklığın etrafında toplandılar, ellerini uzattılar.

"Burayı biraz daha ısıtalım, yoksa çok çabuk soğuyacak," dedi Eddie, ocağın yanındaki odun yığınının doğru ilerleyerek. "Bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Anlaştık," diye cevap verdi Jess. "Şu kütükleri içeri attıktan sonra ateşi harlamak için kullanabileceğimiz her şeyi arayalım."

"Bir fikrim var," dedi Tank. "Neden Greg'in hisse senedi ipuçlarından bazılarını yakmıyoruz? Eminim alev alev yanacaklardır."

Greg gözlerini kırpmadan Tank'ın gözlerinin içine baktı. Yüzü tiksinti bir ifadeye büründü. Öfkeyle kendisinden çok daha iri olan adama doğru hamle yaptı ve onu eşofmanından yakaladı.

Tank güçlü bir hamleyle Greg'i bir bez bebek gibi yere devirdi.

"Gitmek mi istiyorsun? Gidelim!" diye bağırdı kabataslak satıcının üzerine. Eddie hiç vakit kaybetmeden aralarına atladı ve işler kontrolden çıkmadan önce ikisini bir kez daha ayırdı.

"Kesin şunu!" Jess böğürdü. "Şu anda yeterince sorunumuz var ve bu saçmalığa ihtiyacımız yok."

Bu adamların ne kadar büyümüş çocuklar gibi davrandıklarına inanamıyordu. İsteddiği son şey olayların kontrolden çıkmasıydı. Grubun her hareketini belirlemesi için sakinliğe ve mantığa ihtiyacı vardı. Zorluklar karşısında mantık.

"Tank," dedi, "git Trinity ve Eddie ile kilisenin geri kalanını kontrol et. Greg ve ben ateşi tekrar yakıp çalıştıracacağız."

Eddie elini Tank'in omzuna koydu. "Hadi dostum. Bakalım herhangi bir erzak bulabilecek miyiz -su, yiyecek, herhangi bir şey."

Diğer üçü uzaklaşarak Jess'i nefes nefese kalmış Greg'le baş başa bıraktı.

Gruptaki herkes arasında, işleri doğru yöne çekmesine yardım edecek kişinin Eddie olduğunu hissetmişti. İçinde bulundukları ikilemi ve acil hayatta kalma ihtiyacını en hızlı o fark etmişti. Bu karmakarışık, kapalı dünyada onu en değerli varlığı olarak görüyordu.

"Pekâlâ, bu şeyi nasıl çalıştırmak istersin?" Greg kendini fırçalayarak sordu.

"Biraz çıra bul. Kağıt. Kumaş. Dallar. Yakması kolay herhangi bir şey."

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. "."

"Ve Greg, bana küçük bir iyilik yapar mısın?"

Greg uzun bir iç geçirdi. "Anlıyorum. Tank ve ben bu donmuş bok çukurundan çıkana kadar farklılıklarımızı bir kenara bıraktık."

Jess ona ince bir gülümseme verdi. "Onun gibi bir şey. Hiçbirimiz ne haltlar döndüğünü bilmiyoruz. Ama birbirimizi öldürmenin çözüm olmadığını biliyorum."

Greg başıyla onayladı. "Nasıl bu kadar sakin

kalabiliyorsun?" "Birinin soğukkanlı olması

gerekiyor, değil mi?"

Jess fırının içine bir parça odun attı.

Greg sunağa doğru yöneldi ve odada yanıcı çıra olup olmadığını kontrol etti.

Yüksek sesli bir inilti sessizliği bozarak duvarlarda yankılandı. Greg adımlarının ortasında durdu ve kilisenin uzak ucuna doğru baktı.

Trinity arka odaya açılan büyük ahşap kapıyı açtı. Eski menteşeler gıcırdadı. Eddie ve Tank bir ellerinde mumlar, diğer ellerinde silahlarla yavaşça içeri girip odayı incelediler.

"Orada ne var?" Jess seslendi.

"Kilisenin vestiyerine benziyor," bağırdı Eddie. "Birkaç dolap, bir masa ve birkaç çekmece var. Bize bir saniye ver."

Greg elinde yırtık pırtık, deri ciltli bir İncil'le fırına döndü. İncil'i çevirip açtı. "Sence bu işe yarar mı?"

"Bunun için cehenneme gidebilirsin..." "Ben zaten oradayım," dedi kuru bir sesle.

Greg sayfaları yırttı, buruşturdu ve her birini fırının içine attı. Sıcak közler kâğıtları hemen tutuşturdu ve içeride parlak sarı alevler patladı.

Kısa süre sonra odun parçaları sağlıklı bir çıtırtı yaydı. Jess, ateş tutuşana kadar içine daha fazla kâğıt . Diğerleri ofisten döndüğünde, hoş bir sıcaklık vücutlarını ısıtmak için bekliyordu.

Eddie ve Trinity fırının yanında durmuş, ellerini metal kenarlarına yaklaştırmışlardı. Birkaç beyaz battaniye ve bir gaz lambası bulmayı başarmışlardı. Tank birkaç adım ötede durmuş, arkasına bir şey gizlemişti. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade bunun keşfedilmeye değer bir şey olduğunu gösteriyordu.

"İşe yarar bir şey buldunuz mu?" Jess gruba sordu.

"Sadece battaniyeler," dedi Eddie. "Kilise... bu kasabadaki her lanet şey gibi kullanılmamış görünüyor."

Greg, Tank'e buzdur bakış attı. "Ne saklıyorsun?"

Tank gösterişli bir şekilde tozlu yeşil bir şişe çıkardı. "Kutsal şarap, sürtükler.

Siz kendi ısınırsınız. *Ben* kendiminkini Tanrı'dan alacağım."

"Bence bunu içmemelisin..." Jess söyledi.

"Merak etmeyin, küçük hanım. Seninle paylaşacağım, söz veriyorum." Tank etiketin üzerindeki tozu sildi. "Ayrıca, şişe mühürlü. California 2021 merlot. İsa'ya şükürler olsun."

"Buddy, Jess haklı," diye yalvardı Eddie. "Kaçınmalıyız-"

"Siktir git, kardeşim."

Tank kapağı kapattı ve omzunun üzerinden fırlattı. Küçük alüminyum parçası birkaç kez sekerek sunağın basamaklarının yanında durdu.

Jess'in kalbi göğsüne çarpıyordu. Verilmek üzere olan aptalca karar ne olursa olsun, bunun engel olamayacağı bir durum olduğunu anlamıştı.

Biraz akli olan herkes, içinde bulundukları durumu göz önünde bulundurarak, her hareketini mantıklı bir şekilde belirlerdi. Herkes her fırsatta son derece dikkatli davranmak zorundaydı.

Tank'ın mantıksız davranışları onu rahatsız ediyordu. Her şeyi doğal düzeninden çıkarıyordu. Her şeyi daha az tahmin edilebilir hale getiriyordu. Daha az planlanabilir. Diğerlerini çılgınca kararlar almaya daha yatkın hale getiriyordu. Bu da aptalca kararlara yol açıyordu.

Bir uyuşturucu satıcısının mantıksız kararlar almaya eğilimli olacağı kimin aklına gelirdi ki, diye düşündü.

Kısacası, grubun en büyük sorumluluğu olduğunu kısa sürede kanıtlamıştı. Tank şarap şişesini dudaklarına yaklaştırdı. "olsun, sürtükler." Yüzünde bok yiyen bir sırıtışla hızlıca üç yudum aldı.

Bir saniye sonra sırıtışı kayboldu ve tüm vücudu sarsıldı.

Şişe elinden düştü ve taş zeminde paramparça oldu, şarap ve cam parçaları etrafa saçıldı.

Tank'ın ağzından sıvı püskürürken kan donduran bir kükreme duyuldu.

Herkes felç olmuş gibi duruyordu, gördükleri karşısında şaşkıındı.

Tank acı içinde ellerini şiddetle çenesinin etrafında kenetledi. Boynundaki damarlar zonkluyordu. Olanlar karşısında tam bir şok içinde gözleri büyüdü. Bir an sonra geriye doğru yığıldı ve omuzları taş zemine çarptı.

Jess öne doğru bir adım atacak oldu ama durakladı.

Tank'ın kükremesi düzensiz, hırıltılı bir hırıltıya dönüştü.

Boğazının etrafında kendiliğinden dairesel kırmızı yanık izleri belirdi.

Altından kan birikti. Omuzları defalarca sarsıldı ve tekrar yere düştü. Sanki kutsal şarap ona muazzam bir elektrik şoku vermiş gibi görünüyordu ama durum böyle değildi.

Jess ileri atıldı ve Tank'ın üzerine çıktı. Eşofmanını yırtarak açtı ve vücuduna aniden neler olduğunu görmeye çalıştı.

Aynı dairesel kırmızı lekeler göğsünün üst kısmında da belirmiş ve hızla yayılan bir hastalık gibi çiçek açmaya devam etmişti. Derisinin bazı kısımları kabarıyor, sonra patlıyor ve her patladığında ince dumanlar çıkarıyordu.

Trinity ciğerleri boşalana kadar çığlık attı. Greg ve Eddie kandan ve Tank'ın açgözlülükle tükettiği maddeden kaçınmak için geri çekildiler.

Jess, Tank'ın gözlerinin içine baktı. Yüzü gevşeyene ve boş gözlerle kilisenin tonozlu tavanından gökyüzüne doğru bakana kadar birkaç dakika boyunca saf dehşet dolu bir bakışla karşılık verdi.

İlk içkisinden son nefesine kadar sadece saniyeler geçmişti.

Kimse onu kurtaramazdı.

Jess titreyen bir nefes verdi.

Kiliseyi sessizlik kapladı. Tank'ın ölümü kendi kendine, acımasızca ve hızlı olmuştu. En karanlık insanlar için bile korkunç bir manzaraydı.

Bacakları Jess'in altında korkunç bir an boyunca kıpırdandı ve sonunda hareketsiz kaldı.

Jess cesetten hızla uzaklaştı ve en yakındaki sıraya çöktü. Cesedin cansız bedenine baktı, ardından sıvının kendi derisini yakmadığından emin olmak için ellerini kontrol etti.

"Bu ne lan?" diye nefes aldı Eddie. Kilisenin zemininde fokurdayan sıvının oluşturduğu havuzun üzerine eğildi. Vahiyler Kitabı'ndan yırtılmış bir sayfayı ayağıyla sıvının içine itti ve neredeyse anında kâğıt eriyip yok oldu.

"Asit," dedi Eddie dehşet içinde. "Az önce saf asit içti..."

9

Jess, Trinity'nin dizlerinin üzerine çöküşünü izledi. Bir eliyle Trinity'nin ağzını kapattı ama bu onun hiperventilasyon sesini gizlemedi ya da azaltmadı.

Eddie karşıya geçip Trinity'ye rahatlatıcı bir kol doladı. Her ikisi de Jess'in onları salonun mutfağında ilk gördüğü zamankinden daha korkmuş görünüyordu. Bu anlaşılabilir bir tepkiydi. Ama şu anda yaşadıkları dünya buydu ve Tank verdiği kötü kararın bedelini ödemişti.

Sonraki birkaç dakika boyunca grubun çoğu sessiz kaldı, görünüşe göre ne olduğunu anlamak için doğru kelimeleri bulamıyorlardı. Ve sonuçlarını.

Sonunda Greg mırıldandı: "Ne salak herif!"

"Affedersiniz?" Trinity cevap verdi.

"Beni duydun. Salak herif gitti ve kendini öldürttü. Hepimiz onu içmememizi söylemiştik."

"Komik, Greg," dedi Eddie. "Jess'in bunu söylediğini hatırlıyorum. Ben de kendimi hatırlıyorum. Ama senin onu durdurmak için bir bok söylediğini hatırlamıyorum."

"Her neyse, dostum. Zaten bokun tekiydi." Eddie inanamayarak başını salladı.

Jess battaniyelere doğru yöneldi. Bir tanesinin köşelerinden tutup çekerek açtı ve küçük bir toz bulutu yaydı.

"Ne yapıyorsun sen?" Greg alaycı bir tavırla sordu.

"Vücudunu örtüyorum. Yoksa bakmaya devam mi istiyorsun?"

"Battaniyeleri yaşayanlar için sakla. Artık onlara ihtiyacı yok."

"Sen gerçek bir pisliksin, Greg," dedi Eddie. Trinity'nin yanından kalktı ve battaniyenin diğer ucunu tuttu. "Hâlâ ısınmamız ve kurulanmamız gerekiyor. Şafağa kadar burada kalalım derim ama neye dokunduğumuza çok dikkat edelim."

"Kesinlikle katılıyorum," diye yanıtladı Jess.

"Tek bildiğimiz, buranın bir tuzak olduğu. Kim bilir dışarıda bizi başka ne kötü sürprizler bekliyor."

"Ya bizim için gelirlirse?" Trinity titrek bir sesle sordu. "O zaman elimizdeki her şeyle onlarla savaşıyoruz."

Battaniyeyi Tank'ın cesedinin üzerine örttüler. Yüzeyde yavaşça kan lekeleri belirdi. Sol kolu açıkta kalmıştı ve süt beyazı eli doğal olmayan bir şekle bürünmüştü. Eddie botuyla onu battaniyenin altından itti.

Trinity inledi. "Aman Tanrım."

Ama bu dört duvar arasında ilahi bir ruh yoktu. Tank'ın kurtarıcısı yoktu.

Duaları korkunç bir cevap almıştı.

Uzun gece biraz daha uzamıştı. Yine de her geçen saat yeni bir gün getirecekti. Karanlıktan uzaklaşmak için bir yol. Ve Jess'in sonunun ölüm olmayacağından emin olması için fırsatlar.

OceanofPDF.com

10

Yerde battaniyelere sarınmış halde ateşin etrafında uzanan herkesin yüzünü ocağın ışıltısı aydınlatıyordu. Sessiz ve sıcak bir gün olmuştu ama gün ışığının ilk belirtileri Eddie'ye her şeyin değişmek üzere olduğunu söylüyordu.

Vitray pencerelerin arkasındaki karanlık, sabah ötücü kuşlarının boğuk sesine uygun olarak daha soluk bir gölgeye dönüşmüştü. Rüzgâr da kilisenin yan tarafına doğru esmeyi bırakmıştı. Küçük de olsa umut verici bir işaret.

Grup, tahta bir sırayı parçalayıp yakıt olarak kullanarak ateşi gece boyunca devam ettirmeyi başarmıştı. Ayrıca kilisenin yan kapısını kısa süreliğine açıp biraz kar toplamışlar. Susuzluklarını gidermek için eritip bağış tabağına dökmüşler. Kimse vestiyerdeki çeşitli şişelere dokunmaya cesaret edememiş.

Yine de acı verici birkaç saat olmuştu. Eddie'nin hayatında birkaç kez yaptığı gibi bir grup saldırgan sarhoşla birlikte bir hücreye kapatılmaktan daha kötüydü.

Tank'in ölümünün üzerinden daha fazla zaman geçtikçe Trinity eski tavrına geri döndü: kaşlarını çatıyor, parmakla işaret ediyor, planı tekrar tekrar sorguluyordu. Eddie, içinde bulundukları durumun büyüklüğünün sonunda kafasına dank ettiğini ve artık umutsuzca çıkmak istediğini tahmin ediyordu.

Ancak kimsenin bu ihtiyaca verecek bir cevabı yoktu.

Greg, Greg olmuştu: Olimpiyat boyutlarında bir baş belası. Oturup Tank'in uyuşturucu ticaretinden yakınıyor ve Eddie, Trinity ve Jess'in geçmişleri hakkında spekülasyonlar yapıyordu. Çılgınca teorileri arasında aynı ölümcül tarikatın bir parçası oldukları ya da Syracuse'daki su kaynağını kirlettikleri vardı ve aile ağaçları hakkında garip sorular sordu. Evlilikleri için

Kendi planından daha küçük suçlar için burada olmadıklarına bir an bile inanmadı. Herkes bunu inkâr etti ya da Eddie gibi ağzını sıkı tuttu.

Ama Eddie'nin aklında başka bir şey vardı.

"Buradan bir çıkış yolu olmalı," dedi gruba. "Aksi takdirde, Eski Forge'un bir kopyasını inşa etmek için gerekli hammaddeleri buraya nasıl getirdiler?"

"Kimse ormanda atlıkarınca taşıyor," diye ekledi Jess. "Kesinlikle doğru," diye onayladı Eddie.

Greg omuz silkti. "Ama sence de terk edilmiş bir hayalet kasabada falan olmamız mümkün değil mi?"

"Belediye binasındaki girişleri gördünüz. Çatı şu anda inşaat halindeymiş görünüyor. Salon da yeni kereste kokuyordu. Bunun burayı yepyeni yaptığını söylemiyorum ama bu kasaba birkaç yıldan daha eski olamaz."

"Tamam ama o zaman burası neden var?" Trinity sordu.

Eddie soruyu düşündü. "Bütün bunlar Tank'i öldürmek için yapılmadı. Bundan eminim."

Jess başıyla onayladı. "Öyleyse çıkış yolunu bulalım. Yolu güvenli bir mesafeden takip edip nereye gittiğine bakalım. Nereden başlayacağımıza dair bir önerin var mı?"

Eddie gece olanları zihninde tekrar tekrar canlandırdı. Her yön ormanla çevriliymiş gibi görünüyordu ama kar fırtınası yüzünden emin olmak imkânsızdı. "Hadi barı geçelim ve kasabanın diğer ucuna bakalım."

"Emin misiniz?" Trinity söyledi. "O yol bana çıkmaz sokak gibi göründü."

"Ve öyle de olabilir. Ya da belki de inanmamızı istedikleri şey budur.

Yine de kaçınmak istediğim tek şey, ıssız bir yere doğru yürümek ve başka bir kar fırtınasına yakalanmak. Bu Tank'la aynı yoldan gideceğimizi garanti eder."

Greg alaycı bir tavırla, "*Pek* aynı şekilde değil," dedi.

Eddie bu yorumu duymazdan geldi. "Güneş doğuyor. Toparlanıp yola çıkıyoruz, değil mi? Birbirimizden ayrılmamalıyız. Sessiz kalmalıyız. Tehditlerle hep birlikte başa çıkmalıyız. Bu çılgınlığa bir son vermeliyiz."

Jess ve Trinity onun sözlerini başlarıyla onayladılar.

Eddie, Tank'ın örtülü bedenine son bir kez baktı. Neyle yüzleşmek üzere olduğunu düşündü. Onları kaçırانların dolaylı yoldan insan öldürmek gibi bir dertleri yoktu. Bununla birlikte, zayıf adam kiliseden beri grup yalnız kalmıştı.

En iyi ihtimalle herkes buraya onlara acı bir ders vermek için gönderilmişti. Ve Tank hatalarından asla ders almayarak en büyük bedeli ödemişti. Bu Eddie'nin en iyi ve en zayıf umuduydu.

En kötü durum? Ölüm.

Kasabanın içinden geçecekleri bu bir sonraki ya tamam ya devam hamlesi sırasında her şeyin netleşmesini bekliyordu. Ya gerçek medeniyete kaçacaklardı... ya da sonuna kadar savaşacaklardı. Yiyecek olmadan ve sürekli yakın tehlike beklentisiyle, herkesin yola çıkmaktan başka seçeneği yoktu.

Mesele de buydu zaten.

Onları esir alanlar bunu kesinlikle fark etmişlerdi, bu da muhtemelen grubun bir sonraki hamlesini tahmin ettikleri ve önceden planladıkları anlamına geliyordu. Bu da büyük bela demekti.

Eddie gergin bir enerjiyle grubu kilisenin önüne doğru yönlendirdi. Tek kelime etmeden sıraları çekip götürdüler. Eddie içten içe kendini destekledi. Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Koyu mavi gökyüzünde birkaç bulut asılı duruyordu ve güneşin turuncu ışıltısı ufku aydınlatıyordu. Bir rüzgâr kasaba meydanından ve Old Forge'un *tek caddesi* olan ana caddeden geçerek binaların çatılarındaki karları savurdu.

Kilise ile kasabanın ana kısmı arasında hiçbir ayak izi yoktu. Ve kuş korosunun üzerinde algılanabilir bir ses yükselmiyordu. Eski Forge sakin görünüyordu ama bunun uzun sürmeyeceğinden emindi.

Tank'la dövüşen gölgeli figür dışarıda bir yerdeydi. Karanlık bir pencereden izliyordu. Doğru fırsatı bekliyordu. Eddie bundan emindi. Ama söz konusu dövüş olduğunda kendi yeteneklerine de güveniyordu.

Herkes silahlarını kaldırarak sabahın acı havasına adım attı.

"Gözünüzü dört açın," dedi Jess.

"Bunu bana söylemene gerek yok," diye Greg.

Eddie meydanın yakın ucundaki Noel ağacına doğru yöneldi.

Şüpheli bir şey var mı diye her yöne bakarak ilerlerken kar inciklerine kadar geliyordu. Kar yığınlarının yüksekliği kasabada yürümeyi tamamen yorucu hale getiriyordu.

Trinity ve Jess ana caddenin sonuna geldiklerinde onun yanında yer aldılar.

Doğal ışık her geçen dakika artarken, Eddie'ye daha fazla ayrıntı seçme şansı veriyordu. Her elektrik direğinin üzerine Noel süsleri ilâştirilmişti. Bazı dükkânların tenteleri karın ağırlığı altında sarkmıştı ama hepsinin -bir hırdavatçı, penceresinin arkasında plastik ekmeğe benzeyen bir şey olan bir fırın, sokağın sonunda var olmayan atları bağlamak için dışarıda direkleri olan bir han- üzerinde tertemiz boyanmış tabelalar vardı.

Salonun önünden geçerken ürperdi.

Ormanda 180 kiloluk baygın bir bedeni taşımak için güçlü bir insan olmak gerekirdi. İki kişi için zor bir işti. Hayır, onu buraya bir araçla getirmiş olmalılar. Bu da bir çıkış yolu olduğu anlamına geliyordu.

Ama hiç lastik izi gördüğünü hatırlamıyordu. Yine de kar fırtınası onları hızla örtmüş olmalıydı.

Jess ona doğru eğildi. "Şimdiye kadar çok iyi." "Daha önümüzde uzun bir yol var."

★ ★ ★

Cadde boyunca ona doğru ilerliyorlardı.

Önce iki kişi belirdi, sonra iki kişi daha.

Hanın birinci katındaki bir yatak odasının penceresinin arkasına çömeldi. Bayat kokulu perdelerin arkasında birkaç santim daha geri çekildi. Havadaki nefes bulanıklığını en aza indirmek için nefes alış verişini azalttı. Siyah giysileri karanlık iç mekâna çok iyi uyum sağlamıştı.

Onu göremezlerdi.

Avını takip etme konusundaki deneyimi ona büyük bir avantaj sağlıyordu.

Ama bu sefer farklıydı. Onları gölgeleyecekti. Hata yapmalarına izin verecekti. Kusurlu kararlarından faydalanacaktı. Sonra sadece doğru zaman geldiğinde kendini gösterecekti. Bugün her şey zamanlamayla ilgiliydi.

Sağ elindeki ağır baltaya baktı. Bıçağı jilet gibi keskindi. Ağırlık iyi hissettiriyordu. Ağır bir vuruş, en güçlü baltayı bile

zorlu bir düşman.

Dört kişi kiliseden ayrılmış ve ona doğru geliyordu. Kesime giden kuzular gibi. Metodik ama aptalca bir şekilde, içinde işe yarar hiçbir şey bulunmayan dükkânların önünden geçiyor, hana yaklaşırken her pencereyi kontrol ediyorlardı.

Erkekler bir boru ve bir bıçakla, kadınlar ise alet edevata benzeyen şeylerle silahlanmıştı. Bu ayaktakımı ekibin kapasitesini merak etti. Bir gecede ne kadar kenetlenmişlerdi. Bencil biri ya da bir hain aralarına sızmış olabilir miydi?

Tipik insan durumu göz önüne alındığında, bu olası görünüyordu. Neyse ki o, bu çevrelerin dışında faaliyet gösteriyordu. Hayatı yakınlaştırma ve onu tanrısal bir bakış açısından görme yeteneğine sahipti.

Bu aptalların her biri far ışığındaki geyik gibi durmuş, tek bir soru bile sormadan kaçmasına izin vermişti. Kaçışını engellemek için hiçbir çaba göstermemişlerdi. Bunlar pek de proaktif ve dinamik bir ekibin davranışları değildi. Ve sonsuza kadar kilisede kalamayacaklarını biliyordu. Normal insanlar böyle davranır. Ve tahmin edilebileceği gibi, ona doğru yöneldiler.

Eşofmanlı şişman adamın orada olmadığı anlaşılnca kaşlarını çattı. Belki de öldürülmüştü. Bunun bir önemi yoktu. Eğer öyleyse, birisi onun işini bitirmişti. Bundaki tek utanç, o aptalın ölümüne tanık olamamış olmasıydı.

Grup, her hareketlerini takip eden aç gözlerden hâlâ habersiz, hanın hizasında ilerliyordu. İplere bağlı kuklalardan başka bir şey değillerdi ve daha büyük bir gücün her hareketlerini dikte etmesine izin veriyorlardı.

Vücudunda bir cinsel heyecan şimşegi çaktı. Nefes alış verışı kesik kesik oldu.

Dudaklarını büzdü.

Son kurbanının görüntüleri gözünün önüne geldi. Genç kızın nasıl çılgık attığı ve ona karşı nasıl savaştığı. Yumruklarını göğsüne vurmuştu. Onun ezici gücüne ve dürtüsüne karşı nasıl nafîle bir mücadele vermişti. Her saniyesine bayılmıştı.

Tahrik olduğu gerçeği hiç de şaşırtıcı değildi.

Heyecanın pek çok çeşidi vardı ama onu en çok tahrik eden şeyin güç olduğunu düşünmüştü, özellikle de insanlar üzerinde.

Pencerenin hemen altındaki dört kişi onun merhametine kalmıştı.

Onun emirlerini yerine getireceklerdi.

Ve eğer her şey beklediği gibi giderse -ki kendisinden şüphe etmek için hiçbir neden görmüyordu- Old Forge'un bu kopyasında ayakta kalan son adam o olacaktı.

OceanofPDF.com

11

Eddie caddenin iki yanındaki son iki dükkânın önünden geçti. Her ikisi de karanlık ve kasvetliydi, hiçbir ışık belirtisi yoktu ve gelecekteki beklentilerini yansıtıyordu. İleride, yaprak dökmeyen ormanın örtüsü kaldırım taşlarının küçük bir bölümünü koruyordu ama Ana Cadde yolu ağaç çizgisinin birkaç metre ötesinde aniden durdu. Gözleriyle kurtuluşa giden bir yol aradı. Tüm kasabayı saran sık ladin, köknar ve ılgın ağaçları arasında bir patikaya dair herhangi bir ipucu.

Ama belirgin bir çıkış yolu bulamadı.

Yol, sık ormanlık alanda sona eriyordu.

Bunun imkânsızlığı karşısında başını salladı. Bir atlıkarıncanın fiziksel olarak buraya taşınabileceği düşüncesi tamamen saçmaydı. Bunun için küçük bir ordu gerekirdi. Eddie öfkeyle diğerlerine döndü.

"Tamam, burası çıkmaz sokak. B planını uygulayalım. Kasabanın çevresini dolaşalım. Bakalım buradan çıkan lanet bir yol ya da patika bulabilecek miyiz?"

Sonraki yirmi dakika boyunca grup, kasabanın kenarındaki binaların arkasından dolanarak karda mücadele etti. Eddie'nin botları moda düşünülerek yapılmıştı ve çoktan sıırıslıklam olmuştu. Ayak parmakları yeniden uyuşmaya başlamıştı ama ısınmanın en iyi yolu olan iyi bir tempoyla ilerlemeye devam etti.

Greg ve Trinity dengelerini kaybedip karla kaplı kayalara ve dallara takılarak tökezlediklerinde sessizce küfrettiler. Eddie ilk kez, "sayıca fazla olmak" gerçekten de en iyi yaklaşım mı diye merak etti.

Greg ve Trinity hayatta kalma şansımı artırır mı yoksa azaltır mı?

Emin değildi.

Sağında Jess sessiz ve metanetli duruyordu. Asık suratlı ve kararlıydı. Onunla göz göze geldi ve başıyla onayladı. Eğer bu en güçlü ya da en zeki olanın hayatta kalması gibi çılgınca bir yarışmaysa, Jess onun en büyük rakibiydi.

Ancak onun sakinliği ve açıklığı da özgür kalma şansını artırdı.

Odaklan, dedi kendi kendine. *Zarar vermek isteyenler bu insanlar değil.*

En azından şimdilik. Trajik koşullar nedeniyle birine güvenme yeteneğini çok uzun zaman önce kaybetmişti ve bu ona hayatta çok iyi gelmişti.

Eddie herkesi tek sıra halinde dükkânların, kilisenin ve meydanın arkasına götürdü. Ağaç sınırı binalardan yaklaşık elli metre uzaktaydı. Bu da ormanın mükemmel hatlara sahip kesiminin doğal olamayacak kadar mükemmel olduğu anlamına geliyordu. Kasabaya yer açmak için yeterince ağaç kesmek çok büyük bir işti ve dün onu kaçırان yaşlı çiftin yapabileceğinin ötesindeydi.

Bu, ağır teçhizatlı koca bir ekip için zor bir iş olabilirdi. Bir an için bunun çarpık bir reality şov olup olmadığını düşündü ama Tank'ın kilisedeki korkunç akıbetini hatırlayınca bu fikir aklından uçup gitti.

Eddie herhangi bir ipucu bulmak için yeri aradı. Dün gecedan kalan bütün ayak izleri kaybolmuştu. Ayakkabıcı dükkânının düzleştirilmiş ön cephesi gömülmüştü. Sonunda ve çıldırtıcı bir şekilde kasabanın etrafını dolaştılar ve sokağın sonundaki aynı noktaya geri döndüler.

Greg kimseye belli etmeden, "Ne oluyor lan," dedi.

Eddie ana caddeden aşağı baktı. Güneş ışığı dükkân tabelalarından sarkan buz sarkıtlarında parlıyordu. Uzakta, sabahın parlaklığı Noel ağacı ampullerinin ışıltısını azaltmıştı.

Greg titreyerek, "Bir giriş ya da çıkış yolu için çok fazla," dedi. "Bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordum."

"Denemek zorundaydık,"

diye yanıtladı Jess. "Belli ki başarısız olduk."

Eddie'nin içinde öfke alevlendi. "Hatırlatsana, planın neydi Greg? Doğru, bir planın yoktu, sik kafalı."

Greg arkasını döndü.

"Pekâlâ, bir düşünelim," dedi Jess. "Her tarafımız ormanla çevrili. Bütün ağaçların boyu en az yüz metre. Bu da yıllardır burada oldukları anlamına geliyor, belki bir yüzyıl ya da daha fazla. Peki, bu kasaba nasıl inşa edildi?"

"canım," diye alay etti Trinity.

"Bu benim soruma cevap değil Trinity. Eddie haklı, bir yerlerde bir yol olmalı ve biz onu kaçıırıyoruz. Aramaya devam etmeliyiz."

"Hey, işte bir fikir," dedi Greg. "Google Sokak Görünümü'nü kullanalım."

"Ukalalık etmeyi bırak," diye homurdandı Eddie. "Jess daha önce mükemmel bir şekilde söyledi:

Giriş çıkış yoksa ve ağaçlar yüz yaşındaysa, atlıkarınca buraya nasıl geldi? Yani, burası uzak bir ormanın ortasında bir ada olamaz. Değil mi?"

"Neden olmasın? Burası boktan bir nedenle inşa edilmiş olsaydı, otoyolun tam karşısına koymazlardı."

"Yani, bunu yapmak için kaç kişi gerekir?" "Bunun bir önemi var mı?" Greg karşılık verdi.

Dolandırıcı her ne kadar sinir bozucu olsa da, haklı olduğu bir nokta vardı. Şu anda bu kasabanın inşaat detayları önemsizdi. Greg'in ağzından çıkan hemen her şeyin de öyle.

Eddie ağaçların arasında bir aracın geçebileceği genişlikte kar çukurları olup olmadığına baktı.

Kasabadan çıkış için hiçbir yol görünmüyordu.

Gizli bir patika keşfetmenin tek yolu ormana girmektir. Ağaçların zemini kar yağışından koruduğu alanları kontrol edin.

"Daha derinleri keşfetmeliyiz," dedi. "Kontrol et-"

"Bekle!" Trinity çığlık attı. "Bu da ne böyle?"

Eddie ani patlamayla irkilerek dönüp ona baktı. Trinity'nin ormana doğru çılgınca bakışını takip etti. Ve gözlerini onu kaskatı kesen bir manzaraya dikti.

Yayvan bir bacak, bir ladin ağacının yanından çıkıntı yapıyordu. Mavi kot pantolon ve bir spor ayakkabı, buz tutmuştu. Bacak bir heykel gibi hareketsizdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Greg.

Jess ve Eddie'nin gözleri buluştu. Başıyla bacağını işaret etti ve doğruca ladine yöneldiler.

Kalbi küt küt atıyordu. Görmek üzere oldukları şeyle ilgili korkudan değil; mutlak sessizlik, kıyafetlerin durumu ve hava durumu bu kadarını açıkça ortaya koyuyordu. Ama yakın zamanda burada yaşanmış olan olası bir şiddet eyleminden dolayı.

Yaklaştıklarında ikisi de yavaşladı.

Jess sandığın etrafından ilk dönen oldu. Yere baktı, nefesi kesildi ve dönerek uzaklaştı.

Eddie onun önüne geçti.

Boğazında anında bir safra birikti.

Bir adam sırt üstü yatıyordu. Ekose gömleği ve kot pantolonu kaskatı donmuştu ve hareketsiz duran elleri yarı sıkılı halde birkaç santim yana kalkmıştı. Başının arkasını ve etrafındaki zemini ıslatan kan, kıpkırmızı, buz gibi bir havuza dönüşmüştü.

Eddie birkaç kez öğürdü ve elini ağzına götürdü.

Zamanında birkaç acımasız olay görmüştü. Sık gittiği bir gece kulübünde çete bağlantılı bir bıçaklama olayı. Sackets Harbor'ın eteklerinde kafa kafaya çarpışan bir araçta olay yerine ilk giden kişi olmak. Amcası İşçi Bayramı partisinde ölümcül bir kalp krizi geçirdi. Ve babası ...

Ama bu ...

Ağır bir kütük parçası adamın yüzünün üstünde duruyordu. Tabii hâlâ bir yüzü varsa. Yoğun odun parçası defalarca yere vurulmuş ve yüz hatlarını ezmiş olmalıydı, çünkü kulaklarıyla aynı hizadaydı.

Eddie adamın kalıntılarına bakarken aklından tek bir düşünceyi çıkaramıyordu: elma şarabı yapmak için eski moda bir elma presi kullanıldığında geride kalan posa.

Tekrar kurudu.

Saldırıda ilkel ve tüyler ürpertici bir şey vardı. Öfke ve delilik kokuyordu. Muhtemelen adam, aldığı hasarın boyutu tam olarak anlaşılmadan çok önce ölmüştü. Cansız bir cesede tekrarlanan ağır darbeler bir psikopatın işi olmalıydı.

Bir şarap şişesini asitle doldurmak da öyle.

Jess, Eddie'nin omzuna doğru ilerledi. "Sence o da bizim gibi kaçırılıp buraya mı getirildi?"

"Emin değilim. Bir süredir buradaymış gibi görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Eddie'nin hiçbir fikri yoktu. Araştırma ve adli tıp becerileri sadece *CSI: Miami*'de öğrendikleriyle sınırlıydı. Ve o zaman bile, hızlı diyaloglarını desteklemek için her zaman süslü ekipmanlardan yardım alıyorlardı.

Ancak, bu eylemi gerçekleştiren kişinin yakınında bile olmak istemiyordu. Zaten sağlıklı olan paranoyası şimdi yörüngeye fırlamıştı. Bu çılgınlıktan uzaklaşması gerekiyordu. Zihni grubun sınırlı seçeneklerini gözden geçirdi.

Gerçekçi olarak iki tane vardı. Ve ikisi de korkunç görünüyordu.

Ya kasabada kalacaklardı ya da hangi yöne gideceklerini bilmeden vahşi doğaya doğru yola koyulacaklardı. Medeniyete ya da yardıma ulaşmaları yüzlerce mil sürebilirdi.

"Sence bunu yaşlı çift mi yaptı?" Jess sordu.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye alay etti Eddie. Ağaçların arasından hiç bozulmamış gibi görünen toprağa baktı. "Öncelikle, onu buraya nasıl getirdiler? İkincisi, o büyüklükte bir kütükle yüzünü parçalayacak güce sahip olamazlardı."

"Belki de bunu kilisedeki adam yapmıştır?"

"Ya da belki bu kilisedeki adamdır." Greg ve Trinity'ye gelmeleri için el salladı. "Şuna bir bakın."

Trinity başını salladı. "Sen gerçek misin?"

"Hayatta olmaz," diye seslendi Greg.

"O zaman cesedi görmezden gelin. Ama ormanın derinliklerine gidiyoruz. Eğer bir şey bulamazsak, ısınmak ve yeniden toplanmak için kiliseye geri döneriz."

"En iyi oyunumuz bu mu?" Jess diğer ikisi gelmeden önce fısıldadı. "Bak, yapmak istediğim son şey şehre geri dönmek. Ama donmak Ormanda ölüm kulağa daha kötü geliyor. O köprüye geldiğimizde geçelim. Ormanın içine doğru biraz daha ilerleyelim ve sadece mecbur kaldığımızda geri dönelim."

Trinity ve Greg yavaşça büyük ladin ağacına doğru ilerledi ama ikisi de cesede bakmaktan kaçındı. Herkes ormanın birkaç metre daha derinliklerine doğru ilerledi, sonra küçük bir açıklıkta birbirleriyle yüzleşmek için durdu.

Greg titreyen nefesleri arasında, "İki ölü var," dedi. "Kim bilir daha kaç kişi öldürüldü. Peki senin büyük planın ne Eddie?"

"Bir yön seçiyoruz ve doğrudan kasabadan uzaklaşıyoruz. Hiçbir şey bulamazsak geri döner, biraz ısınır ve yeni bir yön seçeriz. Ve tekrarlarız."

"Anladım. Yani planımız, sonunda açlıktan ölene kadar körü körüne yürümek."

Eddie kaşlarını çatarak, "Evet, sikik, planımız bu," dedi. "Beni zorlama. Ya da liderliği sen almaya ne dersin patron?"

İki adam gözlerini kırpmadan birbirlerine baktı. Kibirli, orta yaşlı satıcı görünüşe göre geçmişte bir avcıydı ama burada boyundan büyük işlere kalkışıyordu. Eddie'ye doğru bir adım daha atarsa Greg, yaşlı vatandaşları emekli maaşlarından etmekle kaybedecek çok az şeyi olan bir adamla arasındaki farkı öğrenecekti.

"Gidelim Greg," diye tısladı Trinity. "

Greg nefesinin altından bir şeyler fısıldadı ve grubu ormanın derinliklerine doğru yönlendirmek için döndü.

Trinity, ağaçlara yakın bir patika açıp zeminin en karlı kısımlarından kaçınarak onu takip etti; Jess sonra gitti ve Eddie de arkadan geldi. İlk kez onları atlatmayı düşündü. Greg ve Trinity, *Titanik*'in güvertesinde buzdağına çarpan bir şapka kadar koruma sağlıyorlardı.

Jess, Eddie'ye sessizce, "Bence doğru kararı verdin," diye fısıldadı.

"Umalım da öyle olsun. Burada hepimiz kör uçuş yapıyoruz."

"Bir de şu açıdan bakın. Eğer başka plan yapmamız gerekirse, ben kendi adıma bunu bu kasabadan kilometrelerce uzakta yapmayı tercih ederim."

Başını salladı. "Yeterince doğru. Sorun şu ki, her yerden kilometrelerce uzakta olabiliriz."

İçini çekerek ormana buğulu bir nefes bulutu gönderdi.

Eddie omzunun üzerinden uzaktaki binalara baktı.

O kasabadan uzaklaştığı her adım onu daha iyi hissettiriyordu. Ama sadece biraz. Onları buraya koyan her kimse, herkesin öylece çekip gitmesine izin vereceğine inanmakta zorlanıyordu.

Tek bildiği, grubun kendi ölümlerine doğru yürüdüğü idi.

OceanofPDF.com

12

Ağaçların arasından yavaşça bir patika açarlarken Jess grubun sağına kaldı. Tepede, sürüklenen bulutlar güneşin zayıf ısınıyı engellemiş ve orman bir kez daha yaprak dökmeyen ağaçların yoğun gölgesi altında neredeyse karanlığa bürünmüştü.

Sonbaharda dökülen çam iğnelerinin donmuş, çıtır çıtır yatağına basarak gövdelerin etrafından dolandı. Birkaç saniyede bir, kiliseden kaçan adamın muhtemelen yakınlarda olduğunu düşünerek her yöne baktı.

Ve hayatta kalanların hiçbirine tam anlamıyla güvenemeyeceğı gerçeğinin bilincindeydi. Bu durumun değışip değışmeyeceğı son derece kuşkuluydu.

Bir karganın gaklaması sessizliğı bozdu. Jess buz gibi bir derenin yanında dondu kaldı.

Bir an için suda bir kan izi gördüğünü sandı. Ama bu sadece çürümüş bir daldı ve amaçsızca akıntıya doğru sallanıyordu. Bu durumun durmak bilmeyen adrenalini onu açıkça etkiliyordu.

Eğreti silahı olan İngiliz anahtarını daha sıkı kavradı. Akıntıya doğru ilerledi. Ayağı karşı kıyıya kaydı ve birkaç adım sendeleyerek ilerledi.

Jess bir kolunu fırlattı ve kendini orman zeminine çarpmaktan kurtarmak için en yakındaki ağaç gövdesini yakaladı. Keskin ağaç kabuğı avucunu parçaladı.

Kırmızı izlere bakarken yüzünü buruşturdu.

Ormanın daha az ağaçlı bir bölümüne doğru ilerlerken gruptan kimse fark etmemiş gibiydi. Ancak, yakıcı acı ve etrafındakiler zihninde canlı bir anıyı ön plana çıkarmıştı. Ormanda dehşeti ilk kez tattığında henüz genç bir kızdı ...

On altı yıl önce..

Jess On Dokuz Yaşında

Jess özel mülkün arka tarafındaki ormanda sürünerek ilerledi. Çalılıklara takılmasını engellemek için eteğini bacaklarının yan tarafına dayadı. Ev partisinden gelen bağırışların uzaktan gelen sesini duydu ama bilerek uzaklaşmıştı.

Bu etkinliklerde kendini yedek parça gibi hissediyordu.

Kızıışmış sporcular, bağırış çağırış. Birinci sınıf kızları bedava bira umuduyla ya da bir erkeğin dikkatini çekmek için çok fazla ten gösteriyorlar. Herkes kör kütük sarhoş olurken, sürekli tekrar eden müzik yüzünden kulak zarları zarar görüyor.

Bu bir yana, üniversite söz konusu olduğunda bunun kumaşın bir parçası olduğunu biliyordu. Ve gösteride bir rol alması gerekiyordu. "Hayatta en kolay yol," demişti babası bir keresinde ona, "her zaman içeriden biri olmaktır. Duyguların ne olursa olsun oyunu oyna, öyle bir zaman gelecek ki gidişatı belirleyen sen olacaksın."

Babasının sözleri o zaman kulağa çok derin gelmişti ama ormanda ilerlerken düşününce, solundaki ölü ağaç kadar içi boş görünüyordu.

Marihuana kokusu esintiyle taşınıyor, tam karşıdan geliyordu. Keskin ve kokarca gibi. Birkaç nefes çekmek için her zaman sağlıklı bir miktar akran baskısı almasına rağmen, bundan hiç hoşlanmamıştı.

Jess adımlarını yavaşlattı.

Soluk ay ışığı ağaçların arasından parlayarak uzun boylu, kaslı bir figürü siluet haline getirdi. Bir ağaç gövdesine yaslanmıştı. Esrarından uzun bir nefes çekti, közü yüzünü aydınlatıyordu. Sonra telefonunda gezinmeye başladı.

Kyle McHenry'ydi.

Üniversitedeki en büyük palyaço. Boşboğaz ve küstah, babasının parasına sahip. Her zaman arkaya yatırılmış saçları ve dar bir polo tişört giyerdi. Ama aynı zamanda arazinin uzak bir bölgesinde yürürken karşılaşılabilecek en tehlikeli kişiydi. Geçtiğimiz yıl içinde iki cinsel saldırıyla suçlanmıştı. Söylentiler daha da yayılmıştı. Neredeyse

Herkes onun suçlu olduğunu biliyordu, ancak kampüsteki bir binaya ailenizin adı verildiğinde, çoğu şeyden paçayı kurtarmak kolaydır.

Jess'in ayakkabısının altından bir dal kırıldı.

Keskin bir nefes çekti. Bir ağacın arkasına saklanmaya çalıştı ama onun boncuk gözlerinden korunmak için artık çok geçti.

Kyle'in başı ona döndü. "Kim var orada?" diye sordu.

"Özür dilerim," diye kekeledi Jess. "Hemen ."

"Dur, dur, dur, bir saniye bekle."

Felç olmuş gibi duruyordu, kalbi küt küt atıyordu, kolları iki yanında kaskatı kesilmişti.

Kyle cıgarasından bir nefes daha çekti, birkaç dakika ciğerlerinde tuttu ve büyük bir duman bulutu çıkardı. Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla Jess'e doğru ilerledi.

Duyuları ona geri çekilmesini söyledi ama o tepki veremedi adam Jess'in birkaç santim yakınına kadar gelmiş, onun üzerinde yükselmiş, sabit bir gülümsemeyle donuk gözlerle aşağıya bakıyordu. İfadesinde hiç neşe yoktu. Soğuk, gergin ve yırtıcıydı. Ot ve içki kokuyordu.

"Daha iyisini bilmesem," dedi, "beni gözetlediğini söyledim." Jess bir adım geri çekildi ama Kyle yakınında kaldı.

"Yemin ederim," diye itiraz etti, "öyle bir şey yapmadım."

"Buralarda tesadüfen bana mı rastladın? Bu saçmalık." "İnan bana, burada olduğundan haberim yoktu."

Kyle Jess'i bir aşağı bir yukarı süzdü. Bakışlarının yoğunluğu onu fiziksel olarak rahatsız etti. Sanki gözleri Jess'in ensesindeki tüyleri tiksintiyle diken diken etme gibi esrarengiz bir yeteneğe sahipti. Serin sonbahar havasına rağmen terlemeye başladı.

"Bekle, seni birkaç kez buralarda gördüm," dedi. "Kütüphanede yardım ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Adın ne senin?"

Jess cevap vermekte tereddüt etti. Sanki bu pisliğe adını söylemek onun üzerinde bir şekilde daha fazla güç sahibi olmasını sağlayacakmış gibi hissediyordu.

"Adın ne dedim?" diye daha güçlü bir şekilde sordu.

"Jessica."

Kyle yarı gülümsedi. "Gördün mü? O kadar zor muydu? Sadece oynuyorum."

Sırtısındaki bir şey onu. Eğri büğrü, bir ucu kıvrık, diğer ucu sarkıktı. Muhtemelen soy ağacında birkaç nesil önce yaşanan akraba evliliğinin bir sonucuydu.

"Kütüphane asistanı Jessica, bana öyle geliyor ki şu anda burada olmanızın sadece üç olası nedeni var. Birincisi, bir vurgun yapmak istiyorsun." Elindeki esrarı işaret etti.

Başını hayır anlamında salladı.

"İki," dedi, "ormanda sigara içtiğim için beni tutuklamak istiyorsunuz."

"Yemin ederim, yapmıyordum."

"Anlıyorum. Belki de üçüncü sebep budur."

Elini kızın omzuna koydu ve kolundan aşağı doğru kaydırmaya başladı, parmaklarının tersiyle kızın açıkta kalan etini okşadı.

Kyle tatmin olmuş bir inilti çıkardı. Kadının göğsüne uzandı. Savaş ya da kaç modu devreye girdi.

Jess bir sonraki hamlesini düşündü. Kyle'dan daha hızlı tepki verebileceğini biliyordu; kafası güzel ve sarhoş görünüyordu. Yine de şu anda onun ulaşabileceği mesafedeydi. Ve bir dallama olmasına rağmen ondan çok daha güçlüydü.

Ama Jess'in onun bir sonraki saldırı kurbanı olmak gibi bir planı yoktu. Üniversite dedikodu değirmenine düşen bir sonraki isim, herkesin ona özür dileyen acıyan bakışlar atmasıyla.

Adam ona tekrar dokunamadan, kadın ayakkabısını adamın kaval kemiğine doğru itti. Ayakkabısı sert bir gümbürtüyle kemiğe çarptı.

Tökezleyerek birkaç adım geri giderken homurdandı.

Esrar elinden düştü ve çalılıkların arasında kayboldu.

Jess onun etrafından dolandı ve ormanın daha karanlık bir kısmına doğru koşmaya başladı. Onu bulmasının kolay olmayacağı bir yere.

Saniyeler içinde, ayak sesleri sıcak takipte yeri dövdü. "Seni kaltak!" diye bağırды kovalarken.

Jess ağaçların arasında dolanarak hırıltılı serseriden uzaklaştı. Sağını solunu tarayarak çevre çitlerine ulaşmadan önce saklanacak bir yer aradı.

Sonunda büyük bir meşe ağacının yanında kocaman bir kaya parçası gördü. Omzunun üzerinden hızlı bir bakış, Kyle'ın onu göremeyecek kadar uzakta olduğunu doğruladı.

Jess kayanın arkasına daldı. Sırtını soğuk taşa dayadı. Saklandığı yeri ele vermemek için nefesini düzenlemeye çalıştı. Arazinin bu kısmı evden olduğundan daha da uzaktı. Çığlıklar ne kadar çaresiz olursa olsun kimse duymayacaktı.

Kyle'ın beceriksiz ayak sesleri ona doğru çarptı.

Eli bir taşa çarpana kadar yeri okşadı. Yaklaşık beş kilo ağırlığındaydı. Gerektiğinde ciddi hasar vermek için yeterince iyiydi, ancak o noktaya gelmeyeceğini umuyordu.

Kyle kayaya daha da yaklaştı. Sadece birkaç metre uzakta olduğunu tahmin etti.

Sonra durdu.

Orman sessizliğe gömüldü.

Jess zorlukla yutkundu. Adamın onu dinlediğini, herhangi bir hareket belirtisi, gidiş yönü için yerde herhangi bir ipucu aradığını tahmin etti.

Sonunda dedi ki, "Neden buraya gelmiyorsun, kütüphaneci Jessica. Belki de yanlış bir başlangıç yaptık."

Adamın sesinin kendini beğenmiş tonu karşısında ürperdi. Bundan zevk alıyordu.

Sessizlik bir kez daha acı dolu bir dakika kadar sürdü. Jess, Kyle'ın sıkılıp gideceğini düşünmenin hüsnükuruntu olduğunu biliyordu. Egosu ona geçit vermesine izin vermiyordu. Ona göre, bu avın tek bir doğal sonucu olduğunu tahmin ediyordu.

"Burada olduğunu biliyorum," diye açıkladı Kyle. "Şuna ne dersin? Bunu telafi etmene izin vereceğim. Birkaç fikrim var."

Ayak sesleri kayaya yaklaştı.

Jess çömelmiş, birkaç adım yaklaşırsa hızla hareket etmeye hazırlanıyordu. Damarlarından pompalanan adrenalin tüm vücudunun titremesine ve kalbinin neredeyse göğsünden fırlamasına neden oluyordu.

Kyle'ın eli uzandı ve kızın elbisesinin omzunu yakaladı. Kız ayağa fırladı ve geri çekilmeye çalıştı.

Kadının giysilerini avuçladı ve onu sıkıca tutarak hırıltılı bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktı. "Nerede olduğunu sanıyorsun?"

Jess taşı kafasının yan tarafına vurdu. Kısa, dehşet verici bir an boyunca, ifadesiz bir şekilde ona baktı. Sonra, neyse ki, Kyle geriye doğru bir grup eğrelti otunun üzerine yığıldı.

Ay ışığı, yüzünün yanından ve boynundan aşağı süzülen kandan yansıyor. Sersemlemiş bir halde inlerken gözleri yarı açıktı. Ama darbenin şiddetinin yakın zamanda ayağa kalkamayacağı anlamına geldiğini biliyordu.

"Beni rahat bırakın!" Jess çığlık attı.

Kyle anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı, hâlâ sert darbenin etkisiyle sersemlemişti. Jess tereddütle yaklaştı ve onun yanında durdu. Korkusu çabucak dağılmış, yerini heyecan duygusu almıştı.

Kanlar içindeki adama acıyarak bakarken, "Sanırım bunu hak ettiğini söylemek doğru olur," dedi, "bunu hak etmiştin. Sence de öyle değil mi?"

Günümüz

"Jess. Jess," dedi Eddie onun kolunu sallayarak. Jess anında trans halinden çıktı.

"Ne ? Sanki başka bir gezegende gibiydin."

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdi. "Sadece eski bir anı. Özür dilerim. Yola devam edelim."

Eddie'nin kaşlarında ve kirli sakallarında kırağı oluşmuştu ama gözlerinde kararlılık parlıyordu. Kızın kolunu tuttu ve onu çam ağacından uzaklaşmaya teşvik etti.

Çok geçmeden grubun diğer üyelerine yetişmeye başladılar. Greg ve Trinity ormanın daha açık bir bölümüne ulaşmış ve beklemek için durmuşlardı. İkisi de iyice sinirlenmiş görünüyordu.

Bir kez daha Eddie'nin diğer ikisinden çok daha sempatik ve proaktif olduğunu düşündü. Ve kesinlikle yıllar önceki o pislik Kyle McHenry'den milyon kat daha sevimliydi. Ama Jess içten içe, Eddie'nin burada kendisiyle birlikte kapana kısılmış olduğunu ve kendi karanlık sırlarını sakladığını biliyordu.

Ve bu sırların er ya da geç ortaya çıkması kaçınılmazdı.

13

Eddie dikenli çalılıkların açıkta kalan bir bölümünde tökezleyerek ilerlerken nefesi kesik kesik ve sertti. Arkasından Jess daha emin hareketlerle onu takip etti. Sersemliğini çok çabuk üzerinden atmıştı. Onun da kendisi gibi kendi sırlarını düşünüp düşünmediğini merak etti. Ne de olsa Greg ve Tank'in geçmişleri ve Eddie'nin yaşlı çifti soymaya çalışırken yakalandığı düşünüldüğünde, herkesin burada olmak için karanlık nedenleri olduğu artık apaçık ortadaydı.

*Asıl nedenim ise... Bu
sadece basit bir tuzak mı?*

Yaşlı çift dükkânın etrafında pusuya yatıp yabancıların içeri girmesini bekledikten sonra onları takip edip para göstererek suç işlemeye mi teşvik ediyordu? Hangi enayinin onların çılgın tuzağına düşeceğini mi bekliyorlardı? Bu pek olası görünmüyordu, çünkü mağaza çalışanları da bu işin içinde olabilirdi.

*Fikir çok ayrıntılıydı, ancak bu kasaba bağlam olarak ...
Olabilir. Olmayabilir de.*

Birisi düşük dereceli bir hırsıza gerçekten bunu yapar mı? Yaptıklarına rağmen ...

Aklına daha rahatsız edici bir fikir geldi. Eddie bilinmeyen bir düşman için uzun vadeli bir hedef . Bu da birinin onu izlediği anlamına geliyordu. Takip ediyordu. Bekliyordu. Old Forge mağazasında mükemmel fırsat kendini gösterene kadar tuzaklar kuruyordu.

Ama neden?

Kabul etmek gerekir ki, hayatı pek de zaferlerle dolu değildi. En uzun süre çalıştığı iş Chick-fil-A'da geçirdiği altı aydı. Diğer "işlerine" gelince, birkaç hırsızlık, birkaç araba hırsızlığı, Canal Street'te birkaç yıl taklit mal satmak vardı. Yine de ona göre, işlediği suçların hiçbiri

bu acımasız yargıyı gerektiriyordu. Çanta çalmak da öyle. Vardığı sonuç, yanlış zamanda yanlış kişiyi kızdırmış olması gerektiği idi. Hayatında kazık attığı insanların sayısı düşünüldüğünde, potansiyel şüphelilerin listesi neredeyse sonsuzdu.

Ve en kötü suçuna gelince, dünyadaki hiç kimse bunu bilmiyordu ...

Değil mi?

Eddie birkaç köknarın etrafından dolanıp Greg'e yaklaştı. Satıcı sürekli olumsuz bir yüz ifadesi takınıyordu ve çok yumruklanabilir bir suratı vardı. Bir YouTube videosunda selfie çekerken kazayla uçurumdan düştüğünü görmek isteyeceğiniz türden bir adamdı.

Trinity, Eddie tüm grubu gibi gözlerini devirdi.

Tam olarak neden burada?

Ağaçların arasından esen uğultulu rüzgâr ürkütücü bir fısıltı taşıyor gibiydi, sanki ormanın kendisi de bilmemesi gereken sırlar barındırıyordu. Jess'in onun hızlı temposuna ayak uydurduğundan emin olmak için arkasına hızlıca bir göz attı.

"Benim için endişelenmeyin," dedi. "Herkes yoluna devam etsin." Başını salladı. Diğer ikisine döndü. "Siz iyi misiniz?"

Greg sıkılmış dişlerinin arasından, "Evet, evet, iyiyim," diye mırıldandı. "Sadece bileğimi burktum sanırım."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Nasıl sanıyorsun?"

"Yuvarladım." "Devam

edebilir misin?"

"Seçme şansım varmış gibi mi?"

Eddie daha fazla soru sormaması gerektiğini biliyordu. Greg birlikte geçirdikleri kısıtlı süre boyunca olumsuz, laf kalabalığı yapan ve çabuk sinirlenen biri olduğunu kanıtlamıştı. İçinde bulundukları durum için kötü bir reçete.

Dördü de ilerlemek zorundaydı ve küçük yaralanmalar ya da ufak tefek tartışmalar için yavaşlayacak zamanları yoktu. Hele ki izlendikleri hissi her geçen an daha da güçlenirken.

Eddie daha hızlı bir tempoyu dikte etmek için tekrar liderliği ele aldı. Açıklıktan hızla geçti ve ormanın kasvetine yeniden girdi. Güneşin kaybolmasıyla birlikte cıva yeniden düşmüştü. Soğuktan kemikleri ağrıyor, yiyeceksizlikten midesi gurulduyordu. Korku onu başka bir yere doğru sürükledi.

Yine de açıklık. Birkaç metre ileride durdu, önündeki manzara karşısında bir an donakaldı.

Gölgelikten süzülen gün ışığı küçük, sıradan bir beton binayı aydınlatıyordu. Gri duvarları, kiremitli çatısı ve ağır hizmet tipi bir asma kilitle kilitlenmiş, dıştan sürgülü çelik bir kapısı olan kare şeklinde bir bina.

Bakışlarını çatıya sabitledi.

Modern bir uydu anteni ve gökyüzüne doğru yönlendirilmiş bir kamçı anten.

Modern teknolojiyi görünce Eddie birkaç adım geri çekildi.

Bina anlık bir rahatlama hissi yaratmıştı ama bu kısa sürede bir endişe nedenine dönüşmüştü. Uydu anteni bunu gördü.

Barınak mı yoksa daha kötü bir şey mi?

Herkes bir grup köknar ağacının arkasına saklandı ve sessizce yapıyı gözlemledi.

Ağaç kütükleri ve diz boyu kahverengi eğrelti otları binayı çevreliyordu. Zeminin korunaklı kısımlarında lastik izleri görünmüyordu.

Jess sonunda, "Kapıya giden herhangi bir patika göremiyorum," dedi.

"Bir bok ifade etmiyor," diye karşılık verdi Trinity. "Kasabadaki güvenlik kameraları bir yerden yayın yapıyordu. Görünüşe göre o yeri bulduk."

"O haklı," dedi Greg. "Yani, başka neden kasabadan uzakta inşa edilmiş olsun ki?"

Eddie başını salladı. "Bilmiyorum."

"Eğer evde kimse yoksa," dedi Trinity, "medeniyetle iletişim kurmanın bir yolunu bulmuş olabiliriz."

"Elbette. Sanki içeri girip polislerle telsizle haber vermemize izin vereceklermiş gibi," diye yanıtladı Eddie.

"Ben giderim Trinity," dedi Greg. "Bu ikisinin bizi daha fazla yavaşlatmasına izin veremeyiz."

Eddie ona inanmayan bir bakış attı. "Seni mi?" "Aynen öyle. Şimdi geri çekil."

Greg çelik boruyu omzunun üzerinden geçirerek ilerledi. "Bekle," diye tısladı Jess. "Önce bunu düşünmemiz gerek."

"Neyi düşüneyim?" Greg başını umursamaz bir şekilde salladı. "Bıçakla , açlıktan ölüyorum, hipotermi sınırındayım.

O uydu anteni buradan çıkış biletimiz olabilir."

"Ama ya içeride biri varsa?"

Boruyu avucuna vurdu. "O zaman keşke olmasaydım diyecekler." "Sadece bekle," diye yalvardı Eddie. "Birkaç dakika daha izleyelim.

herhangi bir aceleci hareket."

Greg cevap vermeden dönüp gitti ve binaya doğru yola koyuldu. kurtuluşa dair bir ipucu olduğu için sonunda biraz cesaret kazanmış gibiydi. Eğrelti otlarının arasından geçip ön kapıya doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Eddie tehlike işaretleri için her yönü taradı. Greg'in teorisi ve hareket tarzı hüsniyuruntu gibi görünüyordu. Eddie'nin aklındaki tek garanti, uyandıklarından beri karşılaştıkları diğer her şey gibi bu binanın da güvenliğe giden basit bir bilet olmayacağıydı.

Trinity Greg'i takip etmek istedi ama Jess onu omzundan yakaladı.

Trinity, "Çek ellerini üzerimden, kızım," dedi.

"Bilmiyorsun-"

Metalik bir çatırtı ormanda yankılandı. Bir zincir şakırdadı.

Sonra kan donduran, uzun bir çığlık havayı deldi. Greg görüş alanının dışına yığıldı.

Eddie, çalıların arasındaki bir şeyin onu yere düşürebileceğini fark edene kadar eğrelti otlarının arasından hızla ilerledi. Greg'in yanına ulaşana kadar kahverengi yaprakların arasından bakarak yavaş adımlarla sendeledi.

Greg'in yaralı sol bacağını kan sarmaya başlamıştı bile. Büyük, gizli bir ayı kapını baldırına dolanmıştı. Jilet gibi keskin dişler pantolonunu ısırarak baldırının ve kaval kemiğinin etine saplanmıştı. Muhtemelen bir santim derinliğinde, kemiğe kadar delip geçmişti. Tuzağın kendisi beton bir tabana sıkıca zincirlenmişti.

"Vay anasını," diye mırıldandı Eddie.

Greg acı içinde kükredi. Doğrulup kapını açmaya çalıştı ama kıvranarak tekrar yere yığıldı. Boynundaki ve şakağındaki damarlar zonkluyordu. Acı dolu bir çığlık attı.

Eddie dizlerinin üzerine çöktü. Metal çeneleri kavradı ve onları açmaya çalıştı. Her şeyini vermesine rağmen kımıldamadılar.

"Çek şu lanet şeyi üzerimden," diye yalvardı Greg. "Lütfen!"

"Yararı yok," dedi Eddie soluk soluğa. "Hareket etmiyor."

Trinity ve Jess oraya doğru gittiler. Vahşi gözlerle aşağıya baktılar.

"Bana yardım et!" Eddie cihazı gevşetmek için çaresizce emretti.

Jess metali çekmesine yardım etti ama metal yerinde sabit kaldı. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Tuzak bir kez açıldıktan ve bir yırtıcıyı tuzağa düşürdükten sonra açılmayacak şekilde tasarlanmıştı.

Eddie ve Jess tuzağın çeneleri arasına bir sıkıştırıp ayırmaya çalıştılar. Bir an için işe yaradı ve dişler birkaç milimetre açıldı.

Greg yeni keşfettiği acıyla haykırdı.

"LANET OLASI DUR!"

Grup hemen sopayı bıraktı ve kapan bir kez daha kapanarak etini daha derinden parçaladı.

"Ne?!" Eddie dedi ki. "Bizi neden durdurdun?!" "Çocuklar, bir bakın," dedi Jess, aşağıyı göstererek.

Eddie tuzağı incelemek için yaklaştı. Onu her kim yerleştirdiyse, satın aldıktan sonra dişlerini tırtıklı kenarlarla keskinleştirmişti. Bu da onu çekip çıkardığında kurbanın kemiklerindeki eti parçalayacağı anlamına geliyordu.

"*Bu ne lan...*"

Greg tekrar çığlık attı, uzun ve yüksek sesle. Yaralarından kan akıyordu. Yüzü beyazın daha soluk bir tonuna büründü ve şoka giriyor gibi görünüyordu.

Ancak bir tuzağa yakalanmış olmasının başka sonuçları da vardı.

Grubun ormanın bu kısmına ulaştığını kimse bilmiyorsa bile artık biliyorlardı. Eddie durumu değerlendirirken zihni hızla çalıştı. Greg'i parçalama riskine karşı cihazı yerinden sökemiyorlarsa, en azından zinciri kırmaları ve tuzağı beton zeminden ayırmaları gerekiyordu.

Kasabadaki hırdavatçı.

Zor bir ama başka yolu yoktu. "Kasabaya geri dönmeliyiz," dedi Eddie.

Trinity, "Ciddi olamazsın," diye karşılık verdi. "Ne için?"

"Hırdavatçıda Greg'i serbest bırakmak için kullanabileceğimiz bir şey olabilir.

Ve bu kapıyı aç. Tek seçeneğimiz bu."

"Ben Eddie'ye katılıyorum," dedi Jess. "Onu burada ölüme terk edemeyiz."

Trinity şehre doğru baktı. "Orada bekleyen tek şey daha fazla ölüm."

"Başka bir seçenek görüyor musun?" Eddie sordu. "Eğer o zinciri kırmazsak Greg ya kan kaybından... *ya da donarak...* ölecek. Saat işliyor."

"Tanrı aşkına," diye haykırdı Greg acının içinden, sözcükleri çıkarabilmek için zorlanarak. "Kıçınızı kaldırın ve lütfen acele edin."

Eddie onun üzerine diz çöktü. "Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz, söz veriyorum."

Trinity, Jess ve Eddie, Greg'i eğrelti otlarının arasına yayılmış halde bıraktılar. Acı çekerken çıkardığı seslerin rüzgârda kaybolması için bir dakika yürümesi gerekti.

Elbette onu tek başına bırakmak tehlikeliydi ama bu, iki ölümün gerçekleştiği bir yere dönmekten daha büyük bir risk değildi. Her an, içlerinden herhangi biri, her birini iğrenç ve ayrıntılı bir şekilde öldürmeye kararlı bir manyakla karşılaşabilirdi.

Bu düşünce Eddie'yi teşvik .

Yavaş bir koşuya başladı.

Adımlarını kasabanın eteklerine doğru geri çektiklerinde orman daha da karanlık ve ürkütücü görünüyordu. Ve çok geçmeden, parçalanmış, donmuş ceset tekrar ortaya çıktı. Motive olmuş bir psikopat tarafından izleniyor olma hissi Eddie'nin omuzlarında boğucu bir ağırlığa dönüştü.

Trinity ve Jess arnavut kaldırımlı yolun başlangıcına yaklaştıklarında onun yanında yer aldılar. Bir rüzgâr ana caddeden eserek onları buz gibi bir havayla karşıladı. Kasaba, dalgalanan tenteleri ve gıcırdayan ahşap çerçeveleriyle cansız görünüyordu ama Eddie görünüşe bakarak karar vermemesi gerektiğini biliyordu.

"Bu işi hızlıca halledelim," dedi. "Doğruca dükkâna ve Greg'e dönelim. Onu ne kadar çabuk serbest bırakırsak, buradan o kadar çabuk uzaklaşırız."

Sokağa çıktıklarında ne Jess ne de Trinity cevap verdi.

İki kadının surat ifadeleri, muhtemelen kendisinin düşündüklerine benzer düşüncelere sahip olduklarını gösteriyordu. Ayı tuzağını tutan zinciri kırma şansı en iyi ihtimalle zayıftı. Hırdavatçıda bu iş için bir şey bulsalar bile, Greg'in yaralanması onu hayatta kalma arayışlarında ciddi bir sorumluluk haline getirecekti.

Ama diğer seçenek Greg'i geride bırakmaktı.

Eddie pek çok şeyden suçluydu ve suçlarından biri şüphesiz onu buraya getirmişti ama bir adamı sefil bir ölüme terk etmek onun yapısında yoktu.
En azından artık değil.

OceanofPDF.com

Old Forge'un çoğaltılmış kasabasının üzerinde alçak bulutlar toplanmış, ezici klostrofobiye daha da artırmıştı. Eddie, Jess ve Trinity sıkı bir grup halinde ilerliyor, ayak sesleri karla kaplı caddede çıtırdıyordu.

Eddie en yakındaki binaların her penceresini ve kapısını görsel olarak aradı. Ve ormana çıkan her ara sokağı. Her an karanlık bir figürün iyi seçilmiş bir saklanma yerinden çıkıp hayatlarına son vermesini bekliyordu.

Ama Eddie bunu kolay bir iş haline getirmezd.

Silahını donmuş eliyle tutuyordu, sıcaklık ve yiyecek eksikliği nedeniyle kavrama yeteneğinin zayıfladığını ve vücudunun tam gücüne yakın olmadığını biliyordu. Tüm bunlara rağmen önündeki savaşa hazır.

Eddie bu kolektif tuzağın sorumlularıyla tanışmak istedi.

Çaresizliği ve kıyamet duygusu yavaş yavaş öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Grup artık bir köşeye sıkışmış yaralı bir hayvana dönüşmüştü, özellikle de Greg'in uzaktan gelen ve dinmek bilmeyen feryadı ormanın içinde acınası bir şekilde yankılanıyordu.

Duyulabilir ısırap, binaların pencerelerini süsleyen parlak ve neşeli Noel süslemeleriyle tam bir tezat oluşturun.

Her şey hâlâ inanılmaz geliyordu.

Hırdavat dükkânı ana caddenin yarısında, lokanta ve fırının arasında yer alıyordu. Herhangi bir meraklı göz için kolayca gözlemlenebilir bir yer.

Eddie hızlı adımlarla ilerleyerek sokağın ikinci kat pencerelerine baktı. Her biri grubun dönüşünü izlemek için harika bir görüş noktası sağlıyordu.

Bir an için hanın üst pencerelerinden birinin arkasında bir hareket gördüğünü sandı. Ama ikinci kez baktığında, muhtemelen içerideki bir cereyandan dolayı ileri geri seğiren bir örtü olduğunu gördü.

Herhangi bir hareket belirtisine aşırı tepki vermekten hiç utanç duymuyordu.

Soğuk kalmak daha iyi..

Bu düşünceye kendi kendine güldü. Sıcaklık sıfırın altındayken soğuk kalmaktan *başka çaresi* yoktu. Eddie sezgisel olarak, kapattığı dakikanın muhtemelen son dakikası olacağını anlamıştı.

"Gerçekten işe yarar bir şey bulacağımızı düşünüyor musun?" Trinity fısıldadı.

"Eczanede tıbbi malzemeler bulduk, değil mi?" dedi Jess. "Doğru. Ama burası beni çok ürkütüyor."

"Aynen."

"Yavaş ve sakın olalım," dedi Jess.

Eddie midesini kemiren huzursuzluğu gizlemeye çalışarak başını salladı. Geçmiş bir dönemin bu anlık görüntüsünde işe yarar bir şeyler olmalıydı. Belediye binası inşaatın ortasındaymış gibi görünüyordu ve birilerinin diğer binaların çürüyüp yere düşmesini engellemek için bakımlarını yapması gerekiyordu. Tabelalardaki canlı boyalar, hiç kullanılmamış atlıkarınca ve kilisenin temizliği bunu gösteriyordu.

Grup nalbur dükkanına ulaştığında, girişin üzerindeki tabela hafif esintide sallanıyor, paslı zinciri uğursuz bir şingirtı çıkarıyordu.

Eddie tentenin altından süzüldü ve kapıdan birkaç adım ötede durdu. Kapının şeffaf bir camı vardı ve camın üzerinde eski, şablonla işlenmiş altın bir logo ile *Old Forge Hardware* adı ahşap panellere kazınmıştı. Gün ışığı içeri süzülüyor, gölgeli iç mekânın bazı kısımlarını görmesini sağlıyordu.

Ahşap bir tezgâhın üzerinde soluk karton kutulardan oluşan bir yığın duruyordu. Duvarlara dizilmiş raflarda çok sayıda karanlık nesne bulunuyordu. Arka tarafta ise daha büyük eşyalar düzgün bir şekilde duvara yığılmıştı.

Diğer ikisine döndü. "Boş olmadığı kesin." "Devam et," dedi Trinity.

Eddie derin bir nefes almak için durakladı. Başka bir binaya girmekten duyduğu endişe onu bir an için geride tuttu, önündeki olası tehlikelerden emin değildi.

Kolu aşığı itti ve itti.

Kilitli.

Eddie bir adım geri çekildi, botunu kaldırdı ve kilidin olabileceğini düşündüğü noktaya vurdu.

Kapı, beklediğinden çok daha kolay bir şekilde içeri doğru gümledi ve bir tıpaya çarptı.

Eddie çıkardığı sestten dolayı irkildi.

Çerçeveden bir toz tabakası düşerek girişte ince bir bulut oluşturdu.

Sonra kapının üzerinde bir şey tıkladı, bir mandal ya da ...

Eddie'nin gözleri büyüdü. Bir baltanın parıldayan başı sarkaç hareketiyle aşağıya ve dışarıya doğru savruldu, tozu yararak doğrudan yüzüne doğru ısıklık çaldı. Dehşet onu olduğu yere mıhladı. Bütün içgüdüleri hareket etmesi için yalvardı ama Eddie'nin bedeni itaat etmeyi reddetti.

İşte bu...

Göz açıp kapayıncaya kadar Jess onun böğrüne saplandı.

İkisi de sola doğru uçu ve Eddie'nin omzu dükkânın ahşap güvertesine çarptı. Eddie hemen çömeldi, kalbi hızla çarpıyordu ve geriye, girişe baktı. Derin bir nefes aldı ve balta tekrar içeri savrulurken dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla baktı. Bir saniye sonra tekrar dışarı çıktı ve kapıyla aynı hizaya geldiğinde sert bir gümbürtüyle durdu.

Trinity ormana doğru kaçmak için döndü ama hemen geri döndü. Jess ayağa kalktı ve elini aşağı doğru uzattı.

"Vay anasını," diye haykırdı Eddie, Jess'in elini tutup kendini yukarı çekerek. "Hayatımı kurtardın."

"Bunu çok erken söyleyemem. Bence daha uzun bir yol var." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Yine de teşekkürler. Sana borçluyum."

İkisi de bubi tuzağını incelemek üzere harekete geçti.

Baltanın başı, en hafif dokunuşla deriyi parçalayacak kadar keskin, yedi inçlik bir bıçakla sağlam metalden dövülmüştü. Eddie başını kapı aralığından içeri uzattı. Uzun sap tekerlekli bir mekanizmaya bağlanmıştı.

Kapının açılmasından ilk sallanmasına kadar geçen hafif gecikmeyi hatırlayınca ürperdi. Muhtemelen tuzak, kapıyı açtığında

birkaç saniyeliğine. Balta göğsüne saplanmadan önce şüphelenmeyen birinin bir adım öne çıkması için yeterli bir süre.

"Oldukça basit," dedi Jess.

Trinity arkasından, "Bana sorarsanız oldukça ölümcül," dedi.

"Bir düşün," dedi Eddie. "Şarap şişesindeki asit. Ayı kaparı. Bu balta. Birinin bizi öldürmek istediği açık ama belki de bunu kendi başlarına yapacak cesaretleri yoktur."

Trinity, "Bir adamın dağıtacak cesaretleri vardı," dedi.

"Belki de," diye ekledi Jess. "Ya da o çoktan öldükten sonra yapılmıştır." Trinity yavaşça başını salladı ve nefesinin altında mırıldandı.

Ne var ki Jess'in mantığı Eddie'ye mantıklı gelmişti, yine de sonuçlarını anlayamamıştı. En son yaşadığı ölüme yakın deneyim yüzünden zihni hâlâ karışık. Ama kendine sakin olmasını söyledi. Sinir krizi geçirmek yerine planlarına devam etmeliydi.

"Ben içeri giriyorum," dedi. "Jess, bana yardım et. Trinity, gözcülük yap."

Eddie dükkâna girdi ve loş ışığa baktı. Tavanda ya da duvarlarda kırmızı ışık yoktu.

Her hareketlerini inceleyen kameralar yok.

Döşeme tahtaları botlarının altında gıcırdadı. Aşağıya bakarak tuzak telleri ya da görebileceği başka tuzaklar aradı. Bir elini önüne doğru uzattı ve odanın içinde bir piyano teli olup olmadığını kontrol etti. Sonunda tezgâhın arkasına geçti ve rafları aradı. Şaşırtıcı bir şekilde somun ve cıvata kutuları, küçük tornavidalar ve anahtarlar, altı inçlik çiviler ve plastik kablo bağları buldu. Daha sonra işine yarayabileceğini düşünerek birkaç tanesini cebine doldurdu.

Ama Greg'i yere bağlayan zincirleri kırmaya yardımcı olabilecek hiçbir şey bulamadı.

Jess kare şeklindeki bir yığından kirli bir battaniye çekerek kalın ahşap demiryolu bağlarından oluşan bir yığını ortaya çıkardı. Ardından, odanın arka tarafındaki küflü kutulardan birkaçını karıştırdı ve işe yarar bir şeyler ararken içindekileri omzunun üzerinden attı.

Eddie dükkânın karşı tarafına geçti. Büyük antika bir dolabın çekmecelerini kaydırarak açtı.

İkincisinde bir dizi koyu metal nesne duruyordu.

Sonra, dağınıklığın arasında bir çift cıvata kesici gördü.

"Bingo," dedi sesinde hiç neşe olmadan.

Eddie ellerini metal sapların soğuk ve güven verici tutuşuna doladı. Aleti kaldırdı, ardından işlevselliğini test etmek için bıçakları birkaç kez birbirine geçirdi.

"Sence bu işe yarar mı?" Jess sordu.

"Daha iyi bir şey bulabileceğimi düşünemiyorum."

Ona sertçe başını salladı. "O zaman Greg'in yanına dönelim."

Dükkândan çıkıp buz gibi, rüzgârlı sokağa geri döndüler. Trinity üşümek için kollarını kendine sararak tentenin altında kalmıştı.

Eddie ona cıvata kesicileri gösterdi ve o da hemen ormana doğru döndü. Üçü de son derece dikkatli bir şekilde Greg'in gittiği yöne doğru ilerledi.

Bu başarılı bir görev olmuştu. Ancak bu "başarı", karşılarındaki ölümcül dağ karşısında sadece küçük bir tırmanıştı.

Ve Greg'in hâlâ özgür bırakılmaya ihtiyacı vardı.

Yani, *eğer* çoktan kan kaybından ölmediyse.

Greg'in bacağındaki zonklayan ağrı, patlayan bir süper volkanın şiddetine sahipti. Safra boğazından yukarı fırladı. Tüm vücudu sarsıldı ve titredi. Isırıcı bir soğuk ceketinin içine işlerken çaresizce sırt üstü yattı.

Birkaç düzensiz nefes verdi. Grubun sadece yirmi dakikadır uzakta olduğunu biliyordu ama ona sonsuzluk gibi gelmişti.

Yorgun olmasına rağmen gözlerini kapatmaya cesaret edemedi. Bir an için bile. Bir yerlerde hipotermi kurbanlarının ölüme yaklaştıklarında uykuya daldıklarını okuduğunu hatırlıyordu. Bunun yerine ağaçların arasında grubun dönüşüne dair herhangi bir işaret aradı. Gözlerini zorla açtı. Acıya odaklandı.

Kaderi kelimenin tam anlamıyla üç vasıfsız yabancının ellerindeydi. Bundan nefret ediyordu.

Ama şu anda başka seçeneği yoktu.

Cesaretinin bu yaralanmaya yol açmış olması onu çileden çıkarmıştı. Diğer üçü arkalarına yaslanıp tüm riskleri onun almasına izin vermişti. Ona borçluydular. Hem de çok.

Ormanı istila eden kışın buz gibi pençesi her geçen saniye etrafını daha da sıkı sarıyor gibiydi. Titreyen nefeslerinin her biri daha büyük dondurucu bulutlar üretiyor, potansiyel olarak varlığını ele veriyordu. Tuzağa doğru uzandı ve çeneleri yakaladı. Zayıf bir şekilde kendini kurtarmaya çalıştı, ancak fiziksel güçten ya da iradede yoksun olduğunu içten içe biliyordu.

Bacağından yukarı doğru dayanılmaz bir acı şimşegi çaktı. Dudaklarını sıkıca büzdü ve bu acı karşısında sessiz kalmaya çalıştı.

Bu tuzağın gruptaki herhangi birini şimdiye kadar öldürmüş olacağını biliyordu ama o farklıydı. Greg doğuştan savaşçıydı. Doğuştan kazanandı. Büyükbabası ona en başından beri bunu öğretmişti.

Hırıltıyla oturur pozisyona geldi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Sadist bir şerefsizin *nispeten* masum birkaç insana karşı uyguladığı plan karşısında hayretler içinde başını iki yana salladı...

Onu bu kadere zorlayan eski müşterilerinden biri olmalıydı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Birkaç yanlış yatırım yapmış bir adamdan intikam almaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan acılı bir emekli.

Elbette, Greg'in kendisi her zaman finansal olarak zirveye çıkarken, çok fazla dikkat çekmemek için mütevazı bir şekilde yaşamaya özen gösterdi. Birikimlerini kaybedenlerin onu Cybertruck'ıyla dolaşırken görmek istemeyeceklerini anlayacak kadar farkındalığa sahipti. Bu aracı kır evi için sakladı.

Evet, acı, acı bir emekli. Yaşlı bir pislik.

Gerçek şu ki, başkalarının parasını asla bilerek kaybetmemişti. Ama olur böyle şeyler. Ayrıca, o yaşlı aptalların çoğunun bankada bol miktarda parası vardı. Hak sahibi çocukları ve şımarık torunları için büyük bir yuva yumurtası, ki onlar da ölümlerinden bir yıl sonra bu parayı çarçur edeceklerdi.

Eğer bu karmaşanın sorumlusu öfkeli eski bir müşteri olsaydı, Greg'in davranışları bu tür bir tepkiyi hak eder miydi? Bir saniye bile. Bu çileden kurtulursa intikamını alacağına yemin etti.

Ona bunu yaşatanların başına cehennemi getirecekti. Greg'e bulaştıkları güne pişman olacaktı.

Ormandan gelen bir hışırtı onu biriken öfkesinden sıyırdı.

Bir an sonra orman yeniden neredeyse sessizliğe büründü.

Muhtemelen hiçbir şey.

Gerçi bu şehirde hiçbir şeyi göz ardı edemezdi.

Greg nefesini kesti. İnleyen rüzgârın üzerindeki sesleri dinledi.

Hafif hışırtıyı tekrar duydu. İlk başta uzaktı, ağaçların arasında belli belirsiz bir fısıltı gibiydi ama her geçen saniye biraz daha yaklaşıyordu. Zihni, bu tuhaf kekeleyerek durma yaklaşımını anlamlandırmaya çalışıyordu.

Grup neden gizlice bana doğru geliyordu? Takip

edildiler ve aşırı tedbirli mi davranıyorlardı? Hayır...

Başka biri olmalı.

Hıştırtılar daha da arttı, homurtular, derin nefesler ve ağır ayak vuruşlarıyla noktalandı. Greg kimin yaklaştığını görmek için umutsuzca dönüp durdu. Ama bacağını eşit bir güçle ezen acımasız tuzak, sesin hangi yönden geldiğini görmesine izin vermiyordu.

Adamın ezilmiş yüzünde duran kütüğün zihnindeki görüntüsü gözünün önüne geldi.

Tek yapabildiği, üzerinde Greg'in adının yazılı olduğu yeni bir kütük parçası taşıyan avcıya sırtı dönük, çaresiz ve savunmasız bir şekilde dinlemektir.

Ama neden bu kadar garip yaklaşıyor?

Zihninde bir görüntü oluştu. Ekose gömlekli, uzun boylu, yerli bir köylü. Yaralı bir yüz, kürek kadar büyük eller, eksi hanelerde IQ, Greg'in kafatasına saplanacak büyüklükte bir balyoz taşıyordu.

Her biri bir öncekinden daha korkunç olan diğer çarpık olasılıkları hayal etti. Bir köylü onun canlı canlı derisini yüzüyor, sonra da kıvranan bedeninin üzerine gelişigüzel tuz serpiyordu. Bir grup yamyam onunla ziyafet çekiyor ve eğlence için her şeyi filme alıyordu. Bir keresinde böyle bir belgesel izlememiş miydi?

Hayal gücü... ve korkusu... olasılıklar karşısında çılgına dönmüştü. Ama gerçek çok daha kötüydü.

En çılgın hayal gücünün ötesinde bir kâbus nihayet çevresel görüşünde belirdi ve onu kasvetli düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Gölgelerin arasından iri bir silüet çıktı, her ağır adımda daha da yaklaşıyordu. Bu bir ayıydı ve yavaş, kasıtlı bir merakla ona doğru ilerliyordu. Bombeli bir yüzü, yuvarlak kulakları ve bir omuz kamburu vardı.

Lanet olası bir boz ayı!

Ama Upstate New York'ta? Nasıl?

Greg bir çığlık attı.

Kendini savunmaya çalışmak faydasızdı. En ufak bir saldırganlık belirtisinde boz ayı onu bir bez bebek gibi paramparça edecekti.

Tek seçeneği ölü taklidi yapmaktır.

Ayı birkaç metre arkasına kadar yaklaştı, Greg'in başını çevirip onu net bir şekilde görebileceği kadar yakındı.

Boz ayının keçeleşmiş ve lekelenmiş kürkü, bu acımasız vahşi doğada sürdürdüğü zorlu yaşamın bir kanıtıydı. Ayrıca iriydi. Kolayca altı ya da yedi yüz kilo geliyordu. Ayının kara gözleri Greg'e sabitlendi ve bir an için bakışları sessiz, ilkel bir değiş tokuşta kilitlendi.

Ayı Greg'e birkaç adım yaklaştığında zaman durmuş gibiydi, sıcak nefesi ağzının ve burun deliklerinin etrafında buğulanıyordu.

Greg gerildi, kalbi kt küt atıyordu. Ani bir hareketin canavarı kışkırtarak kaderini belirleyebileceğini biliyordu. Mümkün olduğunca hareketsiz yatarak ayının merakının azalması ve yoluna devam etmesi için dua etti.

Boz ayı havayı koklarken başını eğdi. Sanki yaratık bir şeylerin ters gittiğini, olağan dışı bir şeyler olduğunu sezmiş gibiydi. Greg hareketsiz kalmak için mücadele etti. Hayatı ayının bir sonraki hamlesine bağlıydı.

Sonra, onu rahatlatacak şekilde, boz ayı sanki incelemesinden tatmin olmuş gibi hafifçe homurdandı. Bir adım geri çekildi ama bakışları onu hiç terk etmedi.

Canavar sonunda geri döndü ve devasa formu ormanın içinde kayboldu. Greg derin bir i çekti, kalbi hâlâ çarpıyordu, bacağındaki ağrı nabzının ritmiyle birlikte zonkluyordu. Hâlâ kapana kısılmıştı, hâlâ yalnızdı ama en azından şimdilik yırtıcı hayvandan kurtulmuştu.

Greg yenilenen kararlılığıyla gerektiğini biliyordu. Korkuya ya da umutsuzluğa teslim olamazdı. Grup geri dönecek ve birlikte onu kurtaracaklardı. O zamana kadar dondurucu soğuğa ve acı veren ağrılara dayanacak, bilinmeyen bir nedenle hayatını bağışlayan boz ayıyla kısa süreli karşılaşmasından g alacaktı.

Bir an sonra hışırtı sesi geri geldi, ama bu sefer çılgınca, gümbür gümbür ayak sesleri duyuluyordu.

Greg boynunu büktü ve ağaçların arasından baktı.

Gözleri genişledi.

Devasa boz ayı doğrudan ona saldırdı.

Bir pençesini karnına indirdi ve jilet gibi keskin pençeleri Greg'in etini ve organlarını kğit hamuru gibi yırttı.

Asla gelmeyecek bir yardım için haykıran bozuk çığlığı ormanda yankılandı.

16

Donmuş ormanda koşarken soğuk Jess'in tenini kemiriyordu. Her adımda kurşun ağırlıkları kaldırıyormuş gibi hissediyordu ve buz gibi rüzgâr yüzünü tırmalıyordu. Eddie ve Trinity de onu yakından takip ediyordu. Her ikisi de daha yavaş hareket ediyor, her adımda yüzlerini buruşturuyor ama muhtemelen umutsuz bir umutla ilerliyorlardı.

Jess'in böyle bir umudu yoktu. Karar verme süreci klinik olarak kaldı. Bunu başarmak için tek şansı .

Zihnini ıssız kasabaya geri götürdü. Boş binalar ve ürkütücü sessizlik insanın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Buna ek olarak, kiliseden kaçan adam hâlâ serbestti ve bir daha ortaya çıkmamıştı. Doğrudan bir tehdit oluşturmuyordu... henüz. Ve grubun tek bir amacı vardı.

Kimse için geri dönüş yoktu.

Jess donmuş çam iğnelerinin üzerinde ilerlemeye kararlıydı. Ormanın bu kısmı sonsuz görünüyordu, yüksek ağaçlar her an düşecekmiş gibi duran ağır kar örtüleriyle kaplıydı.

Daha hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Greg dışarıdaydı, mahsur kalmıştı, üşüyordu ve muhtemelen ölmek üzereydi. Jess'in en büyük arzusu, grup beton sığınağa geri döndüğünde onun hâlâ hayatta olmasıydı.

Hızını tekrar artırdı, neredeyse depar atacaktı. Diğerlerinin ona yetişememesi umurunda değildi. Greg'i canlı bulmak gibi kendininkinden farklı bir önceliğe sahip olmaları da umurunda değildi.

Tuzağın bulunduğu yere yaklaştığında çaresizlik çığlıkları duymadı.

Lütfen ölme.

Bu düşünceden bir an sonra, gırtlaktan gelen bir hırıltı onu durma noktasına getirdi.

Eddie ve Trinity hemen arkalarında durdular. Hepsi birbirlerine gergin bakışlarla baktı. "Bu da ne böyle?" Trinity fısıldadı.

"Kulağa bir hayvan gibi geliyor," diye yanıtladı Eddie.

"Yürümeye devam edin," diye emretti Jess. "Beklemeyi göze alamayız."

"Dur bakalım." Trinity birkaç derin nefes çekti. "Ciddi misin sen?"

Jess soruyu duymazdan geldi. İhtiyatsızca ilerledi, ağaçtan ağaca adım atarak herhangi bir yaşam belirtisi aradı. Tuzağa otuz metre kala hırıltının kaynağı ortaya çıktı ve onu olduğu yerde durdurdu.

Devasa bir boz ayı Greg'in üzerinde durdu. Kıpırmızı dişlerini karnına geçirdi ve et parçalarını kopardı.

Vücudu yutulurken hareketsiz kaldı. "Hayır," diye nefes

aldı Jess. "Hayır, hayır, hayır."

Eddie aceleyle ilerledi.

Cıvata kesicilerini salladı ve böğürdü.

Boz ayı grubun bulunduğu yöne doğru baktı. Ormanda yankılanan ürpertici bir hırıltı çıkardı. Bir kalp atışı boyunca gözleri Jess'e kilitlendi, sanki onu ölçüp , yemeği için bir tehdit oluşturup oluşturmadığına karar veriyordu.

"Onu korkutmama yardım et!" Eddie çılgınca konuştu. "Bir gruba saldırmaz." Jess Trinity'yi öne doğru çekti. Silahlarını sallayarak bağırmaya katıldılar.

Ayı gruba doğru döndü ve kükreyerek geri döndü. Greg'den birkaç adım uzaklaştı, burnu kanla parlıyordu ve saldırmaya hazırlanıyordu.

Jess zihinsel olarak kendini koşmaya hazırlarken, gözüne bir şey takıldı.

Ölümün eşiğinde, kısmen tükenmiş olan Greg kısa bir an için elini kaldırdı.

Hâlâ yaşıyor!

Jess hızla yere baktı. Bir küme donmuş çam kozalağı buldu. Onları aldı ve hızlı bir şekilde boz ayının üzerine fırlattı.

Konilerden biri doğrudan ayının sağ gözüne çarptı.

Canavar bir an hareketsiz durdu, görünüşe göre beklenmedik darbe ve avının yeni keşfettiği saldırganlık karşısında irkilmişti.

Jess bir an için nefesini tuttu ve umutsuzca istediği sonuç için dua etti.

Görünüşe göre dövüşün artık yemeğe değmeyeceğine karar veren boz ayı gruptan uzaklaştı ve sık ağaçların arasına geri döndü,

Sonunda ormanın uzak bir köşesinde kayboldu.

"Gittiğinden emin olmak için bir dakika bekleyelim," diye fısıldadı Eddie.

Ama Jess daha fazla bekleyemezdi. Eddie'yi görmezden gelerek Greg'e doğru koştu ve onun parçalanmış bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ceketini ve gömleği yırtılıp açılmıştı. Pençe izleri göğsünün üst kısmını yara bere içinde bırakmış, bağırsakları açığa çıkmış ve parçalanmıştı.

Kısmen sindirilmiş yiyeceklerin pis kokusu öğürmesine neden oldu.

Titreyen eliyle uzandı ve onun yanağını okşadı.

Greg'in dudakları sığ bir nefes vermek için aralandı. Göz kapakları titreyerek açıldı ve ona odaklandı.

Jess onun elini tuttu.

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sadece kanlı bir hırıltı çıkarabildi.

"Sorun yok Greg," dedi. "Konuşmaya çalışma. Ben buradayım. Yalnız değilsin."

Gerçek duygularını gizlemek için iyimser bir bakış atmaya çalıştı.

Saniyeler sonra Greg'in gözleri buğulandı ve son kez nefes verdi. Jess ürperdi.

Elini bıraktı ve başını öne eğdi.

Diğerleri koşarak geldi, yüzleri dehşetle kızarmıştı. Trinity dehşet verici manzara karşısında neredeyse kusacak gibi olarak ağzını kapattı ve hızla arkasını döndü.

Eddie olay yerine baktı, saldırının vahşeti karşısında donup kalmıştı.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı, dehşet içinde.

Grup orada birkaç dakika boyunca sessizlik içinde durdu. Tıpkı Tank'ın kilisedeki ölümünden sonra olduğu gibi, bir sonraki kelimelerin dikkatle seçileceği anlaşılıyordu ve henüz kimse onlara sahip görünmüyordu.

Sonunda, gözlerini ormanın uzaklarına dikmiş olan Eddie, "Deli değilim, o bir boz ayıydı, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Jess. "Yüzde yüz."

Eddie bir an için başını kaldırıp düşündü. "Buradaki sorunu görüyor musun?" İki kadın da cevap vermeden ona baktı.

"New York'un kuzeyinde hiç boz ayı yok," dedi. Jess

yavaşça başını salladı, onun imasını anlamıştı.

"Ee," diye devam etti Eddie. "*Hangi ?*"

OceanofPDF.com

Eddie gözlerinde beklenti olmadan kadınlara baktı. Sorusu retorik bir nitelik taşıyordu. Gerçekten de hiçbirinin nerede olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Ve bu kâbus uzadıkça gizem daha da derinleşiyordu.

bir boz ayl?

Bu durum kafasını iyice karıştırmıştı. En iyi tahminine göre Montana'ya götürülmüştü... Idaho'ya... Wyoming'e belki... Kesinlikle Kuzeydoğu'ya değil.

Ne kadar süre kaldık?

"Peki," diye sordu Jess. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bence şu binanın içinde ne olduğuna bakalım," diye cevap verdi Eddie.

"Ciddi değil misin?" Trinity sordu. "Greg oraya girmeye çalışırken öldürüldü."

"Ve hırdavatçıya girerken neredeyse ölüyordun," diye ekledi Jess. "İnan bana, hatırlıyorum." Eddie omuz silkti. "Ama başka ne seçeneğimiz var ki? Var mı? Çatıda bir uydu anteni var, değil mi? Belki içeride bir telefon ya da bilgisayar vardır. Her iki durumda da, hoşumuza gitse de gitmese de bunu öğrenmeliyiz."

Jess başını salladı. ". O zaman öğrenelim."

Trinity binaya doğru düz bir avuç içi uzattı. "Önce sen, şef."

Eddie onu giderek daha sıkıcı buluyordu. Eğrelti otlarının arasından geçip küçük, sığınak benzeri beton yapıya doğru ilerlerken ona hızlıca bir bakış fırlattı. Botunu yere koymadan önce zemini kontrol etti, yarı yarıya başka bir tuzağın her an bacağını parçalamasını bekliyordu.

Yine de ayıyı aklından çıkaramıyordu. Eddie cıvata kesicileri sıkıca kavradı, herhangi birine savurmaya hazırды... Yaklaşan vahşi yaşamın ya da kendisini bu korku gösterisinin içine atan gerçek düşmanın herhangi bir işaretini dinledi.

Jess ona yakın durdu. Jess'in varlığı ona güven vermeye devam ediyordu. İlgüdüleri ve açık hava becerileri ona hayatta kalmaları için umut veriyordu. Donduğunda da hayatını kurtarmıştı.

Ama Trinity'ye gelince... onun sürekli inlemesi, yaşadıkları acımasız gerçekliğe bir fon oluşturuyordu.

Gerçek şu ki, herkes bilinmeyen bir suikastçının pençesinden kaçmaya çalışırken hayatını riske atmak zorundaydı, yoksa donarak öleceklerdi. Öyle ya da böyle, saat işliyordu.

Eddie binanın metal girişine yaklaşırken nalburdan gelen rahatsız edici görüntüler gördü. Karanlık kapıdan vınlayarak çıkan balta onu neredeyse dikey olarak ikiye bölüyordu.

Durdu ve omzunun üzerinden baktı. Trinity'nin arkasında Greg'in yüzükoyun yatan figürünü hâlâ seçebiliyordu. Cesedi sırtüstü yatıyordu, ağzı açıktı, bağırsaklarının etrafındaki giysiler parçalanmıştı ve hâlâ sıcak olan iç organlarından belli belirsiz bir buhar yükseliyordu.

*Etrafımız ölümle çevrili... Ama
bunu sadece biz değiştirebiliriz.*

"Kapıda bir asma kilit ve zincir var," dedi Eddie. "Başka bir tuzak olabilir," diye yanıtladı Jess.

"Doğru. Yine de endişelenmeyin. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Binanın yan tarafına yöneldi ve dirseğini kullanarak küçük bir penceredeki buzları sildi, içeriye görmesine izin vermeyen opak camı ortaya çıkardı.

Eddie girişe geri döndü ve kesici bıçakları kilidin kelepçesine yerleştirdi. Sertçe sıktı ve metal kırıldı. Çelik kapı kolunu yakaladı.

Jess ona onaylayan bir baş selamı verdi.

Kapıyı dışa doğru gıcırdattı ve korunmak için arkasında durdu.

Onu rahatlatan şey, dışarıya ne bir balta ne de bir insan fırlamasıydı.

Odanın içi sessizdi. Jess içeriye bakarak, "Temiz," dedi. "İçeride pek bir şey yok gibi görünüyor." Eddie kendi gözleriyle görmek için kapı aralığına adım attı.

Sekize sekiz ölçülerindeki yapının küçük penceresinden soluk bir ışık yayılıyordu. Tozlu ahşap bir masanın üzerindeki tavandan birkaç kablo sarkıyordu. Seyrek iç mekanda herhangi bir bubi tuzağı izi yoktu. Görünüşe göre

Yıllardır kullanılmamıştı... masanın arkasındaki duvara kasıtlı olarak yapıştırılmış düzinelerce taze gazete kupürü dışında.

Bu çok garip.

Eddie daha yakından bakmak için ilerledi.

İlk kupürde " *Yaşındaki Çocuk, Çarpıp Kaçan Sürücü Tarafından Öldürüldü*" yazıyordu. Bir diğerinde ise " *Vurup Kaçan Sürücü Hala Firarda*" yazıyordu.

Eddie manşetleri taramaya devam etti: " *Vur-kaç Kurbanı İçin Cenaze Töreni Perşembe Günü Planlanıyor*" ve " *Trajedi Hala Çözülemedi*", bir aracın Maguire Yolu'ndan nasıl saptığını ve kaykaylı bir çocuğa çarparak onu nasıl öldürdüğünü detaylandırıyordu.

"Bütün bunlar da ne böyle?" Eddie kendi kendine fısıldadı. Manşetleri taramaya devam etti.

Bir diğerinde ise " *Polis 9 Yaşındaki Çocuğun Öldüğü Kazanın Güvenlik Görüntülerini Buldu*" yazıyordu. Daha aşağıda, bir başka kupürde ise " *Polis Ölümcül Vur-kaç Olayının Aracını Tespit Etti*" yazıyordu.

Eddie kırmızı kalemle daire içine alınmış bir gazete kupürünü okumak için duvara doğru eğildi. Başlığı okuduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı...

" *Ölümlü Vur-kaç Olayında Tutuklanan Sürücünün Kimliği Trinity Jackson Olarak Açıklandı.*" "Bu da ne..." diye mırıldandı, kafası karışmıştı.

Eddie önemli bilgiler için makaleyi hızla taradı. Güvenlik kamerası Trinity'nin Jeep'ini, tamponunun sağ tarafında hasarla vur-kaç olay yerinden hızla uzaklaşırken yakalamıştı. O günün erken saatlerinde yerel bir bardaki doğum günü partisine katılmıştı. Birkaç görgü tanığı, Trinity'nin partide birden fazla Jameson içtiğini ve araba kullanacak durumda olmadığını iddia etmişti.

Son kupürün manşeti şöyleydi: " *Yerel Öfke Katilin Prosedürel Tekniklerle Serbest Kalmasına Yol Açtı.*"

Bilgi kafasına dank edince Eddie'nin ağzı bir karış açık kaldı. Gözlerini tekrar dışarıya dikti.

"Eee?" Trinity sordu.

"... gelip bir baksan iyi olur."

"Oraya girmeyeceğim. Sadece bana ne olduğunu söyle."

"Tüm bu gazete manşetleri..." Eddie durakladı, söylemek üzere olduğu şeyi nasıl söyleyeceğinden emin değildi. "Sen."

"Ha?"

"Bu bir vur-kaç olayı. Arabanızla birini öldürüyorsunuz ve serbest kalıyorsunuz."

Trinity kaskatı kesildi. Gözleri Eddie ve Jess arasında gidip geliyordu. "Bu bir tür hastalıklı şaka mı?"

Eddie kupürleri işaret etti. "Gelin kendiniz görün."

Trinity'nin yüzü öfkeden pancar gibi kızardı. Duvara doğru koştu ve manşetleri okumadan elden ele yırtmaya başladı. Bu hareket Eddie'nin zihninde onun suçluluğunu doğruladı.

"Bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı Trinity?"

diye sordu. "Evet, bunların hepsi saçmalık! Çarpık bir şaka." "Bana oldukça gerçekçi göründüler," dedi Jess.

"Siktir git, Jess. Tüm bu kasaba bir tür sadist zihniyete sahip."

"Belki de bu yüzden buradasın Trinity," dedi Jess. İçeri girdi ve kupürleri inceledi. "Yani, bu çok kötü."

"Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim!" diye itiraz etti. Eddie inledi. "Bunun bir önemi var mı?"

"Evet, benim için öyle! Ben bir çocuğu öldürmedim!"

Jess ona doğru döndü. "Çocuk olduğunu nereden biliyorsun? Eddie'nin bundan bahsettiğini sanmıyorum."

Bu yanıt sonunda Trinity'nin ukala yorumlarını durdurdu. Bunun yerine gazete kupürlerini buruşturdu ve titreyen elleriyle yere fırlattı. Sonra da dışarı fırladı.

Trinity'nin suçu ve burada bulunma nedeni yeterince açık , gerçi Eddie'nin yaşlı bir çifti yankesmeye çalışmasından çok daha kötüydü. Ama herkesin bir şeylerden suçlu olduğunu zaten tahmin etmişti. Ahlaki ölçek önemsiz görünüyordu.

Trinity'nin ardından dışarı çıktı. "Pekâlâ, devam edelim," dedi. "Burada hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey mi?" Trinity havladı. "Çılgın psikopatın biri buraya benim hakkımda yanlış bilgi koymuş. Bunu ortalığı karıştırmak için yaptılar. Bunu görmüyor musun?"

Jess uzun bir iç geçirdi. "Görünüşe göre çok fazla itiraz ediyorsun."

"Ben mi? Kaltak, muhtemelen çok daha kötü bir şey yaptın-"

"Dur!" Eddie bağırdı. "Bu bir boku çözmez. Kasabadan uzaklaşmaya devam edeceğiz. Birbirimizi parçalamadan önce herhangi bir medeniyet, ulaşım aracı ya da her neyse bulun ve güvende olun. Hepimiz bir şeylerden suçluyuz, tamam mı? Bunun bir önemi yok ya da hayatta kalmamıza yardımcı olmuyor."

Gür sesi istediği etkiyi yaratmış gibi görünüyordu. Trinity ona belli belirsiz bir baş selamı verdi.

Jess gruba liderlik etti ve beton binadan uzaklaşmaya başladılar. Ağaçların arasında iyi bir hızla ilerledi. Eddie arkadan geliyor, Trinity tökezleyerek ilerlerken ona cesaret veriyordu.

Ama gerçekten de ondan bıkmıştı.

Bu kadar odaklanma eksikliği ve alaycı yorumlar yeter.

Eğer başka bir ölüm kalım durumu söz konusu olursa ve Trinity'nin tavrı grubu, yani kendisinin hayatta kalmasını tehlikeye atarsa, onun harcanabilirliği zihninde birkaç kademe daha yükselmışti.

Eğer iş bana ya da ona kalırsa, kendimi bir çocuk katili için feda etmeyeceğim.

Beton binadan elli metre ötede bir ağacın arkasına çömeldi. Yükselen sesler peşini bırakmasına neden olmuştu. Sanki beton yapının içinde ne olduğu konusunda çocuklar gibi didişiyorlardı.

Bu hiç de sürpriz olmadı. Yarım saat önce, adam ve iki kadın nalbur dükkanına girdiklerinde pencereden onu fark etmemişlerdi. İçeri girmek için çok çaresizdiler ve balta neredeyse onlara bu çılgınca hareketlerinin bedelini ödetecekti. Kollarını kavuşturmuş, bir grup yetişkinin nasıl bu kadar aptal olabildiğine şaşarak olan biteni izlemişti.

Bunu şimdiye kadar nasıl anlamadılar?

Ama başka bir şeyin onları ele geçirmesi uzun sürmeyecekti.

Ormanın içinde gözden kaybolmalarını izlerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Birkaç yıl önce, genç bir kızın da aynı şeyi yaptığını, onu sessizce takip ettiğini bilmeden uzak bir bölgede dolaştığını ve uygulamak üzere olduğu cinsel şiddetin hayalini kurduğunu izlemişti.

Grubun yönünü değiştirmediğinden ve kendisini duymayacak kadar uzakta olduklarından emin olduktan sonra ayağa kalktı ve parçalanmış cesedi kontrol etmek için sığınağa doğru yöneldi.

Her saniye onu kanlı bedene daha da yaklaştırıyordu. Her adım onu birazdan görecekları karşısında daha da tahrik ediyordu.

Toplumun bir başka zayıf üyesi daha bu devasa, bariz tuzağın kurbanı oluyor.

Ona göre bu dünyada iki tür insan vardı. Avcılar ve avlar. Bu insanların hepsi avdı, kaderlerinde ölüm vardı. Ölmek için doğmuşlardı.

Cesedin bacağını ezmiş olan ayı tuzağının tırtıklı dişlerini incelemek için eğildi.

Adam açıkta kalan bağırsakların etrafındaki yırtık ete bakarak kaşlarını kaldırdı. Bu acımasız bir işti, onun için bile barbarca bir dokunuştu ama onu zahmetten kurtarmıştı.

Cesedin kafasına gelişigüzel bir tekme attı. Cesedin açık ağzından bir kan püskürdü ve yakındaki eğrelti otlarına sıçradı.

Adam beton sığınağa doğru ilerledi ve grubun adımlarını bozulmuş çalılıkların arasından takip etti.

Binanın içinde, içlerinden biri duvardaki gazete kupürlerini yırtmıştı. Sonlarının kendilerinden daha güçlü bir zihin tarafından çoktan belirlendiği düşünülürse, bu anlamsız bir hareket gibi görünüyordu.

Her şey çok ...

Adam kendisiyle oynama dürtüsüne direndi.

Üç kurbanın çok ileri gitmesini istemiyordu. Her şey bittikten sonra bunu aklından çıkarmak için yeterli zamanı olacaktı.

Belki yarın sabah.

Ve bu kovalamaca şimdiye kadar ona yeterince heyecan vermişti. Dışarıya, dondurucu rüzgâra doğru geri döndü.

Kasabadan uzaklaştı ve grubun gittiği yönü takip etti. Birkaç dakika sonra seslerin geldiğini fark etti. Uzak figürler, ilerleme kaydetmek için mücadele ediyor.

Bu, gözlemlemek ve incelemek için güvenli bir mesafeydi. Belki de ölümlerinden birine gerçek zamanlı olarak tanık olurum. *Hiçbir şey bana daha fazla keyif veremezdi.*

Bu oyunun tek bir kazananı olacaktı. Ve kendisi ile bu tür insanlar arasında bir karşılaşma söz konusu olduğunda, yenilmez olduğunu birçok kez kanıtlamıştı.

OceanofPDF.com

Jess ormanda ilerliyor, vücuduna biraz sıcaklık girmesi için en önde hızlı adımlarla ilerliyordu. Kalan grupla arasına biraz mesafe koymasının bir diğer nedeni de Trinity'den kaçınmaktı. Diğer kadının burada bulunmasının ardında yatan hikâyeye onu . Bu suç kınanacak bir şeydi.

Ve bundan paçayı kurtardı.

Alkollü araba kullanırken bir çocuğu öldürmekten.

Trinity'nin daha sonra işlediği suçu sahiplenmemesi tahammül edilemezdi. Jess'in kanı kaynıyordu.

Etik bir yaşamın özü her şeyi kabullenmektir. İyi ve kötü. Pek çok insan *gerçekte* kim oldukları konusunda kendilerine karşı dürüst değildir. Trinity inkâr ederek asla huzur bulamazdı ama bu onun seçimiydi ve bununla yaşamak zorundaydı. Ya da belki de bu yüzden ölecekti.

Jess'in başa çıkması gereken kendi sorunları vardı. Ayaklarını sıcak tutan sağlam botları ve kalın yürüyüş çorapları sert kışa karşı verdikleri savaşı kaybetmeye başlamıştı. Ayak parmakları buz kütleleri gibi hissediyordu. Ellerini montunun kollarına sokmuş, tornavidayı da titreyen sağ elinin içine sokmuştu.

Hayatta kalanların hepsinin hava koşullarından ve yaklaşan tehlikelerden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Old Forge ve çevresi hızla bir mezbahaya dönüşmüştü. İskelet gibi dallarıyla grubun üzerinde beliren cansız ağaçlar, Eddie ve Trinity'nin yüzlerindeki karanlık ruh haliyle eşleşiyordu.

Sadece onlar kendilerini özgür bırakabilirdi. Ve gerçekte neyle karşı karşıya oldukları hakkında hiçbir fikirleri olmadığı için şansları çok azdı.

Bu kasaba bizim hesaplaşmamız.

Trinity hızını artırarak Jess'le aynı hizaya geldi ve Eddie'yi geride bıraktı. "Bana nasıl ters baktığını fark ettim. Ben bir

canavar, biliyor musun?"

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Bana bir bok parçasıymışım gibi baktın."

Jess *yine bencilce bir tavır* diye düşündü. Herkesin kendini içinde bulduğu çukura rağmen, Trinity'nin her zaman başkalarını küçümsemek ve her şeyi kendisiyle ilgili hale getirmek gibi esrarengiz bir yolu vardı. Ama Jess'in sabrı vardı; hayatı boyunca farklı zorluklarla mücadele etmek için buna ihtiyacı olmuştu. Bu onun mizacı için büyük bir sınavdı.

"O çocuk benim hatam değildi," diye devam etti Trinity. "Ayrıca, o öğleden sonra neredeyse hiç içmedim. Hem kim çocuğunun dışarıda tek başına oynamasına izin verir ki? Cidden mi? Kimse ne için anneyi suçlama zahmetine girmedi-"

Jess, "Kes sesini, TRINITY," diye tersleyerek onun sözünü kesti. Durdu ve diğer kadınla yüzleşti. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Evet."

"Bence hayatında neden olduğun hiçbir zararın sorumluluğunu üstlenmedin. Bence bencilsin, narsistsin, umursamazsın. Ve evet, tam bir pisliksin."

Trinity durdu, bu ani açık sözlülük karşısında afallamıştı.

"Ve bence burada olmayı *hak* ediyorsun," diye ekledi Jess son bir süs olarak. "Hepimiz hak ediyoruz..." diye ekledi sessizce, nefesinin altında.

Önüne döndü ve Trinity'yi serpintiyle uğraşması için geride bırakarak ormandaki yürüyüşüne devam etti.

Jess içten içe kendini tekmeledi. Soğukkanlılığını kaybettiği için kızgındı ama artık yeterdi. Öfkesini daha fazla tutamadı.

Trinity'ye ne olursa olsun, bunu hak ediyor.

Birkaç dakika sonra, orman örtüsünün daha kalın bir kısmının altında, Jess yerde doğal olmayan bir çöküntü gördü.

Eddie de görmüş olmalıydı. Hızla yanından geçti ve ağaçların arasından uzağa doğru kıvrılan bir patikanın kenarında durdu. Birkaç metre genişliğindeydi ve toprakta birçok ayak izi vardı.

"Bizi kaçırانlar bu taraftan gelmiş olmalı," dedi silahını parmak izlerine doğrultarak. "Yani, başka kim olabilir ki?"

"Yani bundan kaçınıyor muyuz?" Trinity sakın bir sesle sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu bizim çıkış yolumuz olabilir. Onlarla karşılaşsak savaşırız."

"Ya silahlı larsa?"

"Eğer silahlı olsalardı," dedi Jess, "sence de şimdiye kadar bizi öldürmüş olmazlar mıydı?"

Trinity umursamaz bir homurtu çıkardı. "Ya da o pislikler önce tuzaklarına yakalanıp yakalanmadığımızı görmek istiyorlar. Bizimle oynuyorlar. Silahlı çatışmaya bıçak taşıyacağız."

"Patikayı takip ediyoruz," diye sertçe araya girdi Eddie. "Diğer seçenekler ormanda donarak ölmek ya da kiliseye geri dönmek. Daha iyi bir fikrin var mı?"

Sözleri endişe taşıyordu ama Jess'in hayatta kalma içgüdüsüne hitap eden sert bir kararlılık da vardı. Eddie'nin yarını göreceğinden hiç şüphesi yoktu. Trinity ve kiliseden kaçan gölgeli figür? Muhtemelen göremeyecekti.

Jess ve Trinity, patika boyunca ilerleyen Eddie'nin adımlarına ayak uydurmak için yarı koşu yapıyorlardı. Ter içinde geçen birkaç dakikanın ardından uzakta, ağaçların arasında düz bir çizgi oluşturan doğal olmayan gri bir bariyer belirdi.

"Ne oluyor be?" Eddie ağzından kaçırıldı.

Jess de gördüklerini anlamlandırmaya çalışmak için durdu. "Bu..." dedi gözlerini kısarak, "bir duvar mı?"

İlerlemeye devam ettiler. Kısa süre sonra ağaçlar yerini uzun, temizlenmiş bir araziye bıraktı. Devasa bir kül blok duvar soldan sağa uzanıyor, ormanın içinden göz alabildiğine bir yol açıyordu. En az on metre yüksekliğindeydi ve tepesinde dört sıra tehditkâr dikenli tel vardı.

Devasa yapının tepesinden alçak bir elektrik uğultusu geliyordu. "Bu bir çeşit çevre çiti mi?" Trinity sordu.

Eddie başıyla onayladı. "Bizi içeride, diğerlerini dışarıda tutmak için." "Bütün kasabayı çevreliyor olmalı," diye ekledi Jess.

"Hiç şüphesiz."

"Bunu nasıl atlatacağız?" Trinity tısladı.

"Şu duyuyor musun?" Eddie sordu. "Bu şey elektrikle çalışıyor. Üstünden geçmek mümkün değil."

"Peki ne yapacağız?"

Eddie kül bloklarına paralel uzanan bir patıkaya baktı. "Girip çıkmanın bir yolu olmalı. Bir çeşit kapı. Ayak izlerine bak. Duvarı sağa doğru takip ediyorlar."

"Cevabımız bu," dedi Jess. "Bakalım nereye ."

Grup endişeli bakışlar attı. Jess aynı zamanda Trinity ve Eddie'nin gözlerinde bir parça heyecan da sezdi. Bu kâbusun olası sınırını bulmaya en çok yaklaştıkları andı.

Eddie duvarın gölgesi altındaki kıvrımlı patika boyunca ilerledi. Çevre ile orman arasındaki patıkayı kaplayan ağaç kütükleri, geniş bir alanın inşaat için bilinçli olarak temizlendiğini gösteriyordu. Çok sayıda taze ayak izi de bu yolun yakın zamanda kullanıldığını açıkça ortaya koyuyordu.

Kısa süre sonra, batıya doğru kıvrılan duvarda geniş bir boşluk belirdi.

Jess, Eddie ve Trinity herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığına bakmak için her yöne bakarak yavaşça yaklaştılar. Adım adım yaklaştılar, her biri bir kayayı tekmelemekten, bir dalı kırmaktan ya da bir bubi tuzağını tetiklemekten kaçınmak için dikkatli adımlarla ilerliyordu.

Sonunda Eddie, duvar kadar yüksek ve sağlam yapılı bir dizi zincir parmaklıklı kapıya ulaştı. Galvanizli çelik tellerden yüksek sesle elektrik akımı vızıldıyordu. Duvarın kenarından dış dünyaya doğru baktı.

"Ne görüyorsun?" Trinity mırıldandı.

"Bir ev."

"Ne?"

Trinity ve Jess uzaktan gördükleri manzara karşısında şaşırarak hızla eğilip baktılar.

Kapıların hemen arkasında, alçak bir sis tabakasıyla örtülü bir tarla vardı. Kapılardan doğrudan bir çiftlik evine giden toprak bir yol vardı; beyaz cephesi, süslü verandası, etrafını çevreleyen bir dizi ahır, mini çiftliği ve büyük bir açık garajın içindeki eski traktör ve arabalarıyla tam bir eski tip Amerikan konutu.

Tuğla bacadan tüten duman, bulanık gri gökyüzüne doğru kıvrılıyordu; bu da evde birinin olduğunu ve muhtemelen yemek pişirdiğini gösteriyordu.

"Bak," dedi Eddie, evin sol tarafını işaret ederek. Beton bir yol diğer tarafta sisin içinde kayboluyordu. "Bir yol bulur, bir araba çalar ve kaçarsınız."

"Araba çalmak mı?" Trinity sordu. "Geçmişimde bir aziz değildim."

" canım. Bu yüzden buradasın."

Kaşlarını çattı. "Senin yerinde olsam oraya ."

Sonraki birkaç dakika boyunca sessiz çiftliği gözlemlediler ve çitleri nasıl aşacakları ya da geçecekleri konusunda strateji geliştirdiler. Trinity elektrik kutusunu bulup parçalamayı önerdi ki bu kulağa en kötü fikir gibi geliyordu. Eddie bir kütüğü koçbaşı olarak kullanmak istedi, ahşabın onları elektrik akımından yalıtacağını düşündü.

Çiftlik evinin bulunduğu yönden esen güçlü bir rüzgâr, sisi bir anlığına dağıttı.

Jess kapının diğer tarafına baktı. Bir güvenlik kamerası doğrudan grubun geçit tarafını görecektir şekilde konumlandırılmıştı ve zayıf kırmızı ışığı sadece görülebiliyordu. "İzleniyoruz çocuklar," dedi.

"Lanet ," diye tükürdü Eddie. "Ya şimdi ya da asla."

"Yok artık," dedi Trinity, araziye doğru bakarak. "Bir atın." Jess onun bakışlarını ön kapıya kadar takip etti.

Kapı açılmıştı ve iki kişi tarladan geçerek doğrudan kapıya doğru ilerliyordu. Yavaş bir tempoda ilerliyorlardı, herhangi bir sorun çıkarmaya niyetli olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Buradan bakıldığında ikisinin de silah taşımadığı anlaşılıyordu.

Trinity, "Belki bize yardım edebilirler," diye fısıldadı.

"Ben olsam bahse girmezdim," dedi Eddie. "Burası yerleşkenin girişi ve bu da onların evi. Yoksa bunların iyi, evcimen insanlar olduğunu ve katillerle dolu başka bir evin bulunduğu farklı bir giriş noktası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yeterince adil. Ne yapacağız?"

"Burada olduğumuzu zaten biliyorlar," dedi Jess. "Ne istediklerini görelim bari."

Kalın paltolar ve atkılar giyen iki kişi karla kaplı zeminde ayaklarını sürüyerek ilerledi. Kapıya yaklaştıklarında ve açıkça ortaya çıktıklarında

Eddie sisin içinden Jess'e döndü ve sesi zar zor duyulacak şekilde ona fısıldadı.
"Jess, bunlar onlar. Beni kaçıran yaşlı çift..."

OceanofPDF.com

19

Eddie bu gerçekliğe inanmak için neredeyse kendini çimdiklemek zorunda kalıyordu. Elbette, onu kaçıranları görmek sürpriz değildi. Ama bütün bunları onlar ayarlamış ve bu eylemleri onlar gerçekleştirmiş olabilir miydi? Buna bir an bile inanmadı. Öncelikle, yaşlı adam birinin suratına ağır bir kütükle vuracak güce sahip değildi. Ve kavga sırasında tanık olduğu atletik, gölgeli figür gibi, kilisede Tank'la teke tek dövüşemeyeceği de kesindi.

Yaşlı adam cam gibi gözlerle ona baktı. Donald Sutherland'in temiz traşlı versiyonuna benziyordu. Yaşlı kadının ise Betty White'a benzediğini düşündü. Sanki idam mahkûmlarının sırası gösteriliyormuş gibi, her birini sırayla acıyan bir bakışla inceledi.

"Merhaba Eddie, Trinity ve Jessica," dedi yaşlı adam buzları eriterek. "Benim adım George ve bu da karım Dorothy."

"Bizden ne istiyorsun lan?" Trinity bağırdı.

Dorothy, bir çocuğu nazıkçe azarlayan anaç bir büyükanne gibi yumuşak bir sesle, "Lütfen konuşmana dikkat et," dedi.

"Benim lanet dilim mi? Delirdin mi sen?"

Yaşlı adam hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bize görev vermeyin, genç bayan. Sizden hiçbir şey istemiyoruz. İşimiz bitmek üzere."

"*Hemen hemen mi?*" Eddie sordu. "Bu da ne demek oluyor?"

Yaşlı adam onunla göz göze geldi. "Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Yaşlı adamın verdiği yanıtın olası sonuçları Eddie'nin omurgasını titretti.

"George, Dorothy," dedi Jess sakince. "Neden burada olduğumuzu sorabilir miyim?" George birkaç dakika onun sorusunu düşündü. "Bunca yıllık hayatımda,

farkına vardığım bir kesinlik var: İnsanın kendi hayatından kaçması imkansızdır.

geçmiş."

Karısını soğuktan ısıtmak için kolunu ona doladı. "İkiniz de tam olarak olmanız gereken yerdesiniz, sizce de öyle değil mi?"

Trinity, "İkiniz de hastasınız," diye karşılık verdi.

"Sizi temin ederim, genç bayan," dedi Dorothy. "Sizi bu kafesin içinde görmek bize hiç zevk vermiyor."

"İşte bu yüzden," diye ekledi George, "yarın, Noel sabahı, gün doğarken bu kapıyı açacağız. Eğer buradaysanız, gitmekte özgürsünüz."

Eddie kaşlarını çattı. ". Bunda ne var?"

"Bunda bir bit yeniği yok," dedi George. "Noel umut zamanıdır, ceza değil. Gün doğarken burada olursanız, herhangi bir sonuçla karşılaşmadan çıkıp gidebilirsiniz."

Eddie inanamayarak başını salladı. "Bak, ihtiyar. Yarın buradan çıkıp gidersem, *bunun senin* için sonuçları olacak."

George titremesini engellemek için Dorothy'yi daha da yakına çekti. "Belki," diye cevap verdi, düşüncelere dalmıştı. "Belki de."

Gergin bir an boyunca herkes baktı. "O halde yarına kadar," dedi George.

Bununla birlikte yaşlı çift çiftlik evlerine doğru geri döndüler.

Yaşlı adam kapıya ulaştığında geri döndü. "Ah, son bir şey daha," diye seslendi, sesi zayıftı. "Bu gece hava sıcaklığı eksi ona düşecek. Şimdi çok dikkatli ol, duydun mu?"

George, Dorothy'ye çiftlik evlerine kadar eşlik etti ve şok olmuş Eddie, Trinity ve Jess'i donmuş hapisanelerinde bıraktı.

Çiftlik evindeki birkaç farklı ışık yanıp sönerken grup sessizlik içinde durdu. Nedense, yaşlı adamın korkunç uyarısından sonra dışarıdaki hava daha soğuk gelmişti. Eddie'nin kol ve bacaklarındaki acı verici ağrı omuzlarına ve sırtına kadar yayılmıştı. Titremesi kontrol edilemez hale gelmişti; vücuduna yeniden kan pompalamaya ihtiyacı vardı.

Yine de aklında kesin olan bir şey vardı. Dışarıda geçireceği bir geceden sağ çıkamazdı. Hiçbiri hayatta kalamazdı. Bir sığınak bulmaları gerekiyordu, hem de hemen.

"Bu da neydi böyle?" Trinity sordu. "Yarın sabah buradan çıkıp gitmemize izin vermelerinin imkanı yok, değil mi?"

Eddie cevap vermeden önce yaşlı çiftle aralarında geçen tuhaf konuşmayı düşündü. "Bana deli diyebilirsiniz ama samimi olduklarına inanıyorum. Yarın sabah serbest kalabiliriz. Tabii hâlâ hayattaysak."

Jess, "Ama belli ki düşünmüyorlar," dedi.

"Kesinlikle doğru. Bu da öldürenlerin onlar olmadığı anlamına geliyor." "Bu da hapishanede bizimle birlikte başka birinin daha olduğu anlamına geliyor."

"Ya da birden fazla katil," dedi Trinity. "Peki ne yapacağız? Bir çıkış yolu bulmak için çevreyi mi arayacağız?"

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye yanıtladı Jess. "Belli ki bunu enine boyuna düşünmüşler. Bir şeyi gözden kaçırdıklarından şüpheliyim."

"Ölüm tarlalarındayız," dedi Eddie kasvetli bir sesle ve hayatının nasıl bu hale geldiğini düşünerek başını salladı.

Trinity sinirli bir çıkardı. "Asıl soruya geri dönelim. Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

"Barınak," dedi Eddie. "Sabaha kadar bir yerde saklanırsınız. Bunun bitmesini bekleriz."

"Kiliseye geri dönmeyi ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi? Gerçekten planınız bu mu? Kolay hedef oluruz."

"Doğru. Ama bir şeyleri kaçırdığımızı düşünmeden de edemiyorum." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum."

Old Forge'un net bir anlatımı yoktu. İleriye giden net bir yol yoktu. Sahip olduğu tek şey ölüm ve korkuydu. Eddie bir plan düşünmekte zorlanıyordu. Ya da buradan sonra gidilecek en iyi yönü.

"Uydu anteni yepyeni görünüyordu, değil mi?" Jess sordu.

"Evet," dedi Eddie. "Ama beton binada hiçbir şey yoktu."

"Şey, hiçbir şey değil." Jess Trinity'ye bir bakış fırlattı. "Ama bunu iyice düşünelim. Uydu anteni bir yere çıkıyor *olmalı*. O binaya değilse bile, başka bir yere."

Eddie başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"Kabloyu takip edip nereye gittiğine bakacağız." "İyi karar. Hadi yapalım."

Daha iyi bir fikri olmadığı için.

Grup, iç çevreyi saran kıvrımlı patika boyunca geri yürüdü. Eddie birkaç saniyede bir odağını yerden çevreye çeviriyordu, her an birinin üzerine atlayabileceğinin bilincindeydi.

Arkasında, patikanın buzlu yüzeyinde ayak sesleri çıtırdıyordu.

İki kadın, belki de bir keşif yapabilecekleri düşüncesiyle hızlı adımlarla onları takip etti. Belki de görmemeleri gereken bir şey bulacaklardı. Durumu kendi lehlerine çevirebilirlerdi. Sabaha kadar içeride bir yerde barikat kurabilirlerdi.

Eddie yapıya yaklaşırken yavaşlayarak durdu. Bir ağacın arkasına çömeldi ve Jess ile Trinity'yi yanlarına gelmeleri için cesaretlendirdi. Grubun daha önceki ayak izleri hâlâ yerde görülebiliyordu, bu da başka bir ayı tuzağına düşmeyeceği anlamına geliyordu.

"Ne bekliyorsun?" Trinity derin nefesler arasında hırıldadı.

"Bizi kovalayacak lanet olası bir kaya. Ya da kafamıza bir ağaç düşecek. Burayı kim bilebilir ki?"

Jess, "Duvarın sağ kenarına bak," dedi.

Kalın siyah bir kablo anaktan hırpalanmış oluğa, oradan da duvar boyunca yere uzanıyordu. Eddie daha önce kablonun yanlışlıkla beton binaya doğru uzandığını düşünmüştü ama şimdi daha yakından incelediğinde kablonun farklı bir yöne, binadan uzağa doğru gittiği anlaşılıyordu.

"Ama nereye gidiyor?" Trinity mırıldandı. "Asıl soru bu. Bir dakika daha bekleyelim." Eddie ormanı inceledi.

Ve bir anlığına, bölge ona tuhaf bir deja vu hissi verdi. Büyük bir tehlike anında hatırladığı en tuhaf şeydi bu. İlk kez bir şey çaldığı zamanı hatırladı. Fort Drum'da on altı yaşındayken, o ve arkadaşları İhtiyar Visco'nun ücra kulübesinde bir içki zulası sakladığını duymuşlardı. Orayı araştırmışlar. Evde kimsenin olmadığı sonucuna varmışlar ve içeri girmek için camı kırmışlar. Alkol yoktu ama sayfaları birbirine yapışmış birkaç porno dergi ve bir el feneri bulmayı başarmışlardı.

Tam olarak ana damar değil.

Ama gençler haftalarca bunun hakkında konuşmuşlardı. O heyecanı hatırlayabiliyordu. Kendisine ait olmayan bir şeyi almış olmanın verdiği o yenilmez duyguyu. *Almanın* verdiği heyecan.

Eddie sessizce başını salladı. Eski Forge'un bu kopyasının duvarlarla çevrili dehşetine yol açan kaygan yokuşu -yasadışı yollardan bir şeyler edinme iştahını- o anda mı çıktığını merak etti.

şimdiki zamana döndüğünde ağacın arkasından sürünerek beton binaya doğru ilerledi. Greg'in bedeni hâlâ aynı yerdeydi ama başı yana düşmüştü. Eddie yaklaşırken boş gözleri ona bakıyordu.

Binanın yan duvarına ulaştı. Ceketinin koluyla kablodaki buzu sildi. Kablonun izini am iğnelerinin altında kaybolduğu yere kadar sürdü.

Bir an için, kablonun donmuş toprağın altına gömüldüğü düşüncesiyle dehşete kapıldı. İĞneleri botuyla kazıyarak çıkardı ve kk bir rahatlama dalgası onu sardı.

Kablo, orman zeminindeki ince bir tabaka tarafından gizlenmişti ve kk bir açıklığa doğru ilerliyordu.

Jess, "Yakala şunu," diye cesaretlendirdi.

Eddie ellerini korumak için kollarını aşağı çekti. Kablonun alt ucunu iki eliyle kavradı ve havaya kaldırdı.

Üç ağır çekişten sonra birkaç metrelik kablo yerden yükseldi, çam iğneleri ve ölü yapraklar fırladı. Eddie siyah plastik kılıfı ellerinin arasından geçirdi, birkaç adım ilerledi ve tekrar kopardı.

Jess ve Trinity heyecanla onun yanında hareket ederek devam etmesini istediler.

Sonunda, binadan yaklaşık elli metre uzaklaştıktan sonra kablo, yaprak ve dallardan oluşan dağınık bir yığının yanında sert bir şekilde büküldü.

"Görünüşe göre biri bir şeyi etmiş," dedi Trinity. Eddie omzunun üzerinden baktı. "Söylemiyorsun."

O ve Jess büyük dalları kenara attılar. Ardından, geri kalan doğal kalıntıları tekmelemeye başladılar.

Eddie bir iğne yığınının doğru adım atmaya çalıştı. Sağ ayağı sert tahtaya çarptı ve aşağıdan donuk bir yankı geldi. Bir an için olduğu yerde sabit durdu ve yarı yarıya aşağıya, dikenlerle dolu bir çukura yuvarlanmayı bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Çizmesinin topuğunu aşağıya doğru vurdu.

"Ne oldu?" Trinity fısıldadı.

Eddie botunun yanıyla vernikli kapıdan geriye kalan yaprak ve iğneleri fıçaladı. Kapı kare şeklindeydi, kabaca üç metreye üç metreydi ve betonun içine yerleştirilmişti. Jess eğilip paslanmaz çelik bir mandalın etrafına takılmış olan doğal kalıntıları temizleyerek işi bitirdi. Kapı içeriden dışarıya doğru açılan türdendi, bu yüzden aşağıda birinin olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

Eddie derin nefesler alarak her yöne baktı. Kat ettikleri mesafe, acı veren soğuk ve yiyecek eksikliği ona ağır geliyordu. Ürkeklik de bulduğu şey karşısında duyduğu küçük heyecana karşı sert bir savaş veriyordu.

Henüz umutlanmayı reddetti.

"Bunu gizlemelerinin bir nedeni var," dedi Jess, "Nedenini öğrenelim."

Trinity onu kolundan tutup geri çekti. "O kadar hızlı değil. İçeride olabilirler."

Bizi izledikleri yer burası olabilir."

"Eğer bu doğruysa, burada olduğumuzu zaten biliyorlar demektir. Değil mi?"

"İçeri giriyoruz," dedi Eddie kararlılıkla. "Uydu anteni bize aşağıda elektrik olduğunu söylüyor. Belki ısı. Belki yiyecek. Eğer bunun için savaşmamız gerekiyorsa, ben varım."

Mandalın yanına diz çöktü. Soğuk metali kavradı ve yukarı doğru çevirdi. Bir sonraki hamle sürgüyü kaydırarak açmaktı.

Eddie kadınlara baktı. "Üç kadar sayınca içeri giriyoruz, ne olursa olsun."

Grup, kapağın içinde neyle ya da kiminle karşılaşacaklarını bilmeden nefeslerini tuttu.

"Bir..."

"İki..."

"Üç..."

21

Sürgü ray boyunca kayarak açılırken metalik bir çığlık attı. Eddie bu delici ses karşısında irkildi; şüphesiz bu ses ormanın içinde uzun bir yol kat ederek onları esir alanlara yerlerini belli edebilirdi.

Onları takip eden biri varsa, çığlığı kesinlikle duymuştur. Ancak, zaman lüksü çoktan ortadan kalkmıştı. Isırıcı sıcaktan korunmak için sığınacak bir yer bulmaktan başka çare yoktu.

Yukarı baktı. "Hazır mısın?" "Devam et," dedi Jess.

Eddie tahta levhaları yavaşça kaldırarak doğal ışığın on metrelik beton bacaya girmesini sağladı. Duvara bir merdiven vidalanmıştı. En altta, sağ tarafta, tekerlekli kilidi olan çelik bir kapı başka bir girişi engelliyordu.

Midesinde bir endişe düğümü oluştu. Trinity ve Jess damlaya baktılar.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedi Jess. "Peki... ilk kim gitmek ister?"

"Sanırım ben yapacağım," dedi Eddie endişeyle. "Yine kıcıımı kurtarman gerekirse diye gözünü dört aç."

". "

Eddie her basamağa dikkatle basarak kendini merdivenden birkaç metre aşağıya indirdi. Kuyunun gizlenmiş olması onu başka bir tuzağa düşmediği konusunda umutlandırmıştı.

Son birkaç metreden aşağı atladı.

Botları sık bir su birikintisine sıçradı ve çevredeki duvarları yıkadı. Hemen kapıya doğru döndü. Açık mavi

metalik boya lekesiz görünüyordu. Tekerlek kilidi onu bir denizaltı girişi gibi gösteriyordu. Krom çemberi yakaladı ve saat yönünün tersine çevirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, iyi yağlanmış bir kolaylıkla döndü ve yumuşak bir hızla vınladı.

Kilit mekanizması gümbürdedi.

Eddie tornavidasını kaldırdı. Kapıyı iterek birkaç santim açtı.

Sıcaklık anında boşluktan dışarı fırladı.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu, kilisedeki odun sobasından bu yana yaşadığı ilk olumlu şeydi ve bu noktada bir milyon yıl önceymiş gibi görünüyordu.

Eddie garip bir kimyasal koku algıladı ve hemen nefesini tuttu. İlk aklına gelen zehirli gazdı, ama bunu hemen eledi. En iyi tahmini temizlik sıvısı ya da bir tür yakıttı.

"Ben içeri giriyorum," diye fısıldadı.

Kapıdaki boşluktan içeri süzüldü ve neredeyse karanlığa gömüldü. Bitişikteki odadan gelen yumuşak bir parıltı önündeki karanlık şekilleri aydınlatıyordu. Havayı, çalışan bir buzdolabı ya da HVAC sistemi gibi sessiz bir uğultu dolduruyordu.

Birkaç saniye boyunca teni aktif olarak ısıyı emiyormuş gibi hissetti. Kararlı, titrek bir adımla daha da içeri girdi. Eddie bir elektrik düğmesinin güven verici şeklini buluncaya kadar parmaklarını duvarda gezdirdi. Düğmeye bastı.

Üstten bir şerit ışık yandı. Sönmeden önce birkaç kez yanıp söndü.

Ani aydınlık karşısında gözlerini kıstı ve aydınlık odadaki ilginç manzaraya biraz da inanamayarak baktı.

Burası ortalama bir oturma odası büyüklüğündeydi ve duvarları beyaz boyalıydı. Ortadaki masanın üzerine kasabanın minyatür bir versiyonu inşa edilmişti. İlk bakışta, mağaza vitrinlerindeki Noel süsleri ve atlıkarıncanın atlarının üzerindeki boyalı süslere kadar gördüklerini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Birileri bu tüyler ürpertici küçük şaheseri yaratmak için çok zaman ve çaba harcamıştı.

Ama garip, ödüllendirilmemiş bir çaba. Kişisel tatmin sağlayan, ancak muhtemelen hiçbir zaman geniş çapta tartışılmayacak bir tür. Belki de

SEAL operasyonuna benziyor ama daha ahlaksızca.

"Ne görüyorsun Eddie?" Jess seslendi.

"Güvenli mi?" Trinity aşağıya doğru bağırdı.

Kapağın dışına geri döndü ve yukarı baktı. "Anladığım kadarıyla, evet. Bu ... şey ... ne yapacağımı bilmiyorum. Biraz daha kontrol edeyim. Bana bir saniye ver."

Trinity titreyerek, "Sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum," dedi. "Beklediğimi mi sanıyorsun?"

Hemen merdivenden aşağı atladı. Jess hemen arkasından geldi ve yukarıdaki mandallı kapıyı kapattı. Onlar aşağı inerken Eddie de kimsenin onları şaşırtmak için beklemediğinden emin olmak için etrafı hızlıca taradı.

Trinity ve Jess kapıdan içeri girdiler, odaya baktılar ve odanın ortasındaki tuhaf kasaba maketini gördüler.

Yüz ifadeleri Eddie'nin ilk düşüncelerine uyuyordu. "Bu da ne böyle?" Trinity'nin nefesi kesildi.

"Doğru mu?" Eddie cevap verdi.

"Yalnız mıyız?" Jess sordu.

Eddie başını salladı. "Öyle görünüyor. Şurada başka bir oda var. Ama önce..."

Kapıyı kapattı ve direksiyonu çevirdi. Derin bir kilitlendi. Trinity onunla yüzleşmek için döndü. "Bizi içeri mi kapatıyorsun?"

"Hayır, diğerlerini dışarıda bırakıyorum. Kapıyı açmaya çalışırlarsa onları duyarız. Bu bize hazırlanmak için birkaç saniye kazandıracak."

"Akıllıca bir fikir," dedi Jess.

Orta masanın etrafında dönerek maket kasabanın farklı bölgelerini inceledi, karmaşık binaları ve sokakları belirgin bir merakla inceledi. Eddie küçük ayrıntılara bakarken sıcaklığın tadını çıkardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Model hakkında mı? Neredeyse mükemmel." "Neredeyse mi?"

"Dün ayakkabıcı dükkânının sahte cephesinin çöktüğünü hatırlıyor gibiyim."

Ona ince bir gülümseme verdi. "Haklısın."

Jess modelin üzerine eğildi. Ayakkabıcı dükkânının minyatür cephesine göz gezdirdi. "Bu daha iyi."

Eddie dikkatini bitişikteki arka odaya çevirdi. O yaklaştıkça sürekli bir elektrik uğultusunun sesi de yükseliyordu. Kapı aralığından geçerek ilk odadan daha yabancı bir yere yöneldi.

Yüksek teknolojili bir gözetleme merkezi olarak tasarlanmıştı. Sekiz televizyon monitörü modern bir ofis konsolunun üzerindeki duvara sabitlenmişti. Kasabanın farklı bölgelerinden görüntüler ve kilisenin, nalbur dükkanının, belediye binasının, hanın, salonun, atlıkarıncanın içinden çeşitli kamera açıları gösteriliyordu. Her birkaç saniyede bir, her monitör kasabanın başka bir bölgesinin görüntülerine geçiyordu. Her yer gizli güvenlik kameralarıyla donatılmış olmalıydı.

Eczanedeki çok bariz kameranın -yanıp sönen kırmızı ışığıyla- kasıtlı olarak görünür bir yere yerleştirildiğini düşündü. Rehinelere sürekli izlendiklerini söylemenin bir yolu bu.

Bir ekranda mandallı kapının üstten çekilmiş bir görüntüsü vardı. Birkaç dakika önce yukarıdan girdikleri açıkça kaydedilmişti.

Ama görünüşe bakılırsa ambarın içinde hiç kamera yoktu. Şu an için Eddie, Trinity ve Jess, Old Forge'un kopyasının her şeyi gören tanrılarıydı. Bu da ona fazladan bir güven kırıntısı veriyordu.

Eddie, "Burada *Truman Show* gibi bir şey var," diye seslendi. Gözetleme merkezinin geri kalanını kontrol etmek için döndü.

Odanın diğer tarafındaki steril görünümlü fotoğraf masasından mavi bir parıltı geliyordu. Masanın altındaki ışıklar özenle yerleştirilmiş bir dizi dosya ve fotoğrafı aydınlatıyordu. Eddie bir sonraki kapıdan geçmeden önce hızlıca bir göz attı. İlk fark ettiği şey kendisinin bir resmiydi. Instagram sayfasından indirilmiş gibi görünüyordu, üç yıl önce Niagara Şelalesi'ndeki perili bir evin dışında poz verirken çekilmiş bir profil fotoğrafıydı.

Aklını başından aldı.

Eğer bu planlandıysa, ne kadar zamandır ? Ne zamandır takip ediliyorum?

Bu sorular beklemek zorunda kalacaktı. Yeraltı kompleksindeki son alana ilerledi.

Köşede büyük bir jeneratör uğulduyordu. Bir yedek akü bankası ve dört devasa yakıt tüpü vardı. Tam boy bir evi birkaç gün çalıştırmaya yetecek kadar. Ya da bir katilin inini haftalarca.

Eddie küçük mutfakı araştırdı. Kurutma askısının üzerine tek bir fincan ve tabak bırakılmıştı. Duvarda mıknatıslı bir takvim vardı ve dünün tarihinin üzerine siyah bir daire yerleştirilmişti. İçinde söğüş et, meyve, ekmek, peynir dilimleri ve altı şişe maden suyu bulunan buzdolabını açtı.

En yakın olana uzandı. Ama kafasının içindeki bir ses durması için bağırdı. Kilisede Tank'ın yemek borusunu yakan asidin anısı, uyarıyı tamamlamak için hızla geri geldi.

Açlıktan midesi kazınmasına rağmen bu riske değmezdi. En azından şimdilik.

Eddie gözetim merkezine geri döndü. Jess fotoğraf masasından ona baktı. "Bunu gördün mü?"

"Henüz değil, sabıka fotoğrafım dışında."

"Herkesin resimleri ve açıklamaları var."

Eddie dosyasını daha yakından inceledi. Onun hakkında bir karakter suikastına varan pek çok aşağılayıcı ayrıntı içeriyordu. Tüm kötü yanlarını vurguluyor, sözde bir arkadaşının röportajından alıntılar yapıyor ve en altta da baskı altında beklenen davranışlarının tam bir psikolojik dökümünü sunuyordu.

"Bu da ne..." dedi, inanamayarak belgeleri tararken. "Görünüşe göre güvenilmez ve itimat edilmez biriymişim, arkadaşım benim bir pislik olduğumu düşünüyormuş ve başım sıkıştığında bencilce davranırmışım. Oh evet, ayrıca büyükannemi beş dolar için satacağım da yazıyor."

"Bana öyle görünmüyorsun," dedi Jess.

Eddie masanın bir köşesine oturdu. Gerçekler canını yakıyordu ve bu noktada saklayacak hiçbir şeyi olmadığını fark etti. "Ne yazık ki," dedi, "bu şey yanlış değil. Eskiden tam da söylediği gibiydim, birçok açıdan hâlâ öyleyim ama deniyorum. İnsanların değişebileceğine inanmak zorundayım. Bu senin hakkında ne söylüyor?"

"Henüz o kadar ileri gitmedim."

Sonraki birkaç dakikayı fotoğraflardan kimleri tanıdıklarını tespit ederek ve dosyalarını tarayarak geçirdiler. Her suçlunun güçlü ve zayıf yönleri ile psikolojik profillerini tanımlayan bölümler vardı.

Hiçbiri gurur verici değildi.

Trinity'nin vur-kaç kazası ve grup ortamında bölücülük. Tank'ın yaygın uyuşturucu geçmişi ve dürtüselliği. Greg'in çoklu dolandırıcılık işleri ve yıkıcı davranışları.

Profiller tam isabetliydi. *Bu iş ne kadar planlanmıştı?* "Trinity nerede?" diye sordu. "Dosya dolaplarını karıştırıyor." "Bütün bunlardan ne çıkarıyorsun?"

"İzlendik, çalışıldık, seçildik," dedi Jess. "Bu planlı bir av.

Bunların hiçbirisi tesadüf değil."

Eddie merkezin etrafına baktı. "Kim bu kadar zahmete girdi?" "Milyon dolarlık soru da bu, değil mi?"

Trinity aceleyle odaya girdi ve bir yığın dosyayı masanın üzerine bıraktı.

"Bunu hemen görmeniz gerekiyor."

"ne var?" Eddie sordu.

"Bu lanet olası ilk sefer değil!" "Bekle...

Ne demek istiyorsun?"

"Yaşadığımız tüm bu bok, tüm bu ölüm ve işkence." Trinity inanamayarak başını salladı. "Bu 2010'dan beri *her yıl* oluyor."

Eddie dosyalara baktı. Mavi karton öncekilerin üzerinde hafifçe solmuştu. Tarihler ön tarafa damgalanmıştı ve Trinity'nin söylediklerini doğruluyordu. Dosyaları karıştırdı ve en eskisine doğru çevirerek açtı.

Gazetenin ön sayfasında, 2010 yılında altı esirin tamamının nasıl öldürüldüğünü detaylandıran bir nihai rapor yer alıyordu.

İlki göğsünden bıçaklanmış. İkincisi boğulmuş. Üçüncüsü, sopayla dövülmüş. Dördüncüsü, hipotermi. Beşincisi, boğazı kesilmiş. Ve altıncı kişi vurulmuştu. Eddie hiçbirinin ismini tanımıyordu ama hepsi New York'un kuzeyinde yaşamıştı ve hepsinin sabıkası vardı.

2017'deki özete göz atarken içini bir korku kapladı. O zamanlar kasabaya Noel zamanı altı kurban getirilmişti ve ölümleri 2010'daki ilk katliamdan çok daha ayrıntılı olmuştu.

Kurbanlardan biri kazıkta yakıldı, bir diğeri boğuldu, birine elektrik verildi, bir diğeri zehirlendi, birinin derisi canlı canlı yüzüldü ve son kurban hanın ikinci kat penceresinden asıldı.

Son cinayet, elleri arkadan bağlanmış, başına çuval geçirilmiş, boynuna ilmik geçirilmiş ve karlı zeminden birkaç metre sarkıtılmış ölü bir kadının fotoğrafını içeriyordu. Ayrıca tendonlarının topuklarının hemen üzerinden koparılmış olduğu görülüyordu.

Katiller, yıllar içinde korkunç derecede yaratıcı sonuçlarla sanatlarını açıkça geliştirmişlerdi.

"Ne... lanet olsun," diye mırıldandı.

Ayrıntıların daktilo edilmiş bir sayfaya acımasızca ve metodik olarak kaydedilmesi kanını dondurdu.

Bir Excel tablosuna indirgenmiş ölüm kalım meseleleri.

Jess ve Trinity şaşkınlık içinde diğer dosyalara baktılar.

Masanın üstünden sondan ikinciye, 2023'ü aldı ve çevirerek açtı.

İlk iki ölüm haberini okuduktan sonra güçlü bir nefes aldı. İlk kurban Brian Luger yarım tuğlayla yarı baygın hale getirilmiş, ardından burun delikleri ve ağzı yapıştırılarak kapatılmıştı. İkinci kurban Jenny Beekman ise şeffaf kapaklı, hava geçirmez çelik bir varilin içinde boğulmuştu. Görünüşe göre üç dakika dayanabilmiş, bastırılmış tırnaklarıyla plastiği umutsuzca tırmalamış ama nafile.

Eddie dikkatini tekrar mevcut dosyaya, 2024'e çevirdi. Adının listede bu kadar kesin bir şekilde yazıldığını görünce korkudan donakaldı.

Eddie Parker.

Adı ölüm cezasıydı, ancak infaz araçları henüz doldurulmamıştı.

Kalan isimleri okudu.

Jessica Kane.

Trinity Jackson.

Greg Fisher.

Tank.

Ve sonra, tanımadığı bir isim.

"Damien Hurst kim?" dedi nefesinin altında. Trinity

başka bir dosyadan başını kaldırdı. "Ha?"

"Avımız için isim listesi. Burada fazladan bir tane var: Damien Hurst."

"Tank olabilir mi?" Jess söyledi.

"Hayır, takma adıyla burada."

Kadınlar onun yanına gitti ve Damien Hurst'ün fotoğrafına baktı.

Jess kaşlarını çatı. "Belki de kiliseden kaçan adam odur?"

Eddie başıyla onayladı. "Öyle olmalı."

"Dur bir saniye," dedi Trinity. "Damien Hurst. Bu ismi biliyorum."

Dosyaları tarayarak içinde bulunduğumuz yıla kadar geldi ve onun hakkındaki bilgileri buldu. "Evet, bu hasta orospu çocuğu hakkında her şeyi duydum. Kötü bir şöhreti var."

"Kim o?" Jess sordu.

"Syracuse'dan bir seri tecavüzcü, daha sonra birkaç kurbanını öldürdü. Kaçak olduğu düşünülüyordu."

"Artık fazla koşacağını sanmıyorum," dedi Eddie başını sallayarak. "Ormanda kafatası ezilen adam o olmalı. Kiliseden kaçmış ve ilk vurulan o olmuş olmalı."

"Daha kötüsünü hak ediyordu, inanın bana. Sanırım toplamda dört ya da beş kadına tecavüz etti."

"Yedi," dedi Jess. "Davayı ben de hatırlıyorum."

"İyi ki kurtulduk o zaman," dedi Eddie. "Yine de dürüst olmam gerekirse, benim suçlarımın bu pisliğin suçlarıyla nasıl eşit olduğunu pek anlayamıyorum."

"Bundan emin misin?" Jess sordu. "Sanırım bu senin bakış bağlı, değil mi?"

Eddie bir an için bunu düşündü. "Evet, sanırım öyle."

Merkezin arka tarafına doğru baktı. "Orada ne buldun?" "Bir çeşit güç kaynağı ve bir mutfak var. Şuna bir bak."

Eddie onları kapıdan geçirerek loş alana götürdü. Trinity doğruca buzdolabına yöneldi ve içindekileri kontrol etti.

"Yerinizde olsam yapmazdım," dedi.

Muhtemelen kilisedeki olayı hatırlayarak dondu kaldı.

Odanın diğer ucunda Jess jeneratörü ve akü bankasını inceledi. Duvardaki tuhaf görünümlü metal kutuya doğru ilerledi.

"Bunun içinde ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye yanıtladı Eddie.

Tereddüt etti, belki de bunun bir tuzak olabileceğini sezmişti. Ama Eddie'ye göre grup, buranın onlar için uygun olmayan bir yer olduğunu çoktan anlamıştı. Bunu asla bulmamaları gerekiyordu.

"Pekala," dedi Jess. "Sanırım kumar oynama sırası bende."

Kutuyu nazikçe gıcırdatarak açtı ve daha yakına eğildi. "Buraya gel," dedi Eddie'ye.

"Ne oldu?"

"Bak." Parmağını iki sıra halindeki etiketli devre kesicilerin üzerinde gezdirdi. "Bir devre kartı. Görünüşe göre tüm kasabanın elektriğini kontrol ediyor."

Her bina için bir düğme var. Sokak lambaları, Noel ağacı, atlıkarınca. Hepsi zaman ayarlı."

Ağacın şalteri açıktı, bu da kasabadaki tek görünür elektriğin o olduğunu açıklıyordu. Ama son şalterin üzerindeki etiket Eddie'ye bir heyecan keleşbeği verdi. "Erişim tüneli mi?!" diye ağzından kaçırdı.

"Ne?"

"Tam orada, sonuncusu. Üzerinde 'erişim tüneli' yazıyor." "Bunun bir giriş ve çıkış yolu olduğunu mu düşünüyorsun?" Jess sordu.

"Öyle olmalı. Yoksa hepimizi buraya nasıl sokarlar? Başka nasıl fark edilmeden seyahat ediyorlar? O tünel buradan çıkış biletimiz olabilir."

"Ama nerede?"

"Trinity, şu planları tekrar getir."

Trinity masadan rulo haline getirilmiş büyük bir kâğıt parçası aldı. Başından ayakkabılarına kadar uzanan ve Old Forge'un kopyasının son derece ayrıntılı bir planını ortaya çıkaran belgeyi açtı.

Eddie daha yakından incelemek için yaklaştı. Daha iyi bir ışılandırma olmadan ayrıntıları seçemiyordu. "Fotoğraf masasının üzerine yayalım."

Merkeze döndüklerinde Trinity ve Eddie şemayı parlayan yüzeye gerdiler. Kağıt düzleştirildiğinde, her ayrıntı okunabilir hale geldi.

Şemada her binanın son on yıl içinde inşa edildiği tarih gösteriliyordu. Kasabaya ilk gelenler, Eski Forge'un şu anda kasabada bulunan bir düzine kadar binaya kıyasla sadece üç çıplak binadan oluşan seyrek bir versiyonuyla karşılaşırlardı.

Ayrıca gelecekteki binalar için planlar da sergilenmiştir. Bir demirci, bir kasap dükkânı ve bir içki dükkânı. Her geçen yıl kasaba daha da büyüdü.

"İşte," dedi Jess, kasaba meydanını işaret ederek.

Noel ağacının sağında bir gazete bayii duruyordu. Yanında, soluk harflerle birisi "*Access Tunnel-2017*" yazıyordu.

"İşte bu kadar!" Eddie haykırdı. "Kasabadaki sahte gazete bayisinin hemen altında. Bahse girerim buradan bir çıkış yolu vardır!"

"Olabilir," dedi Jess. "Olmayabilir."

Gerçeklik kontrolü Eddie'nin başlangıçtaki coşkusunu çabucak bastırdı.

Lanet olsun. O haklı.

"Yapmamız gereken bir seçim var," diye ekledi Jess. "Bir yandan burada, bu sığınakta, tek başımıza, savunulabilir bir konumdayız. Burası sıcak ve yiyecek de var ama yiyip yiyemeyeceğimizi bilmenin bir yolu yok. Sabaha kadar burada bekleyip sonra geçide geri dönebiliriz."

Trinity, "Ama bu çok büyük bir varsayımda bulunmak olur," dedi. "Yaşlı çiftin doğruyu söylediğini ve bizi serbest bırakacağını."

"Aynen öyle. Ya da erişim tüneline gidip karanlıkta kasabadan sıvışıp sıvışamayacağımıza bakarız."

Eddie her iki senaryoyu da düşündü. Soğuk nihayet bedenini terk etmişti ve geçici sığınaklarını terk etmeyi düşünmek zordu. Burada hayatta kalmak için gerçekçi bir şansları vardı. Ama sonra üzerinde adının yazılı olduğu ve ölüm şeklinin hâlâ yazılmamış olduğu çizelgeye baktı.

"Benim görüşüm şu," dedi her şeyi düşündükten sonra. "Burada kalırsak ölürüz. Tüm bunları görünce - çizelgeler, her birimizin psikolojik çöküşleri, hazırlıklarının ölçeği - kimsenin bizi buradan çıkarmasına *izin vermeyeceği* bana çok açık geldi. Bu yüzden ben, kaderi kendi elimize alalım diyorum. Eğer her halükarda öleceksek, sallanarak gidelim. Siktirsinler."

"Yani?" Jess sordu. "Senin seçimin ne?"

"Tünel," dedi. "Oraya doğru bir kaçış yapalım ve bu kahrolası yerden defolup gidelim."

Eddie, Trinity ve Jess'ten başlarıyla onay işareti aldı. Hemen diğer odadaki şalter kutusuna dönmesi için gereken tek şey buydu. Erişim tünelinin anahtarını buldu ve gücü açtı.

Umalım da bu işe yarasın.

Koşarak ilk odaya geri döndü ve tekerlekli kilitli kapıyı tuttu. "Yine kışınızı dondurmaya hazır mısınız?"

Trinity ve Jess onun yanına gittiler.

"Tamam, gidelim." Eddie kilidi açmak için direksiyonu çevirdi ve mandallı kapıyı iterek açtı. Sıfırın altındaki sıcaklık ona sertçe çarptı ve bir an için nefesi kesildi. Ama sıcaklık patlaması onu canlandırmıştı. Buz gibi havayı iterek merdivenden zemin seviyesindeki karanlığa doğru tırmandı.

Bir an için grubun doğru seçimi yapıp yapmadığını merak etti. Belki de sabaha kadar sığınakta kalmak daha akıllıca olurdu. Ama hiçbir süvarinin onları kurtarmaya gelmeyeceğini biliyordu ve bu sığınaktaki her şeyi gördükten sonra, yaşlı çiftin sözlerine inanılamayacağı açıktı.

Kalırız, ölürüz.

Eddie bir sonraki düşüncesinde sıırıttı. *Hareket edersek, muhtemelen yine de ölürüz.*

Ormanın karanlık çevresine baktı. Kar taneleri ağaçlardaki boşlukların arasına düşmüş ve taze bir tabaka oluşturmaya başlamıştı.

Neyse ki dünkü kar fırtınası benzeri koşullar geri gelmemişti, ancak rüzgâr ağaçların arasından ince kar bulutları savuruyordu. Günün nasıl bu kadar hızlı geçtiğini merak etti. Karanlık nasıl bu kadar çabuk geri dönmüştü. Kiliseden sadece birkaç saat önce ayrılmışlar gibi görünüyordu.

Eddie etrafta insan ya da başka bir yırtıcı hayvan izi olup olmadığını araştırdı. Aşağıdaki kadınlara her şeyin yolunda olduğunu işaret etti ve onlar da yukarı çıktılar.

Ona katılmak için merdiveni.

Trinity, "Yolu göster, Eddie," diye fısıldadı.

Ona öyle geliyordu ki, grupta tuhaf bir kabullenme, yoldaşlık demeye dilim varmıyor, oluşmaya başlamıştı. Belki de tüm günahlarının ve derinlerde sakladıkları sırların sığınakta bu kadar net bir şekilde ortaya döküldüğünü görmekten kaynaklanıyordu. Belki de karşı karşıya oldukları tehlikeyi artık tamamen anlamış olmalarıydı. Her ne olursa olsun, bu işte birlikteydiler. Trinity bile bir takım oyuncusu gibi davranıyordu.

Eddie önden giderek ağaçların arasından yavaş bir tempoyla kasabaya doğru ilerledi. Greg'in parçalanmış cesedinin yanından geçtiler, ceset artık donmuştu ve üzerinde hafif bir kar örtüsü vardı. Ayıyı ilk gördükleri küçük açıklıktan geçip ormanın daha sık olan kısmına girdiler.

Eddie'nin paltosuna takılan her dal, kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu. Ellerin ve ayaklarının uyuşması sadece birkaç dakika sürdü. Kendine acıma duygusunu aklının bir köşesine itti. Kararlılık onu ileriye taşıdı.

Az sonra Damien Hurst'ün yüzü bir kayanın altında ezilmiş, hırpalanmış bedeninin yanından geçtiler. Ellerin ve açıkta kalan karnının derisi süt beyazı görünüyordu ve altında koyu lekeler vardı. Buz gibi hava küçük bir kurtarıcıydı. Bu sayede grup insan çürümesinin pis kokusuna maruz kalmaktan kurtulmuştu.

Eddie bu mide bulandırıcı kokuyu hayatında bir kez tatmıştı. Ayrı yaşadığı babası Billy Parker, ıssız bir yerdeki harap bir kulübede tek başına yaşayan bir alkolikti. Billy'den iki hafta boyunca kimse haber alamayınca - yerel içki dükkânı bile - Eddie araştırmaya başladı. Babasının kömürleşmiş cesedini eski La-Z-Boy'unun içinde buldu, kulübenin her tarafı yangından hasar görmüştü. Muhtemelen elinde yanan bir sigara varken sızmış ve akla gelebilecek en kötü kaderlerden birini yaşamıştı. Ve koku ...

O kokuyu asla unutmayacaktı.

Eddie'nin hiçbir erkek ya da kadın için dilemediği türden şerefsiz bir sondu bu.

Kafesinin duvarlarının ötesine geçemezse Eddie'nin kaderinin de çok benzer olabileceği ironikti. Cesedinin iki hafta sonra Tanrı bilir kim tarafından bulunduğunu hayal etti. Donmuş teni, soğuktan mavimsi gri bir renk almıştı.

elementler, muhtemelen ormandaki leş yiyiciler tarafından bin parçaya bölünmüş, kışı geçirmek için yiyecek arıyorlardı.

Ya da belki... cesedi asla bulunamayacak, avları tamamlandığında onu esir alanlar tarafından kirece gömülecek ya da hidroklorik asitle eritilecekti.

Hastalıklı düşünceler dayanamayacağı kadar fazlaydı ve elindeki göreve geri döndü.

Kasaba uzun çam ağaçlarının arasında yavaşça belirdi.

Eddie onlardan birinin arkasında durdu.

Gazete bayisine ulaşmak için en iyi yolu düşündü. Doğrudan caddeye inmek onları kolay hedef haline getirebilirdi. Ancak kasabanın etrafından dolaşmak kaçış girişimlerini daha da geciktirebilirdi.

Jess onun yanına sokuldu. "Ne düşünüyorsun?"

"Her seçimin riskleri vardır. Hangisinin en iyisi olduğunu bilmiyorum."

"Hayattaki her eylemin riskleri vardır." Jess hafif kar yağışı devam ederken etrafına bakındı. "Ayak izi yok."

"Birinin peşimizde olduğunu gösteren hiçbir şey yok." "Kesinlikle."

"Sonra doğruca gazete bayisine gideriz ve hızlı hareket ederiz."

Birdenbire Old Forge'un ana caddesindeki sokak lambaları sırayla yanmaya başladı ve her vitrini sarı bir ışıltıyla yıkadı. Direklerin ortasına iştirilmiş Noel süsleri canlandı. Neon kardan adamlar. Noel Baba. Ren geyikleri. Elfler. Zencefilli kurabiye adamlar.

Mağazaların içinde ışıklar bir anda yandı.

Meydanın en ucundaki atlıkarınca, her desteğinde göz kamaştırıcı çelenklerle aydınlandı. Çok renkli ampuller üst bölümün etrafında parıldıyordu. Aynalı orta direktan yansıyarak özenle boyanmış atları parıldattılar.

Eddie bir şey söyleyemeden bir dizi hoparlör kasabayı çınlattı. Bir an sonra, "Noel Baba Şehre Geliyor "un eski bir versiyonu gürlledi. Şarkıcının sesi sanki bozuk bir plaktan çalınıyormuş gibi bulanıklaşıyor ve hız değiştiriyordu.

Şarkı sözleri onu sestten ya da havadan daha çok korkutuyordu. Bu ücra kasaba için mükemmel görünen uğursuz bir mesaj taşıyorlardı.

*... Bir liste yapıyor ve
iki kez kontrol ediyor
Noel Baba kasabaya geliyor, kimin yaramaz
kimin olduğunu öğrenecek.
... Uyurken seni görür Uyanırken seni
bilir
Kötü ya da iyi olduğunuzu bilir, bu
yüzden Tanrı aşkına iyi olun*

Uzaklarda bir roket havai fişegi havaya fırladı. Karla kaplı bulutların altında patladı ve yeşil ve kırmızı parıltılardan oluşan ışıltılı bir deniz ortaya çıktı.

Old Forge'un replikası aniden kükreyerek şenlikli bir hayata dönmüştü. "Bu da ne böyle?" Trinity fısıldadı.

"Belki geldiğimizi görmüşlerdir," dedi Eddie.

"Ben o kadar emin değilim," dedi Jess. "Unutma, tüm o şalterler zaman ayarlıydı."

"Ve biz kasabanın sınırına ulaştığımızda mı patladılar?

Büyük bir tesadüf gibi görünüyor."

Trinity, "Kasaba dün gece böyle aydınlanmadı," diye ekledi.

"Noel arifesi değildi," dedi Jess.

"Evet, bu doğru," diye kabul etti Eddie. Bütün bu kargaşa içinde Noel sabahına sadece birkaç saat kaldığını henüz idrak edememişti. "Aceleyle şu giriş tüneline gitmemiz için bir neden daha."

Jess elini her ikisinin de omuzlarına koydu. "Doğrudan ve hızlı gideceğiz. Hazır mısın Trinity?"

"Bu boktan gösteriden çıkmak istiyorsak ya şimdi ya da asla."

Eddie hızlı adımlarla yola koyuldu ve ormanın kenarından dikkatle ilerledi. Botları karla kaplı kaldırım taşlarıyla temas ettiğinde hızlı bir koşuya başladı. Diğer ikisi de silahlarını kaldırarak ona ayak uydurdu.

Parlak ışıklı dükkânlardan birkaçına göz attı. Yapay ışıktaki daha da demode görünüyorlardı. Fırında cam bir tezgâhın içinde eski pasta standları vardı. Kapının önünden geçerken, zencefilli kurabiye kokusu

burun deliklerini işgal etti. Bu her zaman kalem talaşı ya da kesilmiş çimen gibi rahatlatıcı bir koku olmuştu ama dünyası altüst olmuştu.

Yan taraftaki restoran lokantanın içinde eski görünümlü kabinler ve pencereye asılmış soluk bir menü vardı. Bir an için içeride bir hareket algıladığını sandı ama bu sadece tezgâhın üzerinde duran ve sıkışık yemek alanına uzun bir gölge düşüren bir şef şapkasıydı.

Her yerde, çoğunlukla cicili bicili ve toplardan oluşan gösterişsiz Noel süsleri vardı.

Bu şaşırtıcı avlanma alanını yaratmak için harcadığı büyük çaba gözünden kaçmamıştı. Yıllar boyunca binlerce saat ve titiz bir planlama gerektirmiş olmalı.

Ve bir şey çok açıktı: Hayatta kalanlar, büyük bir yaratıcılık ve cinayet açlığına sahip, odaklanmış, azimli bir düşmanla karşı karşıyaydı.

Bir rüzgâr sokak boyunca uğuldayarak herkesi pul yağmuruna tuttu.

Kimse adımlarını yavaşlatmadı.

Grubun botları ve ayakkabıları ilerlerken karı eziyordu. Kasaba meydanına ulaşmak ciğerleri parçalayan bir dakika sürdü.

Eski Forge'un bu kısmında müzik daha da yüksek sesle çalıyordu. Şarkı sona erdi, sonra yeniden başladı.

Eddie Noel ağacının sağ tarafına yöneldi. Gazete bayii karanlıkta duruyordu, sadece kapalı kapağının sızan ışıkla görülebiliyordu. Etrafindan dolandı ve uzak tarafta basit bir kapıya rastladı. Jess kayarak onun yanında durdu. Kısa bir süre sonra Trinity köşeden sendeleyerek çıktı. Hepsi nefes almak için bir an durdu.

Jess kapının kolunu indirdi, itti ama kapı yerinden oynamadı. "Kurnazlık yapmanın zamanı değil," dedi Eddie.

İleri atıldı ve omzunu çürük görünümlü kapıya vurdu. Kapı büküldü ama dayandı.

Eddie kapıya üç kez daha vurdu. Kapı yine yerinde kaldı.

Ancak gazete bayiinin kendisi inliyor ve kaldırım taşları üzerinde bir metre kadar eğilmiş gibi görünüyordu.

"İtmem için bana yardım et," diye emretti Eddie.

Üçü var güçleriyle ittiler ve stand santim santim Noel ağacına doğru ilerledi.

Sonunda gazete bayisinin altında bir ızgara belirdi. Daireseldi ve kalın çelik çubukları . Kaldırdıklarında kolayca sığabilecekleri kadar boşluk vardı.

Izgaranın altında, üç gömme ışık bir şaftın duvarlarını aydınlatıyordu. Sığınak şaftında olduğu gibi, betona vidalanmış bir merdiven aşağıdaki tünelin ağzına iniyordu. Grup gazete bayisini iterek temizledikten sonra daha yakından baktı, nefesleri buğulandı ve acı gece havasına .

Bir an için her şey çok kolay görünmüştü. Sonra Tank'in parçalanmış boynunun, Greg'in parçalanmış bağırsaklarının ve Damien Hurst'ün ezilmiş yüzünün görüntüleri Eddie'nin zihninde içgüdüsel ve tarifsiz bir şekilde dolaştı.

Yine de önemli olan, kimsenin yaklaşmamış olması ve meydanın boş kalmasıydı. Ayrıca, kapak açıkça meraklı gözlerden uzak olacak şekilde tasarlanmıştı. Hâlâ kaçmak için zamanları vardı. Algılanabilen tek varlık, hoparlörlerden gelen durmaksızın tekrar eden çarpık Noel şarkısıydı.

"İşte hiçbir şey..." Eddie çömeldi, ellerini metal çubuklardan ikisine doladı ve ızgarayı yukarı doğru kaldırdı.

Çelik çubuklar bir ton ağırlığındaydı. Eddie dişlerini gıcırdatarak var gücüyle zorladı. Sonunda metalik bir gıcırtyla gevşedi ve birkaç santim daha yukarı itti. Jess kenardan tuttu ve ağır ızgarayı çevirmesine yardım etti.

Ormandaki hızlı yolculuk, gazete bayisini taşımak ve ızgarayı serbest bırakmak Eddie'nin aklının bir köşesinde dondurucu koşulları tutmuştu. Giriş tünelini bulmanın verdiği heyecan da ona bir enerji patlaması yaşatmıştı.

"Aşağı inmemi ister misin?" diye sordu.

Trinity, "Aslında sanırım ben varım," dedi. "Sanırım ilk gitme sırası bende."

Eddie gülümsedi. "Cesaretinden etkilendim."

"Ne? Eğer aşağıda bir psikopat varsa, onu ."

Üçü de birbirlerine ciddi bakışlarla baktıktan sonra sırttmaya başladılar. Belki de bir çıkış yolu bulmanın verdiği rahatlamaydı bu. Ya da belki de zorluklar karşısında kara mizahtı. Ya da sadece bir stres boşalmasıydı. Durum ne olursa olsun, üçü birkaç saniyeliğine sessiz bir dostluk anını paylaştı.

Jess, "et Trinity," diye .

Trinity karların üzerine düştü ve geriye doğru süründü. Bacakları tünelin içinde kayboldu ve merdiven basamaklarına çarptı. Yan korkuluklara tutunarak kendini birkaç metre aşağıya indirdi, ta ki sadece başı yukarıda kalana kadar.

"ve sakın," dedi Eddie. "Ben genelde böyle yaparım."

"Dikkatli olun. Bir şey görürseniz bağırın."

Kız da ona gülümsedi. "Çılgılığımı duyacaksın."

Trinity birkaç basamak daha indiğinde uzaktaki bir hoparlörden aynı tatil şarkısının sesi yükseliyordu.

Eddie ve Jess onun inişini izlemek için kuyunun ağzına çıktılar. Hızla her yönü taradı ama hâlâ kimsenin planlarından haberdar olmadığı anlaşıyordu; her şeye rağmen grubun şansı yaver gitmişti. Zihnindeki iyimserlik kırıntıları yeşermeye başlamıştı.

Trinity bir basamak daha indi, elleri hâlâ parmaklığın üzerindeydi.

Sol bacağını indirdi.

Birdenbire duvardan bir lazer ışını fırladı ve ayak bileğinde küçük kırmızı bir nokta oluşturdu. Bacağının bir sensörü tetiklediği anlaşıyordu. Eddie bir uyarıda bulunmak için ağzını açtı.

Daha ağzından tek kelime çıkamadan, bir başka jilet keskinliğindeki ızgara şaft boyunca hızla ilerleyerek Trinity'nin başparmakları hariç sekiz parmağını da kesti. Şaft boyunca çarparak kapalı bir konuma geldi ama Eddie hâlâ boşluklardan görebiliyordu.

Trinity erişim tünelinin zeminine doğru aşağıya düşerken delici bir çığlık attı. Sırtı betona sertçe çarptı ve başı geriye savrulurken yere çarptı ve gözleri dönmeye başladı.

Kopan sekiz parmağından kan fışkırdı. Tekrar çığlık atmaya çalıştı, ama düşerken nefesi kesilmişti.

Solunda, tünelin girişini kapatan metal parmaklıklar aşağıya doğru uzanıyordu. Caddenin yirmi metre altında bir kafesin içinde sıkışıp kalmıştı.

Kuyuda yüksek sesli bir çınlama

yankılandı. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Ve kesik parmakları ızgaranın üstünde duruyordu.

★ ★ ★

Jess karşıdan Eddie'ye baktı. Olayların bu ani dönüşü hakkında hiçbir şey söyleyemiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve Trinity'ye baktı.

"Trinity, iyi misin?!" Jess bağırdı. ". Odaklan."

Trinity yavaşça sersemliği üzerinden attı ve dehşet içinde kana bulanmış ellerine baktı. Tekrar çığlık attı, uzun, yüksek ve gürültülü.

"Sakin olun!" Jess aşağıya doğru bağırdı. "Seni dışarı çıkaracağız!"

"Yardım edin," diye inleyerek karşılık verdi, kontrolsüzce hıçkırıyordu.

Şaftın yarısına kadar duvardan sabit bir hızla metal bir çubuk uzanıyordu. Üzerinde dijital bir termometre vardı ve sıcaklık 0 dereceyi gösteriyordu. Jess'in ormandaki sığınaktan ayrıldıktan sonra tahmin ettiğinden bile daha soğuktu.

Trinity aşağıda, kendi kanından oluşan bir havuzun içinde yatarken titredi ve kıvrandı.

Jess parmaklığı tutmaya gitti ama elini hemen geri çekti. Parmaklıkların her iki yanında keskin, parıltıyan kenarlar vardı. Herhangi bir güçle tutması imkânsızdı. Çizmesini aşağı doğru savurdu ama sağlam metal bir milimetre bile kıpırdamadı.

"Duvarın karşı tarafına kaydı," dedi Eddie umutsuzca. "Onu asla hareket ettiremeyeceğiz."

"Denemek zorundayız!" Jess tekrar Trinity'ye baktı. "Bizimle kal, kızım. İzgarayı açmak için bir şeyler bulacağız."

Trinity cevap vermedi. Gözleri faltaşı gibi açılmış, dudakları titriyor, bacakları kaskatı kesilmiş bir halde kütüklerine bakıyordu. Durumuyla ilgili her şey ölüm çılgınlıkları atıyordu. Ama ondan öylece vazgeçemezlerdi.

Jess, Eddie'nin omzunu tuttu. "Bak bakalım gazete bayisinde bir şey bulabilecek misin?"

Hızla döndü ve ahşap yapıya doğru ilerledi. "Lütfen... bana yardım edin," diye inledi Trinity.

Jess tekrar shaftın tepesine doğru hamle yaptı.

Trinity'nin birkaç metre yukarısında, duvarın kenarlarından mekanik bir şekilde vınlayan üç nozul belirdi.

"Neler oluyor Jess?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum."

Her bir fiskiyeden kükreyen buz gibi su doğrudan Trinity'nin üzerine yöneldi, onu püskürttü, giysilerini ve yüzünü ıslattı.

Ani ıslanma yüzünden titriyordu.

Jess, "Ayağa kalk," diye bağırdı.

"Yapamam. Yapamam," diye bağırdı.

"Donacaksın-"

Trinity'nin önündeki ve arkasındaki duvarın iki bölümü yere düşerek endüstriyel güçte iki kutu fanı ortaya çıkardı. Her ikisi de tünele giden yolu kapatan aynı parmaklıklarla korunuyordu. Motorları aynı anda uğuldayarak çalışmaya başladı ve kanatlar hızla dönerek bulanıklaştı.

"Ne be?!" Jess bağırdı. "Rüzgârdan kaçmaya çalış!"

Yüzü acı içinde buruşmuş olan Trinity oturur pozisyona geçmeyi başardı. Vantilatörler sıırsıklam vücuduna çarpıyordu.

Şafttaki sıcaklık değeri çoktan sıfırın altında 5 dereceye düşmüştü.

Eddie elinde kısa bir çelik direk ve bir tahta kalasla gazete bayisinden sendeleyerek geri döndü. Onları kuyunun ağzına bıraktı ve bir nefes verdi. "Ne oluyor lan?"

"Bu bir tuzak," dedi Jess ona. "Onu buradan çıkarmalıyız."

Buz gibi su püskürtücüleri Trinity'ye tekrar püskürtüldü ve onu daha da ıslattı. Sonra, kutu fanları yeniden canlandı.

Eksi 10.

Trinity ciğerleri boşalana kadar çığlık attı.

Eddie boruyu ızgaradaki bir boşluğa sıkıştırdı. Ayağını yükseltilmiş metal parçasına vurdu ama yerinden kımıldamadı. Ayağını tekrar tekrar yere vurdu ve her vuruşta küfretti.

Jess onun kolunu tuttu. "İşe yaramıyor!"

Kuyunun dibinde Trinity kollarını kavuşturmuştu; yaralı elleri donmaya başlamış, kütüklerden yapışkan kan şeritleri sarkıyordu. Paltosunda ve saçlarında buz kristalleri oluşmaya başlamıştı. Sıcaklık daha da düşerken kontrolsüzce titriyordu.

Jess şafttaki sıcaklık göstergesine baktı. Eksi 15.

"Bizimle kal!" Jess bağırdı. Eddie'ye döndü. "Daha fazla kaldıracak ihtiyacımız var. Tahtayı kullan."

"Çelikten daha güçlü değil."

"Sadece dene, lanet olsun!"

Kalası ızgaranın içine sıkıştırdılar. Altı ayak uzunluğundaki kalasın diğer ucundan tutup aşağı ittiler. Tahta parçalandı ve çatladı. Ama ızgara bir kez daha yerinden oynamayı reddetti.

Jess kırık keresteleri temizledi.

Eddie boruyla tekrar denedi ama faydası olmadı. İyi inşa edilmiş bariyere karşı nafile bir savaş verdikleri her saniye Trinity'yi sonuna biraz daha yaklaştırıyordu.

Aşağıda, su tekrar püskürtüldü ve ardından endüstriyel vantilatörlerin uğultusu duyuldu.

Eksi 20.

Trinity'nin giysilerinde daha fazla buz oluşmuş ve çiğ derisi ortaya çıkmıştı. Saçları aniden tuzlu ve biberli bir görünüme bürünmüştü. Nefes alış veriş sığ ve hızlı hale gelmiş, ayırık dudaklarının önünde küçük bulutlar oluşturmıştı.

Eddie botunu birkaç kez ızgaraya vurdu. "Trinity!" Jess bağırdı. "Yukarı bak!"

Tepki vermedi.

"Yukarı bak. Bizimle kal!"

Trinity yavaşça başını kaldırdı ama bu hareket sert vücudunun dengesini bozdu. Geriye, buz gibi suya doğru devrildi.

Trinity orada yatıyordu, titremesi neredeyse durmuş olmasına rağmen kolları hâlâ kavuşturulmuştu. Gözlerini dikmiş, taş gibi bir suratla bakıyordu.

"Trinity!" Eddie kükredi.

Su tekrar üzerine püskürtüldü ve ardından vantilatörler harekete geçti. Eksi 25.

Trinity'nin yüzünün ve vücudunun etrafında kalın bir buz tabakası sertleşmişti.

Jess bir kolunu Eddie'ye doladı. Sırada ne olduğu belliydi ve onu rahatlatmak ona da huzur veriyordu.

Trinity birkaç saniye nefes almayı kesti.

"Trinity!" Eddie tekrar bağırdı. "AYAĞA KALK!"

Jess aşağı baktı, herhangi bir hareket belirtisi bekledi. Herhangi bir yaşam belirtisi.

Onu kurtarmak için geçitten zamanında geçmenin hiçbir yolu olmadığını biliyordu ve bunu yapabilseler bile, bu durumda zaten çoktan ölmüştü.

Trinity'nin vücudu bir baltayla tek bir bloktan oyulmuş, sonsuza dek zamanda donmuş bir buz heykelini andırıyordu.

Trinity'nin dudaklarından son bir nefes çıktı ve yüzünün üzerinde küçük bir sis parçası yarattı. Kutu vantilatörleri belirsiz bir şekilde onu havaya uçurdu. Yüzü hâlâ doğrudan kuyuya bakıyordu ama o anda ışık gözlerini terk etti.

Jess başını eğdi ve ürperdi. Trinity gitmişti.

OceanofPDF.com

Fark edilmemek için yakındaki belediye binasının kapısındaki gölgelere geri çekildi. Aynın heyecanını bir kez daha yaşadktan sonra nefes alış verişini düzensizleşmişti. Trinity adındaki kadının aşağıdaki tünelde öldüğü açıktı. Hayatta kalan diğer iki kişi, yüzlerinde perişan bir ifadeyle gizli geçidin üzerinde duruyordu.

Adam dudaklarını yaladı. Esere yakından her şeyden çok istiyordu. Farkında olmayan bir kurbanı daha tuzağa düşüren bir eserin ihtişamına tanık olmak istiyordu. Bu kasabadan onun tarzında bir şiir *damlıyordu*.

Ve en iyisi, kasabanın hoparlörlerinden gelen aynı sinir bozucu şarkının sesine rağmen, hayatta kalan iki kişiye çaresiz konuşmalarının her kelimesini duyabilecek kadar yakındı. Umutsuzluktan delik deşik olmuş beden dillerini izleyebilecek kadar.

"Tanrım, Eddie," dedi kadın inleyerek. Bununla birlikte ayağa kalktı ve başını adamın göğsüne gömdü.

Onu kucakladı ve ikisi bir birbirlerine sarıldılar. "Biliyorum Jess," diye cevap verdi adam.

Eddie ve Jess.

Henüz yakınlaşıp yaklaşmadıklarını merak etti. Böyle anlarda, ölümle burun buruna gelindiğinde, insan davranışları değişirdi. Belki de korku ve şehvetin, o anın adrenalininin, ölümlülük karşısında hayatın anlamsızlığının bir karışımıydı bu. Böyle anlarda ilkel içgüdülerin ön plana çıktığını biliyordu. Kendisi de bunu doğrulayabilirdi.

Filizlenmekte olan ilişkilerinin yakında sona erecek olması utanç vericiydi. Ama ya onlar ya da o. Aklında başka bir denklem yoktu.

Uzaktaki çift bir süre sonra ayrıldı ve konuşmalarına devam etti. "Şimdi ne yapacağız?" Jess sordu.

"Her yer bir tuzak. Başka bir seçenek göremiyorum. Sığınağa geri dönelim, kendimize barikat kuralım ve sabaha kadar bekleyelim. Yarın geldiğinde kapılarda yüzleşeceğiz."

Kadın başıyla onayladı. "En azından bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Adamın elini şefkatle sıktı.

Uzaktan bile olsa bu sevgi gösterisini izlemek mide bulandırıcıydı.

Bu ikisi ölmeyi hak ediyor.

İki yabancı sığınağa doğru geri döndüler. Eddie'nin söylediğini duyduğu son şey, "Kontrol odasındaki kameralara göz kulak olabilir, hâlâ burada olan pisliği tespit etmeye çalışabiliriz..." oldu.

"Pislik" mi?

Bu, onları alt eden bir adama karşı saygısızlıktı. Her hareketlerini ufak bir ipucu olmadan yakından takip eden birine. Yine de umurunda değildi. Bu tür bir aptallığı bekliyordu. Beyin özürlü tavırları onları da diğerlerinin gittiği yoldan götürecekti. Noel'i ayakta kalan son adam olarak kutlayacaktı. Kazanmak için yaratıldığı bir yarışmanın tek galibi.

Ben bir makineyim.

Ve bu şehirdeki her bir kameranın yerini biliyordu. Ve boş zamanlarında onlardan nasıl kaçacağını da.

Eddie ve Jess ana cadde boyunca ilerleyerek parlak ışıklı mağazaların önünden geçtiler. Gözden kaybolduklarında kapı aralığından dışarı çıktı.

Trinity'ye yaklaştıkça heyecanı daha da arttı.

Bu sadece bir ölüm sahnesi değildi. Zekice hazırlanmış bir tabloydu. İçinde yaşadığı gizli dünyaya bir saygı duruşu. Konfor alanlarındaki aptalların var olduğunu bile inkar edecekleri bir gerçekliğe şapka çıkarma. İnsanın gerçek doğasına.

Ölü kadının kopmuş parmaklarından birini aldı. Yüzüne yaklaştırdı, eti ve kemiği oyan kusursuz kesime hayret etti. Parmağı özel ganimet koleksiyonunun bir parçası olarak cebine koydu. Sonra daha da iyi bir manzaraya doğru adım attı.

Adam huşu içinde Trinity'nin cesedine baktı. Zaman ve mekân içinde donup kalmıştı, başı asla kurtulamayacağı bir kurtuluşa doğru bakıyordu.

Gel. Giderek kalınlaşan bir buz kabuğu tüm vücudunu kapladı. Su spreyleri ve vantilatörlerin vızıltısı cesedini patlatmaya devam etti.

Sahne kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi. Sanki bir kar küresinin içinde asılı duran, ustalıkla işlenmiş bir sanat eserine bakmak gibiydi.

Onun ölüm anını görememiş olması utanç vericiydi. Bu zevk Jess ve Eddie için ayrılmıştı.

Bu ikisini düşünmek onu hayalinden kopardı. Şimdiye kadar ormana geri dönmüş olmalıydılar.

Ana caddeye geri döndü. Yolun sol tarafındaki binalara yakın durdu. Tentelerin altında kaldı. Kamera görüntüsünün dışında. Karda en taze ayak izlerini takip ederek sabit bir hızla ilerledi.

Ormana girdikten sonra daha dikkatli adım atması gerekiyordu.

Kasabanın ışıkları ağaçların arasında uzun gölgeler oluşturuyordu. Bir ağaç gövdesinden diğerine gizlice geçti. Jess ve Eddie'nin becerilerinin çok ötesinde bir taktiksel hareketti bu.

Sadece bir ya da iki dakika ileride, ayrılmadan önce kamufle ettikleri yeraltı girişini beceriksizce arıyor olacaktı. Onlar kasabaya döndükten sonra yeraltı kontrol merkezine girmişti ama sadece bir dakikalığına. Sığınağın güvenliğini neden terk ettiklerini anlamamıştı.

Gerekçesi önemli değildi ama Trinity'nin hayatına mal olmuştu.

Yüzü parçalanmış cesedin yanından geçti. Bu kişi tüyler ürpertici bir dekordan başka bir şey değildi. Cesedi en başından beri buradaydı, şüphesiz keşfedildiğinde grubun içine Tanrı korkusu salmak için.

Ağaçların arasında birkaç dakika daha ilerledikten sonra ilerideki sesleri duyabilecek kadar yaklaştı.

Bu ikisinin... *Eddie ve Jess'in...* takip edildiklerinden haberleri yoktu.

Aferin ona.

Onlar için ölümcül.

Ve Eddie'den başlayarak ölümlerinin her dakikasından zevk alacaktı.

Jess biraz daha zamanımı alacak ...

★ ★ ★

Jess, beton sığınagın silueti karanlığın içinde görünür görünmez durdu. Eddie'ye en yakın ağacın arkasını işaret etti. Orada sessizce durdular, beklediler, izlediler ve dinlediler. Kasabadan gelen belli belirsiz Noel müziği rüzgârda sürükleniyordu. Yine aynı şarkı, yine aynı üstü örtülü uyarı.

Bir an için takip eden birini duyduğunu sandı.

Kırılan bir dal, ezilen çam iğneleri ya da tekmelenen bir taşın bir kayaya çarpması. Ormanda bir ses duyuldu.

Parmağını dudaklarına götürdü ve kasabanın yönünü işaret etti.

Eddie görsel olarak o yönü araştırdı.

Ancak sonraki birkaç dakika boyunca başka şüpheli ses duyulmadı. Bu onun paranoyası ya da Greg'i parçalara ayıran boz ayının anısı olabilirdi...

Ve soğuk Jess'i yeniden iliklerine kadar üşütmeye başlamıştı. Bu gece dün geceden çok daha soğuktu ve gün batımı yaklaşırken sıcaklığın düşmeye devam edeceğini tahmin ediyordu.

"Hadi gidelim," diye fısıldadı.

"Sence içeride biri var mıdır?"

"Olabilir. Ama ikiye karşı bir olacak."

Eddie ona doğru eğildi. "Bunun tek bir adam olduğunu sana düşündüren nedir?" "İnsanları bu şekilde öldürmek için özel bir tür insan gerekir."

Jess ağacın etrafından dolandı ve donmuş kablonun yerde yattığı yere doğru ilerledi. Kabloyu, grubun dalları mandallı kapının üzerine saçtığı yere kadar takip etti. Eddie'yle birlikte onları kenara itti.

Ahşap giriş kapısını açtı.

Elleri merdivenin dondurucu raylarını kavrarken yüzünü buruşturarak aşağı indi. Bir an için Trinity'nin birkaç dakika önce o erişim tüneline son inişini hayal etti. İkinci ızgara parmaklarını kesmeden önce yüzünde beliren iyimserlik ifadesini.

Donarak ölürken gözlerindeki o korkunç bakış. Aldığı o son, anlamsız nefes.

Her şey çok klinikti.

Jess'in botları sığınağın girişindeki betona çarptı. Kapağı döndürdü ve Eddie yanına ulaştığında açmıştı. Silahlarını kaldırmış halde ilk odanın sıcaklığına girdiler. Eddie doğruca kontrol odasına gitti. Kısa bir süre sonra geri döndü. "Yalnızız. Burayı emniyete alalım."

Tekerlek kilidini kapattılar ve dosya dolaplarından üçünü kapının arkasına ittiler.

Jess'e göre burası elektrikle çevrili alanın içindeki en güvenli yerdı. Isı, erzak ve kasabayı görme imkânı vardı. Noel sabahına kadar sığınmak için mükemmel bir yerdı.

Kontrol odasına geçtiler ve iki döner sandalyeye oturdular. Eddie sırayla her bir monitöre baktı.

Jess dün erken saatlerde onun gruptaki en güçlü kişı olduğunu tahmin etmişti ve tahmini doğru çıkmıştı.

Sandalyesinde döndü ve kızla göz göze geldi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Dün şapelde biri bana bu geceye kadar sadece ikimizin hayatta kalacağını söyleseydi ve beni kim olduğunu tahmin etmeye zorlasaydı, muhtemelen onlardan biri olarak seni seçerdim."

Ona gülümsedi. "Ben de seni seçerdim."

Eddie kendine kısa bir rahatlama anı tanıdı. Yeraltındaki sığınak nispeten güvenliydi, buzları çözülmeye başlamıştı ve Noel sabahını görme şansı zihninde artmıştı.

Jess sandalyesine gömüldü, bedeni ve zihni yorgun düşmüştü, gözlerinin etrafındaki koyu halkalar da bunu doğruluyordu. Ama Eddie'nin giderek daha çok hoşlanmaya başladığı o sessiz otorite hâlâ onda vardı.

Yine de bu sadece bir düşünceydi. Son iki günde yaşanan korkunç olayların her ikisi üzerinde de ne kadar duygusal bir etki yaratacağını merak ediyordu - eğer atlatırlarsa.

Gördüklerimizi görünce...

Midesi guruldadı ve boğazını nemlendirmek için yutkundu. İlk kez kişisel durumunu değerlendirmesine izin vermişti. Yirmi dört saat boyunca ne yemek yemiş ne de uyumuştı. Yemek için sahip olduğu en iyi şey bir toplama tabağındaki erimiş kardı. En kötüsü de görünmez ve tavizsiz bir düşman tarafından takip ediliyor olmanın verdiği amansız endişeydi.

Eddie mutfaka doğru baktı.

"Açlıktan ölüyor musun?" Jess sordu. "Aç olduğumu biliyorum." "Buzdolabından bir şeyler almak ister misin?" Dudaklarını büzdü.

"Alabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Buranın bizim tarafımızdan keşfedilmek istendiğini sanmıyorum.

Etrafınıza bakın.

-Monitörler, bu kasabanın en gizli sırları, bu av. Bu sığınak bizi düşünerek yapılmadı. Yiyeceklerin iyi olma ihtimali ortalamanın üzerinde."

"Tamam, sen kraliyet tadımcısı ol."

Yorgun bir şekilde başını salladı. "Henüz o kadar çaresiz değilim."

Odağını tekrar video yayınlarına çevirdi. Bir kez daha tüm kasaba terk edilmiş görünüyordu. En yakın gözünü sığınağın kapağının etrafındaki alanı, çiftlik evine açılan elektrikli kapıları ve erişim tüneline inen şaftı gösteren ekranlardan ayırmadı. Birinin ortaya çıkması için en olası alanlar buralar gibi görünüyordu.

"Size bir soru sormamın sakıncası var mı?" Jess söyledi. "Elbette."

"Neden burada olduğunuzu hiç söylemediğinizi fark ettim."

"Haklısın, yapmadım," diye yanıtladı Eddie, hâlâ ekranları izliyordu. "Sanırım suçluluktan, utançtan ya da güvensizlikten."

"Bu noktada bunu geride bıraktığımızı söyleyebilirim."

"Doğru." Sandalyesini Jess'e bakacak şekilde döndürdü. "Ayrıca, tüm hayat hikâyem o dosyanın içinde. Sanırım artık gizlilik için bir neden kalmadı. İsterseniz bir göz atın."

"Bunu doğrudan senden duymayı tercih ederim, musun? Buraya nasıl geldiğinizi anlayın."

Onun ne demek istediğini anlayarak başını salladı. Artık kederli hikâyesini anlatarak kaybedecek bir şeyi yoktu. Başka bir dünyada, başka bir zamanda, ona bir içki ısmarlamayı teklif edebilirdi.

"Marketin otoparkında yaşlı çiftin bana bir şey enjekte ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet. Devam et."

"Önemli bir ayrıntıyı atladım. Önce onları soymaya çalıştım."

Kadın ona azarlayıcı bir bakış attı. "Eddie."

"Biliyorum. Bununla gurur duymuyorum. Cüzdanındaki birkaç bin doları gösterdi. Gözden kaçıracaklarını düşünmedim. Bu bir mazeret değil." Derin bir iç . "İşte böyle. Kendimi bildim bileli bir şeyler çalışıyorum. Gençken, daha sert bir kalabalığa karıştım, bazı silahlı soygunlar, bazı ev istilaları yaptım. Bir tanesi..."

Eddie yüzünü pişmanlık kaplamış bir halde hafızasının derinliklerine doğru sürüklendi.

Jess sabırla gerisini bekledi ve Eddie bir an sonra kendini toparladı.

Boğazını temizledi ve devam etti. "Ama son birkaç yıldır daha çok fırsat suçlarına dönuştü, anlıyor musun? Deniyorum. Bu son olacaktı, gerçekten öyleydi."

"Ama bu sefer sanırım yanlış hedefi seçtiniz."

"İşte, mesele de bu. Hakkımdaki dosya yıllardır hazırlanıyor. Fort Drum'da yerel bir barın önünde arabamın resmi var. Aylardır oraya gitmedim. Bir süredir beni takip ediyorlarmış."

"Hikayesini dinledikten sonra Greg hakkında ben de aynı şeyi düşündüm."

"Başka bir şey daha var. Grubumuza bir göz atın. Suç çeşitliliğimiz çok geniş. Bunun kişisel bir mesele olduğundan şüpheliyim."

"Bence bu adil bir varsayım," dedi Jess. "Hepimiz farklı nedenlerle hedef alındık. Sen ve ben Trinity gibi değiliz."

"Doğru."

Aklına mantıklı geliyordu ama durumu daha da tüyler ürpertici hale getiriyordu. Onları yakalayanlar, kendi berbat adaletlerini uygulamak için suçluları -hatta bazıları yetkililerden kaçmış olanları- izliyorlardı.

Tank ve uyuşturucuları. Greg ve dolandırıcılığı. Trinity ve onun vur-kaçları. O ve onun hafif parmakları. Ve ...

Eddie sandalyesinde öne doğru eğildi. "Neden buradasın, Jess?"

Jess bir an için ona baktı, delici ve doğrudan. Jess onun kendisini ölçüp biçtiğini, ona güvenip güvenemeyeceğini tartıştığını hissetti.

İç çekti. "Bağımlılık."

"Bağımlılık mı? Gerçekten mi? Öyle bir tipe benzemiyorsun."

"Evet, sanırım her şekil ve boyutta olabiliyoruz. Kendimi bildim bileli bunu kontrol altına almakta zorlanıyorum."

Kadının gözlerinde derin bir keder olduğunu fark etti. Annesi beyin kanamasından öldükten sonra babasının gözlerinde tanık olduğu türden bir kederdi bu. Hayattaki çabalarımızın ne kadar beyhude olduğunu bilmenin çaresizliği.

"İyi ve kötü yıllar oldu," dedi. "Ailem ben küçükken bunun yükünü çekti, önce inkar ettiler, sonra da beni cezalandırmaya çalıştılar. Ergenlik dönemimde beni uzun süre odama kilitlediklerini ve bırakmamı sağlamaya çalıştıklarını hatırlıyorum. Ve bıraktım da... bir süreliğine. Normal bir hayat yaşamaya çalıştım, bir erkek arkadaşım vardı, üniversiteden mezun oldum. Ben

Bir süreliğine çok iyi bir mimardı. Ama *her zaman* geri geldi. Bağımlılık dokunduğu her şeyi ve herkesi yok eder, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Eddie başını salladı.

"Sonunda, çok uzun bir süre sonra, ailem bunu kabul etti. Onlara gerçekten başka bir seçenek bırakmadım."

"Yani hala bağımlı mısın?"

Jess, Eddie'nin yanından geçerken gözleri donuklaştı, sanki odanın uzak köşesinde bir yerde cevabı arıyordu. "Bağımlılığı asla yenemezsin, Eddie. Belli bir süre bağımlı olmadan yaşayabilirsin ama o her zaman arka planda, pusuya yatmış, zihnini kemiriyor, bir fırtınanın için sana yalvarıyor. Şu anda hissedebiliyorum. Dürtü, her parçamda dolaşıyor. İliklerime işliyor. Eskiden kendimi bunun son olacağına ikna etmeye çalışırdım. Ama asla öyle olmadı. Asla ama asla yeterli değil."

Jess onunla göz göze geldi. "Artık bununla mücadele etmiyorum. Ben buyum. Bu hayatımın sonuna kadar benimle olacak."

Bir elini onun omzuna koydu. "Eroin, meth, kokain, her neyse. Sen iyi bir insansın Jess. Sonunda bunu yeneceğini biliyorum."

"Beni anlamıyorsun, Eddie. *Onu yenmek istemiyorum.*"

Kadının bakışlarındaki ani yoğunluk Eddie'yi tedirgin etmişti. Gözlerini kaçırdı ve yaklaşan biri var mı diye taramak için ekranlara doğru çevirdi. Monitörlerde her şey sessizdi.

"Özür dilerim," dedi Jess. "Seni rahatsız ettim. Çok fazla şey paylaştım."

"Hayır, sorun değil, gerçekten." Gözlerini ona çevirdi. "Seni takdir ediyorum"

Bana karşı bu kadar dürüst olman. Herkes nasıl değişmek istediğinden yakınırsın, ben de dahil. Birinin 'Siktir et, ben buyum' dediğini duymak alışılmadık bir şey. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Peki o zaman. Siktir . Ben işte." Eddie

ona gülümsedi. "Doğru."

Jess sonunda, "Boş ver bunu," dedi. "Ben gidiyorum."

Sandalyesinden kalktı ve mutfığa yöneldi. Bir dakika geçmeden iki şişe su, kapalı bir paket kurabiye ve iki elmayla döndü. Bunları küçük bir kanepenin önündeki masanın üzerine koydu.

Ona temkinli bir bakış attı ve kanepede yanına oturdu. "Gerçekten riske girmek istiyor musun?"

Jess bir şişe suyun kapağını açtı. Küçük bir miktar döktü ve işaret parmağının ucunu içine daldırdı. Eğildi ve sıvıyı kokladı.

"Bana iyi görünüyor," dedi.

"Uyuşturulmuş olabilir."

"Ya da sadece su da olabilir."

Jess bir yudum aldı, ağzında gezdirdi ve yuttu. Gözlerini Eddie'ye dikti.

"Yani?" diye sordu.

"Fena değil-"

Jess iki eliyle boğazını sıktı. Uzun, acı dolu bir hırıltı çıkardı. İri gözleri korku içinde Eddie'ninkilere kilitlendi.

Kanepeden fırladı. "Jess! Ne oluyor be! Sana söylemiştim-"

Vücudu gevşedi ve doğruldu. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Seni ahmak!" diye tükürdü.

"Özür dilerim.

Dayanamadım."

Jess sudan birkaç yudum daha aldı. Diğer şişenin vidasını açtı, bir yudum aldı ve Eddie'ye uzattı. "Bu da iyi."

Küçük bir yudum aldı. Yutmadan önce suyu birkaç dakika ağzında tuttu. Kötü bir şey olmadı.

Eddie dört büyük yudum aldı.

Sonra, elmaları denediler. Bir kez daha, sert kabuğu ve acı tatlı iç kısımlarını açgözlülükle çiğnerken iyi görünüyorlardı. Bir parça meyvenin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Ve su onu daha canlı hissettirmeye başlamıştı bile.

İkisi de birer kurabiye alıp koltuk gömüldüler ve vücutları günlerdir ilk kez gerçekten gevşedi. Eddie ayaklarını masaya dayadı ve Old Forge'un ana caddesini gösteren ekrana baktı.

Bir an için görüşü bulanıklaştı.

Eddie esnedi.

Rahatlık, sıcaklık ve yemek kendi yorgunluğunu öne çıkarmıştı. Bunun vücudundaki adrenalinin nihayet azalmasından kaynaklandığını tahmin etti.

Uyanık kalmak için mücadele eden Jess'e baktı. Gözlerini kapadı ve rahat koltukta Eddie'nin omzuna yaslandı.

O anın doğal samimiyeti karşısında şaşırdı ve bunu memnuniyetle karşıladı. Kendi sarkan göz kapaklarıyla savaşırken, onun dalmasını izledi.

Ama uykunun tatlı kucağına teslim olmadan önce göğsünde bir suçluluk duygusu yükseldi. Birkaç dakika önce birbirlerine en gizli sırlarını itiraf ederken Jessica'ya yalan söylediği için duyduğu suçluluk.

Bir şeyi atladı. Kendini asla affetmeyeceği bir şeyi...

On beş yıl önce

Cırcır böceklerinin sesi nemli yaz havasını dolduruyordu. Eddie, arkadaşı Marco'yu Oneida Gölü'nün kuzey kıyısına doğru ince bir orman boyunca takip etti. Ay ışığı onları hedeflerine ve büyük bir skor vaadine doğru yönlendiriyordu.

"Daha ne kadar var?" Eddie fısıldadı.

"Kapa çeneni. Neredeyse vardık."

Park ettikleri arabadan sadece yarım millik bir yürüyüş olmasına rağmen ter tişörtünü ıslatmıştı. Gözlerden uzak eve doğrudan gitmek onları birden fazla güvenlik kamerasının önünden geçirecekti ve üzölmektense güvende olmak daha iyiydi. Şimdiye kadar kimse onları görmemişti. Ve ayrıldıklarında sahilin temiz olacağından emindi.

Göl evinin uzun, bakımlı arka bahçesine yaklaştıklarında Marco kolunu Eddie'nin göğsüne attı. Sessizce çömelmiş, emekli Fort Drum doktoru Dr. Franks'in mülküne doğru bakıyorlardı.

Göz alıcı beyaza boyanmış, süslü bir verandası olan iki katlı Colonial, para diye bağıırıyordu. Aynı zamanda tehlike de saçıyordu.

"İçeride ışıklar yanıyor," dedi Eddie. "Evde olmadığını söylemiştin."

Marco uzun, derin bir nefes verdi. "O değil. İki gün boyunca burayı araştırdım. Yaşlı adam şehri terk etti, muhtemelen senkronize

Boca Raton'da yüzme dersleri ya da zengin insanların yaptığı bir şey. Bilmiyorum."

"Peki neden ışıklar?"

"Tanrım, kardeşin senin etkilenebilir olduğunu söyledi, aptal değil. Zamanlayıcıları var, salak."

"Emin misin?"

Marco yaklaştı, gözleri kısıldı. "Evet dostum, eminim. İnsanların cebinden yirmilikleri çalmaya devam etmek istiyorsan, hiç durma. Ya da değişiklik olsun diye biraz taşak büyötmek istersin. Şimdi karar ver, Eddie."

Eddie'nin yüzüne kararlı bir ifade yayıldı. "Tamam, hadi ."

"Yakında bana teşekkür edeceksin, kardeşim."

Eddie, arka bahçeye doğru koşarken Marco'yu takip etti. Ağaçların gölgesinde kalarak çimenliğin sol kenarını kucakladılar.

Yeraltı havuzunun yüzeyinde ölü böcekler ve yapraklar yüzüyordu, bu da günlerdir kullanılmadığını gösteriyordu. Dr. Franks'in tanınabilir Plymouth Barracuda'sı garaj yolunda değildi. Bu iki gerçek Eddie'nin kendine güvenini artırdı. Bu, içki ve porno için köhne bir barakaya baskın yapmaktan büyük bir adımdı.

Marco arka kapıya doğru adımlarını hızlandırdı.

Eddie onunla ilk kez çalışıyordu. Hızlı konuşan, fırsatçı suçlu kardeşinin arkadaşıydı. Geçen ay bir barbeküde tanışmışlar ve sohbetleri onları buraya getirmişti. Eddie'nin isteksizliğine rağmen Marco, birkaç kadeh tekilanın da yardımıyla bu fikri kabul ettirmişti.

Boş ev, içeri ve dışarı. Yarım saat içinde Eddie'nin geçen yıl kazandığından daha fazla para kazanacaklardı. Bu fikir geçirilemeyecek kadar cazipti.

Yaşlı dul Franks, Fort Drum'da gösterişi ve hayattaki güzel şeylerden zevk almasıyla tanınıyordu. Burada zengin bir seçim olması tamamen akla yatkındı.

Marco birkaç pencereden içeri baktı.

Eddie arkasından yaklaşarak loş mutfığı ve eski yemek odasını kontrol etti. Göl evinde hiçbir kısırtı yoktu ve dışarıda da hiçbir şey hareket etmiyordu. Sabahın birinde, çevredeki evlerde yaşayan insanların çoğunun yataklarında ya da yaz tatili için şehir dışında olduğunu tahmin etti.

"Aşağıda," dedi Marco, karartılmış bir bodrum penceresini göstererek. "Girmemiz gereken oda orası."

Görünüşe göre, bir bağlantı Marco'ya Dr. Franks'in alt katının bir bok hazinesi olduğunu söylemişti.

Evin arka kapısına yaklaştılar.

Eddie biraz cesaret göstermek istedi. Bu macerada sadece bir yolcu olmadığını kanıtlamak istiyordu. Kolu indirdi ve itti ama kilitliydi.

"Nasıl seçileceğini biliyor musun?"

Marco tereddüt etmeden dirseğiyle ince camı kırdı ve Eddie'nin hoşuna gitmeyecek kadar yüksek bir ses çıkardı.

Marco elini içeri soktu, mandalı çevirdi ve kapıyı açtı. "Gördün mü?" dedi.

"Bebek şekeri gibi."

Sessiz eve girdiler.

Ay ışığı geniş oturma alanına uzun gölgeler düşürüyordu. Ön pencerelerden Oneida Gölü parlıyor, demir atmış birkaç gezi teknesi gölün yüzeyinde hafifçe sallanıyordu. Eddie bir an için bu hayatı yaşamayı hayal etti. Para ve konfor. Günahlarından uzakta.

"Bu taraftan," dedi Marco. " olalım."

Eddie'yi bodrum girişine doğru itti.

Aşağı inen her adımda ahşap merdivenin gıcırtısı geniş evin içinde yankılanıyordu. Evin havası kepçeyle alınabilecek kadar yoğun görünüyordu ve Eddie'nin yüzünden aşağı hızla ter boşalıyordu. Evde klima yoktu, bu da Eddie'nin girişimlerine olan güvenini daha da artırıyordu.

Eddie son birkaç basamağa ulaştığında bodrumdaki odalardan birinde yanan bir ışık yüzünden yavaşladı ama Marco onu ileri doğru itti.

Eddie sendeleyerek bodruma indi.

Ve tekerlekli sandalyeye mahkûm, iri gözlü Doktor Franks ile yüz yüze geldi.

Yaşlı adam Sinatra hatıralarıyla çevrili bir pikabın yanında oturuyordu. Dudaklarından birkaç santim uzakta yanmamış bir puro ve diğer elinde bir Zippo tutuyordu. Yakınında açık bir Fernet-Branca şişesi duruyordu.

Eddie ve adam birkaç saniye birbirlerine baktılar.

Doktorun yüzünde kısa süreli bir tanıma ifadesi belirdi. Belki de yıllar önce Eddie'ye çocukken iğne yaptığını ya da babasını daha iyi bir yola sokmaya çalıştığını hatırlamıştı. Ne olursa olsun, eskiden ailesine bakan neşeli adamın şimdi korkmuş, solmuş bir gölgesi olan Franks'i görmek Eddie'nin anında durmasına neden oldu.

Marco tabancasını kaldırmış bir halde geçti. "Dinle, yaşlı adam. Sakin ol ve sen farkına bile varmadan gitmiş olacağız. Beni anladın mı?"

"Ne istiyorsan al," diye kekeleydi Franks. "Sadece beni rahat bırak."

Eddie, Marco'ya silahını indirmesini söylemek istedi.

Ama bu dürtüye direndi.

*Belki de bu işler böyle . Safça
davranıyorum.*

Franks ve ailesinin resimleri duvarları süslüyordu. Karısı ve iki kızıyla bir gemi yolculuğunda. Bir havuz partisinde, mikrofona şarkı söylerken. Antigua'da bir aile tatilinde. Franks Epcot'ta açıkça sarhoş. Duvarın ortasında Rat Pack'in çerçeveli bir portresi. Otoyoldaki bir dinlenme tesisinde bir adamın hayatını kurtardığı için bir madalya. İyi yaşanmış, onurlu bir hayatın tüm ziynetleri.

Eddie bir sonraki hamlelerini öğrenmek için ortağına baktı.

Marco tamamen rahat görünüyordu. Soğukkanlı ve hesapçı. Kilitli bir meşe dolaba doğru yürüdü, silahını hâlâ doktora doğrultmuştu ve "Eşyalarını burada mı saklıyorsun?" dedi.

"İşte, param var," diye cevap verdi Franks. Elini pantolonunun cebine soktu ve bir cüzdan çıkardı. "İçinde yaklaşık dört yüz dolar var."

"Paranı sikeyim, ihtiyar. Bundan daha fazlasını istiyorum."

Marco silahının kabzasını kullanarak dolabın kilidini aşağı doğru çarptı. Kapı nispeten kolaylıkla açıldı. Dolabın içindeki çeşitli çekmeceleri hızla açtı.

"Jackpot."

Eddie eğilip dolabın içindekilere baktı. İçinde onlarca mücevher vardı, şüphesiz hepsi de gerçektir. Altın kolyeler, broşlar, hatta on bin ya da daha fazla değerinde olması gereken bir tenis bileziği. Ve tam ortada, Eddie'nin hayatı boyunca görmediği kadar çok pırlantaya sahip muhteşem bir alyans vardı.

"Lütfen," diye yalvardı Franks, "karımın mücevherleri olmasın. Sana yalvarıyorum." Marco duygusuzca, "Artık buna ihtiyacı olduğunu düşünme, kardeşim," dedi.

Sırt çantasını çıkardı, diz çöktü ve açtı.

Marco avuç dolusu altın ve gümüşü torbaya doldururken Eddie hareketsiz duruyordu. İçini ürpertici bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Franks burada olmasaydı, elbette farklı hissedebilirdi. Ama bu. Yaşlı adamın yüzündeki korku ve öfkeyi görünce. Onunla göz göze gelmemeye çalıştı.

Metalik bir gıcırtı onu düşüncelerinden kopardı. Dr. Franks Eddie'ye yaklaştı.

"Seni tanıyorum."

Eddie, sanki bu kimliğini gizleyecekmiş gibi doktora arkasını döndü.

"Biliyorum," diye devam etti Dr. Franks. "Sen Billy'nin oğlusun."

"Kapa çeneni ihtiyar," diye bağırdı Marco, bir yandan da çekmecedekileri sırt çantasına boşaltıyordu.

"Eddie'ydi, değil mi?" diye sordu yaşlı adam. "Annemi ben de hatırlıyorum. Vefat ettiğinde yanımdaydım."

Eddie davranışından utanarak doktordan uzaklaştı. Bütün bunlar bir hataydı.

"Kapa çeneni dedim!" Marco bağırdı.

Yaşlı adam sesi yumuşayarak Eddie'ye yaklaştı.

"Dinle, evlat. İkinizin de bunu yapmanıza gerek yok. Her şeyi unutabiliriz. Bunu değiştirmek için çok geç değil."

Marco adımlarını hızlandırdı, çantasına mümkün olduğunca hızlı bir şekilde gelişigüzel bir şeyler atıyordu.

Eddie yaşlı adama sırtını dönmüştü. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Annesi öldüğünde Franks de oradaydı. Eddie o sırada dışarıdaydı ve annesinin ölümünü ancak saatler sonra öğrenebilmişti. O gün babasının yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı. Acı, oğlundaki hayal kırıklığı.

Yaşlı adam daha da yaklaştı.

"Bana bak Eddie. En azından gözlerimin içine bakma nezaketini bana borçlusun."

Eddie başını hayır anlamında salladı, yüzü hâlâ doktora dönüktü.

"Bana bak evlat dedim."

"Hepsi bu kadar!" Marco bağırdı. "Hadi gidelim!" Merdivenlere doğru koştu.

Eddie onu takip etmek için arkasına döndü ama yaşlı adamın arkasından ne kadar yakından manevra yaptığını fark etmedi. Adamın tekerlekli sandalyesine tüm gücüyle çarparak geriye doğru devrilmesine neden oldu.

Eddie umutsuzca tekerlekli sandalyenin parmaklıklarını tutmaya çalıştı ama parmaklıklar ulaşamayacağı bir yere kaydı.

Yaşlı adam geriye doğru savruldu ve sert bir şekilde bodrum katına çarptı. Zayıf bedeni aniden durduğunda, başı geriye savruldu ve acımasız betona çarparak çatladı.

Marco merdivende durdu ve geriye dönüp manzaraya baktı.

Eddie, Dr. Franks'in yanında yere diz çöktü. Yaşlı adamın gözleri şişmiş ve başı kıpırdamadan duruyordu.

Eddie iyi olup olmadığını anlamak için adamın başının arkasını avuçladı. Avuçlarında garip, ıslak bir his hissetti. Ellerini çektiğinde kanla kaplı olduklarını gördü.

Yüzü donmuş ve acıyla buruşmuş olan doktorun kafa derisinin altından koyu kestane rengi bir sıvı havuzu yayıldı.

"Hayır, hayır, hayır..." Eddie keskin nefesler alarak cesetten uzaklaştı. Ayağa kalktı ve geri geri giderek dolaba çarptı.

Doktorun kanıyla damlayan ellerine baktı. Bunu o yaptı.

Onu öldürdü.

Marco parmaklıklardan bağırdı.

Hadi gidelim, Eddie! Hadi,

gidelim!

Hadi gidelim!

★ ★ ★

Eddie, Marco'nun yıllar önce merdivenlerden kendisine bağırarak öfkeli sesinin yankısını hâlâ duyabiliyordu.

Hayatı onu buna nasıl sürüklemişti?

Kendisiyle nasıl yaşayabilirdi?

Anıyı silkeledi, suçluluk duygusunu zihninin gerisine itti ve gözlerini kapattı.

Eddie'nin çenesi göğsüne düştü ve Jessica'ya yaslanarak uykuya dalmaya başladı, bir rüya görürse bunun tüm bunlardan daha iyi bir şeyle ilgili olması için dua ediyordu.

OceanofPDF.com

Adam zifiri karanlık ormanda sürünerek ilerliyor, heyecanını güçlükle bastırıyordu. Kendisini bu alanda en üst düzey yırtıcı olarak görüyor, vahşi doğada keşfedilmeden kalıyor ve bir profesyonel gibi tespit edilmekten kaçınıyordu.

Bu gece, buz gibi bir rüzgâr ormanı yalayıp geçti. Bunun bir önemi yoktu. Her iklim ya da kültür ona uygundu. O küresel bir bukalemundu ama yerel halkın kâbusuydu. İnsanlığın büyük çoğunluğu için fazla hazırды.

Kar ormanın içinden
püskürüyordu. Bir ürperti yarattı.

Mevcut havayı canlandırıcı buluyordu. Acı zevkti. Ağaçların arasına düşen kar, gençlik anılarını canlandırıyordu. Eskiden Montana'daki evinin arkasındaki ormanda hayvanları takip ederdi. Eski Cooney Model 64 tüfeği ve av bıçağıyla izlerini takip ederdi.

En büyük başarısı on bir yaşındayken bir gri tilkiydi. İsabetli bir atış onu yavaşlatmış, hayvanın yanında yürümesine, onu izlemesine ve beklemesine izin vermişti. Daha sonra, bilgiye susamış meraklı bir genç olarak tilkiye otopsi yapmış, organları incelemek için hassas kesikler uygulamıştı. Bir kolye kupası yaratmak için birkaç dişini söktü. Postundan bir şapka yapmayı denedi ama işe yaramadı.

Ama hayvanlardan uzun zaman önce mezun olmuştu.

Onlar onun gerçek arzularını karşılama eğitimiydi.

Gizlice bir çam ağacına bağlanmış olan güvenlik kamerasına baktı. Kameranın açısı beton binanın ön kapısına dönüktü. Adam kamerayı devre dışı bırakmayı düşünmüştü ama bu muhtemelen Eddie ve Jess'i yakınlardaki varlığından haberdar edecekti.

Bunun yerine kamera menzilinin dışında kaldı ve bir sonraki hamlesini düşünmek için beton binanın arka tarafına yöneldi. Soğuk cüruf blok duvarına yaslandı ve yakındaki sığınakta yeraltına inmiş olan iki işe yaramaz yaratığın ölümlerini hayal etti.

Sıçanlar

gibi.

Haşarat.

Başka bir tuzağa düşecekler miydi? Bu kasabada hiçbir şeyin garantisi yoktu. Pis işleri kendisinin yapması gerekip gerekmeyeceğini düşündü. Baltasıyla hassas vuruşlar. Kafaya ve vücuda ölümcül darbeler. Bu sadece onun usta tekniğini ve çok az çaba gerektirecekti.

Önce Eddie.

Jess'in acısına son vermeden önce onunla yalnız kalmak istiyordu.

Adam binanın dışında yerde duran yırtık gazete kupürlerini tekmeledi.

Zihninde Trinity'nin heykel gibi donmuş hali canlandı.

Sertçe yutkundu ve titreyen bir nefes verdi.

Ölümlerin ardından yaşananları gözlemlemek artık ihtiyaçlarını karşılamıyordu. Korkunç ölüm sahneleri sadece içindeki canavarı körüklemeye yaramıştı. Bir kez harekete geçtiğinde, canavarın beslenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Oyun zamanıydı. Onun tarzı. Tavizsiz ve sert. Adam

parmağını baltanın ağzında gezdirdi.

Keskinlik derisini yarmış.

Yarayı yaladı. Ilık, bakırımsı kan ağzına doldu. Bu birçok kez gözlemlediği bir ritüeldi. Ve bu, önümüzdeki birkaç dakika içinde sadece tek bir şeyin olacağı anlamına geliyordu.

Geri dönüşü yoktu. Onun

zamanı gelmişti.

Sığınağın arkasından çıktı ve yirmi metre ötedeki gizli yeraltı sığınağına giden açıktaki kabloyu takip etti. İçeride hangi barikatı kurarlarsa kursunlar, onu durdurmak için bir ordu gerekecekti. Üzerlerine öyle hızlı gelecekti ki, neye uğradıklarını şaşıracaklardı.

Baltanın ağırlığı iyi hissettirdi-

Solunda parlayan parlak bir kıvılcım gözüne çarptı.

Puslu havada bir şey hızla ilerledi.

Göğsünün yan tarafına iki diken battı.

Muazzam miktarda elektrik aniden vücuduna yayıldı. Şok verildiğini fark ettiğinde yere yığılmıştı.

Adam hareket edemiyordu. Beyni kavanozdaki bir fıstık gibi titriyordu. Sanki damarlarında eşek arıları geziniyormuş gibi hissediyordu. Bağırmaya çalıştı ama ağzından sadece bir dizi salya çıktı.

Zihni karışıklık içinde dönüp duruyordu. Düşüncelerini toparlamaya, bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Bu nasıl olmuş olabilirdi?

Vücudunun üzerinde yavaşça karanlık bir şekil belirdi.

Figür boynuna bir ilmik geçirdi, arkasından yürüdü ve sertçe çekti.

Acı vücuduna hücum etmeye devam ederken, .

Baş ağrısı ile kendine geldi. Gözleri hızla açıldı ve yukarıya, ağaçlara ve kara bulutlara baktı. Soğuk ve nemli toprak, giysisinin arkasına kadar işlemişti. Vücudu titriyor ve dişleri takırdıyordu.

Burada mı bırakıldım?

*Aptalın biri bana ders vermeye mi
çalıştı? Bana mı?*

Sonra Şoklama'yı hatırladı. Boynuna uzandı.

İlmik karşılık olarak boğazını sıkıca sıktı. Vücudu yerde birkaç santim sıyrıldı.

Karanlık figür ilmeği tekrar çekti. Nefes nefese kaldı ve iki eliyle ipi tutmaya çalıştı.

Balta sapı -şimdi onu esir alan kişinin elindeydi- karanlıktan fırladı ve parmaklarına çarparak kollarında acıya yol açtı.

Adamın elleri darbeden içgüdüsel olarak kurtuldu. "Kimsin sen?" diye bağırdı.

Figür sessiz kaldı.

"Dur!" diye yalvardı. "Biz aynıyız!"

Birden baltanın sapı alnına çarptı.

Yüzünün yan tarafından kan damlıyordu. Kendini korumak için bir kolunu kaldırmaya çalıştı. Sap başının arkasına çarptı.

Dünyası bir kez daha karanlığa gömüldü.

Başı çarpıyordu ve patlamaya hazır hissediyordu. Yüzüstü karda nefes almak için çırpınarak uyandı. Çevresel görüşünde ışıklar parladı. Nereye götürüldüğünü görmek için halsizce başını kaldırdı.

Bu kez Eski Forge'un ana caddesinde kendine gelmişti. Göz kamaştırıcı bir sokak lambası üzerine düşüyordu. Sol tarafındaki salonun penceresinde bir Noel Baba süsü parlıyordu. Her parıltı gözlerindeki acıyı daha da arttırıyordu.

Karanlık figür önünde duruyordu, elinde köpek tasmaıı tutar gibi bir ip vardı.

"Bekle!" diye yalvardı. "Sana yardım edebilirim!"

Adamın yalvarışlarına aldırmayan figür, ipi güçlü bir şekilde çekti.

Yüzünün karda sürüklenmesini önlemek için dört ayak üstüne düştü. Bir köpek gibi yürütölmenin verdiği aşağılanma, öfkeyle dişlerini sıkmasına neden oldu. Serbest kaldığında intikamını alacaktı. Kendisine en doğal gelen şeyi, herkesten daha iyi bildiğı şeyi yapacaktı. Bu kişiyi bağlayıp çırılçıplak soyacak, payına düşeni alacak ve olay yerinden fatih olarak ayrılacaktı.

Karanlık figür onu ileriye doğru sürüklemeye devam etti. Ayağı kalkmaya ve bir dükkânın tentesine ulaşmaya çalıştı. Ama dengesini kaybetti ve omzu arnavut kaldırımlı yola çarptı.

Balta sapı onun üzerinde yükseldi.

"Anlamıyorsunuz," diye bağırdı. "Ben bir müttefikim!"

Karanlık figür, bir elinde ip, diğesinde baltayla aşağıya bakıyordu. Gözlerde herhangi bir duygu belirtisi aradı ama sadece yoğun bir bakışla karşılaştı. Onu tetikleyen bu tür bir cüretkârlıktı.

"Kimsin lan sen?" diye sordu.

Baltanın sapı aşağı doğru savrularak diz kapağına çarptı. Acıyla kükredi. "Seni yavaşça öldüreceğim."

Tehdidi, kollarına, göğsüne ve boynuna birkaç darbe almasına neden oldu ve sonuncusu şakağına çarptı.

★ ★ ★

Bu kez ayakta, buz gibi çelik bir direğe yaslanmış bir şekilde uyandı. Bacakları direğe zincirlenmiş ve bir asma kilitle sabitlenmişti. Saldırgan kollarını arkaya doğru zorlamıştı.

Kelepçeler bileklerinde çıtırdadı. Sıkıldı ve tekrar sıkıldı. Metal bağlar kemiklerini sıkıyordu.

Yakıcı acı vücudunun her yerinde zonkluyordu. En son bayıldığında, karanlık figürün ona bir süre daha vurmaya devam etmiş ve birkaç kemiğini kırmış olabileceğini düşündü.

Yıldızları gözünden silmek için kırıştırdı. İleride, tatil süsleri ana caddeyi aydınlatıyordu. Kasaba meydanında merakla durdu.

Beni atlıkarıncanın dış kenarına mı bağladılar?

Adam arkasını görmek için gerindi.

Karanlık figür yolculuğun orta direğinin yanında duruyordu.

Birkaç dakika sonra, çatırdayan hoparlörlerden neşeli bir org müziği yükseldi. Atlıkarınca yavaşça dönmeye ve hızlanmaya başladı.

Karanlık figür araçtan atladı ve onun giderek daha hızlı bir şekilde dönmesini izledi. Sonra figür ana cadde boyunca koşarak geri döndü. Bu küstahlık onun aklını başından almıştı.

"Gel lan buraya!" diye bağırdı.

Onun için planın ya donarak ölmek ya da Eddie ve Jess'in önünde rezil olmak olduğu açıktı.

Eğer o ikisine kolay bir ölüm olarak sunulsaydı, bu başarısız olurdu, çünkü ikisinde de cesaret yoktu. Onu serbest bırakırlardı. O da onları öldürür. Sonra da intikamını alırdı.

Araç tam hıza ulaştı ve o da baş döndürücü kasabaya bakarak dış direğe bağlanmış bir şekilde dönüp durdu.

Kelepçelere ve zincire karşı mücadele etti.

İşe yaramadı. Sadece başka biri onu bu tuzaktan kurtarabilirdi. Bunun için de Eddie ve Jess'e ihtiyacı vardı. Başkalarına -bu oyundaki kurbanlara- güvenmek zorunda olduğu düşüncesiyle hırladı. Ama çok az seçeneği vardı.

Mekanik bir vızıltı düşüncelerini böldü.
Ve yerden yükselen bir şey onu dehşete düşürdü. Olabildiğince
yüksek sesle çığlık attı.
Sonra yardım için tekrar bağırdı.
Çünkü yakında biri gelmezse, kurbanlarının hepsinden daha kötü bir
ölümle karşılaşacaktı.

OceanofPDF.com

Eddie'nin başı kanepede yana doğru yuvarlandı. Odanın içinde bir yerden boğuk bir ses geliyordu, sanki biri suyun altında bağıırıyordu. Gözlerini açmak istedi ama vücudu iradesine karşı koydu. Daha önce hiç böyle bir yorgunluk yaşamamıştı. Sanki kalın bir pus ve kafa karışıklığı bulutunun içinde gibiydi.

"Eddie!" Jess onun kulağına yakın bir yerden bağırdı. Onun omzunu salladı. " kalk!"

Kadının sesindeki sertlik onu yarı bilinçli halinden çıkardı. İrkilmiş ve kafası karışmış bir halde koltukta doğruldu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Bunu görmelisin."

Eddie kendini toparladı ve kontrol odasına geri döndüler. Düzgün düşünemiyordu. Başı küt küt atıyordu. Bu yorgunluktan daha fazlası gibi görünüyordu ama Jess'in aciliyeti bu düşünceyi şimdilik aklının gerisine itti.

Merkezi bir monitörü işaret etti. "Bak."

Gözlerini kısarak odaklanmaya çalıştı. Atlıkarınca orta meydanda dönüyordu. İkinci dönüşte, atlıkarıncanın en dıştaki destek direğine bağlanmış birini fark etti. Görünüşüne bakılırsa bir adamdı. Üçüncü dönüşte, bu kişinin kendi iradesi dışında atlıkarıncaya bağlanmış olduğu anlaşıldı.

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" Eddie mırıldandı.

"İçimde başka bir kurban olacağına dair bir his var. Aracın önüne bak."

Atlıkarıncanın kenarına çok yakın bir yerde yerden bir şey yükselmişti. Üzerindeki ışık yüzünden tam olarak ne olduğunu söylemek çok zordu.

Görüntü kalitesi düşüktü ama keskin bir metal bıçağa benziyordu.

Eddie, adam bir o yana bir bu yana savrulurken bıçağı yakından izledi.

"Yüce " diye mırıldandı kendi kendine. "Bu... bu bıçak... yükseliyor mu?"

"Ha?"

"Bak. Yakından bak, bir dakika izle."

Bıçağın yavaş yavaş, belki de her seferinde çeyrek santim kadar yükseldiği, savruldukça adamın yukarıda sallanan ayaklarına daha da yaklaştığı görülüyordu.

Kısa süre sonra bıçak adamın ayak topuklarına ulaşacaktı.

Ve sonra, çok yavaşça.

Jess otoriter bir tavırla, "Onu kurtarabiliriz,"

dedi. "Hemen şimdi oraya gitmemizi mi

öneriyorsun?" "Onun ölümünü buradan

izlemek mi istiyorsun?"

"Hayır," diye itiraf etti Eddie. "Ama bizi dışarı çekmek için

bir tuzak olabilir." "Eğer denemezsek kendinle yaşayabilir

misin?"

Eddie'nin aklı yıllar önce önünde beton zeminde kanlar içinde yatan o yaşlı adama gitti.

Hayır. Kendimle yaşayamazdım.

Bencilliğini ve kendini koruma arzusunu geri püskürttü. "Haklısın. Hızlı ama dikkatli gidelim."

"Bunu isteyebilirsin." Jess konsoldan bir oyma bıçağı aldı ve ona uzattı. "Mutfakta birkaç tane daha iyi silah buldum."

Eddie başıyla onayladı. "İyi iş çıkardın. Acele etsek iyi olur. Fazla zamanımız yok."

Barikatı aştılar, merdiveni tırmandılar ve tekrar dondurucu ormana girdiler. Jess ağaçların arasından uzaktaki ışıklara ve müzik sesine doğru koşarak önden gitti. Çevik ve hızlıydı.

Eddie onu takip etmeye çalıştı ama ayaklarının üzerinde sabit durması biraz zaman aldı. Kollarını bir ağaca doğru uzattı ve devrilmemek için son anda onu yakaladı. Ardından, koşmaya başladı ve sağa sola yalpalayarak bir ağaç gövdesine çarptı. Kontrolü elinde değildi ama elinden geldiğince takip etti ve garip hislere karşı koydu.

Kafam mı güzel?

*Vücudumun kontrolü bende
değil. Bir sorun var.*

Sıfırın altındaki sıcaklık ve rüzgârın sertliği el ve ayaklarını sarsarak onu uykusundan uyandırdı. Jess'in peşine takıldı ve çok geç olmadan şehir merkezine doğru koşmaya başladı.

Jess arnavut kaldırımli yolun başlangıcına yaklaşırken yavaşladı.

Bir adamın zayıf çığlıkları, tekrar eden Noel şarkısının ve atlıkarıncanın org müziğinin üzerinde yükseldi.

Eddie sonunda Jess'e yetişti.

Kasabaya doğru başıyla işaret etti. "." Ana caddeden aşağıya doğru koştular.

Hafif kar yağmaya devam ediyor, sokak lambalarının parıltısına karışıyor, tentelerin ve titreyen süslemelerin üzerinde duruyordu. Old Forge'un kopyasına hak ettiğinden çok daha samimi bir hava veriyordu.

Kasaba meydanına yaklaştıklarında Eddie atlıkarıncaya odaklandı.

Adamın ayakları bineğin dış demirine zincirlenmiş ve elleri arkadan bağlanmıştı. Eddie ve Jess'i gördü ve etrafı saran müziğin içinde kaybolan bir şeyler bağırdı.

Arabaya doğru birkaç hızlı adım attılar.

Eddie birkaç metre kala kayarak durdu.

Aracın dış kenarından bir metreden daha az bir mesafede, yerde küçük bir kapak açılmıştı.

Karanlık boşluktan bir piston kolu çıktı; kalın, parıldayan bir bıçak, jilet keskinliğinde bir kenarla sıkıca tutturulmuştu. Sürüş adamı tekrar görüş alanına döndürdüğünde, bıçak ayaklarının sadece bir ya da iki santim altında havayı kesti.

Sonra bir santim yükseldi.

"Yardım , lanet olsun!" diye haykırdı adam görüş alanından çıkarken.

Eddie ve Jess öylece bakakaldılar. Bu sahneyi sindirmek zordu. Birisi bu ölüm tuzağını nasıl bu kadar mükemmel ve korkutucu bir ritimle tasarlamıştı? Onu buraya kim koymuştu ve izliyorlar mıydı?

Hepsi de cevaplanması imkânsız sorular.

Bir sonraki dönüşte bıçak, adamın ayakkabısının tabanının hemen altında sarkan ince bir zincir parçasını temiz bir şekilde kesti.

Kesin olan tek bir şey vardı. Eddie ve Jess önümüzdeki bir iki dakika içinde adamı kurtaramazlarsa, sırada ayakları vardı. Ve kopmuş zincire bakılırsa, bir insan vücudu bu ölümcül mekanizmaya karşı koyamazdı.

Adam şarküteri eti gibi dilimlenirdi.

OceanofPDF.com

Eddie hızlı davranmak zorundaydı yoksa başka bir korkunç ölümle karşılaşacaktı. Trinity'ninkinden daha kötü bir manzara -eğer bu mümkünse. İçini burkan bu düşünce onu ileri itti. Zaman hızla tükeniyordu.

"Onu kurtarmaya çalışacağım!" Eddie Jess'e bağırdı.

Gezintiye yaklaşma zamanını ayarladı ve düşmemek için bir atın boynuna tutunarak hareket halindeki atlıkarıncanın üzerine atladı.

Çekiş gücü kazanmaya çalışırken bir an için botları kaygan ahşap kalasların üzerinde kaydı. Çok renkli ampuller org'un neşeli tınları eşliğinde yanıp sönüyordu. Aynalı tavan göz kamaştırıcı ışık dizisini yansıtıyordu.

Eddie'nin yönünü şaşırmasına ve devam eden sersemliğine rağmen ayakları yere sağlam basıyordu. Kendini toparlamak için bir an durdu. Platform, araca yaklaşmış olan Jess'in yanından vızıldayarak geçti.

"Beni buradan çıkarın!" diye bağırdı adam.

Eddie adamın sırtına ulaşana kadar kendini attan ata sürükledi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı durumu kavrarken.

Adamın ayak bileklerinin etrafındaki zincir sağlam bir asma kilitle sabitlenmişti. Bileklerine ağır hizmet tipi kelepçeler takılmıştı. Birisi kelepçeleri direğe kaynaklanmış çelik bir halkanın içinden geçirmiş, muhtemelen kurbanın kollarını sıkıca yukarıda tutarak aşağı kaymalarını engellemek istemişti.

Bu kilitleri sökmek imkansız... Fazla zamanım yok.

Eddie kaba kuvvete başvurdu. Ön kolunu destek direğine çarptı ama bunun en ufak bir etkisi bile olmadı.

Sonra tüm gücüyle tekmeledi. Hiçbir şey olmadı.

Eddie tüm ağırlığını kullanarak vücudunu direğe çarptı.

En ufak bir kıpırdama olmadı.

Önümüzdeki birkaç dakika içinde adamı serbest bırakma şansı yoktu.

Metalin metal üzerinde çıkardığı tangırtı havayı ikiye böldü. Bu, adamın ayaklarının hemen altında sallanan başka bir zincir parçasını bıçaktı.

"Jess!" Araç dururken Eddie bağırdı. "Bıçak!" Elini kulağına götürdü.

"Ne?"

"Bıçağı kır!"

"Parçala şu lanet şeyi!" diye kükredi dehşete kapılmış adam.

Jess eski gazete bayisine doğru koştu. Giriş tünelinin ızgarasından çelik bir boru aldı. Hızla yükselen aparata geri döndü.

Eddie platformun kenarına geldi, kendini destekledi ve araçtan aşağı atladı. Karla kaplı zemine çarparak dizlerinin üzerine kaydı. Bacakları birkaç gizli taşa çarptı ama acıyı görmezden geldi.

Tutsak adam bağlarına karşı mücadele etti ve Jess'e vahşi gözlerle baktı. "Vur şu lanet şeye!"

Sarıldı ve metal direği bıçağın üzerine indirdi, umutsuzca onu kırmaya ya da yükselişini durdurmaya çalıştı.

Bir çınlama . Ancak, mekanizma sıkıca yerinde kaldı.

Jess piston koluna üç kez daha vurdu, ama piston tören yapmadan yükselmeye devam etti. Pürüzsüz, tutarlı ve ölümcül.

Şimdi adamın ayaklarından bir santim kadar uzaktaydı.

"Bırak ben deneyeyim!" Eddie bağırdı.

Boruyu kaptı ve bıçağa sert bir darbe indirdi.

Çarpmanın etkisiyle kollarında acı verici bir şok dalgası oluştu. Güçlü titreşimler tüm vücudunda yankılandı. Anlık bir acıyla kamburlaştı.

"Tekrar!" Jess bağırdı.

Eddie tüm gücünü toplayarak bıçağa ve pistona doğru tüm gücüyle savruldu.

Boru kulakları patlatan bir tangırtıyla mekanizmaya çarptı. Ve bir kez daha vücuduna acı verici şok dalgaları gönderdi.

Ama faydası olmadı.

Hiçbir hasara yol açmamıştı.

Şaşkın bıçak ve piston yükselmeye devam etti.

"Siktir!" Eddie bağırdı.

"Ne yapacağız?" Jess sordu.

Eddie bir an için düşündü. "Aracı kapatmalıyız! Bir yerlerde bir kapatma düğmesi olmalı."

"Orta direkte olmalı!"

"Tamam! Hadi, şimdi! Ben onu çalışacağım ve bize biraz daha zaman kazandıracağım." Bir an tereddüt etti.

"Jess, git!" Eddie bağırarak onu sersemliğinden kurtardı.

Araca doğru döndü ve zamanlamasını doğru yapmak için destek direklerinden birkaçının hızla geçmesini izledi. Sonra iki eliyle bir direği kavradı ve platforma atladı.

Jess atların arasından sıyrıldı ve hareketli parçalardan indi. Ortadaki direk on metre genişliğindeydi, özenle yapılmış boyalarla ve yanıp sönen ampullerle çevrili oval şekilli aynalarla süslenmişti.

Eddie onun küçük ahşap bir kapıyı açarak aracın karanlık iç mekânını ortaya çıkarışını ve içeride kayboluşunu izledi.

Kendini hazırladı ve atlıkarıncaya atladı. Zincirlenmiş, dehşete düşmüş adama doğru ilerledi.

Adam yaklaşırken, bıçak havayı tırpanladı. Bu kez adamın ayakkabısının tabanına temas etti ve siyah kauçuktan bir şeridi kesti.

"Bir şeyler yapın!" diye bağırdı adam.

Eddie kendini direğin arkasına yerleştirdi ve kollarını adamın gövdesine doladı. Onu hafifçe de olsa yukarı kaldırmaya çalıştı.

Her saniyenin önemi vardı.

Her bir santim Jess'e yolculuğu durdurmak için daha fazla zaman kazandırabilirdi. "Acele et, Jess!" Eddie umutsuzca adamı kaldırmaya çalışarak bağırdı. Bıçak tekrar dönmeye başladı.

Adam acı içinde çığlık attı. Uzun, gürültülü ve bozuk.

Eddie aşağıya, kara baktı. Kan, aracın etrafına dairesel bir şekilde sıçramıştı.

Atlıkarıncanın zemininde bir şey gözüne çarptı. Ona odaklanmaya çalıştı. Neye baktığını anlamaya çalıştı.

Adamın ayakkabılarının lastik tabanlarıydı.

Parçalardan biri alt kısmını gösterecek şekilde ters çevrilmişti. Diğer di duruyordu ve içinde hâlâ adamın ayağından ince bir dilim vardı. Kana bulanmış, pişmemiş iğrenç bir pastırma parçasına benziyordu.

"Jess, acele et!" Eddie hâlâ adamı hafifçe kaldırmaya çalışarak bağırdı.

Kadın cevap vermedi.

"JESS!" diye tekrarladı. "Durdur şu lanet arabayı!"

Yükselişini sürdüren piston kolundan yüksek bir mekanik inilti geldi.

Araç tekrar döndü.

Çaresiz kalan Eddie kollarını adamın bacaklarına doladı ve

Kal

dır. İşe yaramadı.

Bıçak yaklaştı.

Kesik bir ses havada ıslık çalarak yankılandı.

Adam tutarsız bir şekilde çılglık attı ve bir somon balığı gibi bağlanmıştı. Atlıkarıncadan püsküren kan, karla kaplı zemini korkunç bir kavis çizerek boyadı.

İçindeki her şey Eddie'ye aşağı bakmamasını söylese de o baktı. Ve anında kustu.

Adamın ayakları bilek kemiğinin hemen üstünden kesilmişti. Kopan uzantıları platforma çarptı. Merkezkaç kuvveti onları uçurdu ve kıpkırmızı karın içine daldırdı.

Adamın kütüklerinden fışkıran kan, karda ikinci bir yay çizdi. "JESS!"

Eddie, gördüğü şey karşısında kusma isteğiyle savaşıyor bağırdı.

tanıklık etmek.

Piston kolu bir inç daha yükselerek tekrar inledi. Araç tekrar döndü.

Bıçak yaklaştı.

Bıçak vınlıyarak geçti.

Adam kulakları yırtan bir çılglık attı.

Atlıkarıncadan daha yoğun bir kan püskürdü. Eddie aşağı baktı. Bıçak adamın baldırlarını kesmişti. Ve şimdi, hızlı dönüşler son derece monoton bir hal almıştı.

Araç tekrar döndü.

Piston kolu bir inç daha yükseldi.

Eddie kelepçeleri yakaladı ve ayırmaya çalıştı. Boruyu asma kilide çarptı. Topuğunu destek direğine tekrar vurdu. Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Sürüş hızlanıyor gibiydi, her kesik daha hızlı ve daha hızlı gerçekleşiyordu. Bıçak adamın bacaklarını dizlerinin hemen altından kesti. Sonra doğrudan diz kapağından. Sonra da uyluk kaslarını.

Bir kısmı düştü ve kana bulanmış platform boyunca kaydı. Piston kolu yükseldi.

Araç döndü.

Bacakları neredeyse yok olmuştu, New York şerit bifteği gibi yarım inç kalınlığında yatay dilimler halinde oyulmuştu.

Eddie arkasını döndü ve safra kustu. Kendini orta direğe doğru çekti.

Adam arkasından bağırdı ama Eddie dönüp bakmadı.

Aceleyle orta direğin karanlık alanına girdi. Herhangi bir anahtar için duvarlara baktı.

Dışarıdan bir çığlık daha geldi. Bu sefer daha zayıftı. O ve Jess birbirlerine çarptılar.

"Bulamıyorum lan!" Jess haykırdı.

Birkaç saniyede bir platformun yanıp sönen ışıkları orta direğin içini aydınlatıyordu. Küçük bir masa ters çevrilmişti. Duvardaki bir kutu açıktı ama içinde hiçbir şey yoktu. Bir tarafta bir kilim seriliydi.

Adamın çığlığı kesildi.

Sonra, alan aydınlanırken bir kalp atışı kadar sonra Eddie yan duvarda küçük bir kapak gördü. Onu yırtarak açtı, içine uzandı ve üç kolu da aşağıya doğru itti.

Aracın ışıkları kapandı.

Org müziği yavaş yavaş sustu.

Dışarıda atlar yavaşlamaya başladı ve sonunda yolculuk durdu.

Eddie Jess'in önünde durmuş, kendi kusmuğuna ve adamın kanına bulanmış bir halde titriyordu. Bu her şeyi hayal bile edilemeyecek, müstehcen bir seviyeye indirmişti.

Jess koşarak dışarı , Eddie de arkasındaydı. Atların arasından geçtiler, platformdan atladılar ve adamın sabitlendiği destek direğine doğru ilerlediler.

Atlıkarınca durunca, kasabanın hoparlörleri baskın ses haline geldi ve hala "Noel Baba Kasabaya Geliyor" şarkısının tekrarlanan, çarpık yorumlarını patlatıyor.

Noel ağacı ampullerinden yayılan ışık Eddie ve Jess'in hasarın boyutunu tam olarak görmelerini sağladı.

Jess şok içinde ağzını kapattı.

Adam bir Slinky gibi göğüs kafesine kadar yatay olarak kesilmişti. Kolları kelepçelerden sarkıyordu ama göğsünün altındaki her şey gitmişti. Kafası sarkmıştı. Alt dudağından kalın bir kan damlası sarkıyordu.

Ölüm kokusu kasabanın zencefilli çörek kokusunu bastırmıştı. Dumanı tüten bağırsaklar ve kesilmiş vücut parçaları atlıkarıncadan kayarak çıkmış ve atlıkarıncayı çevreleyen karların üzerine yığılmıştı.

Eddie'nin sağ bacağı çöktü. Yana doğru büküldü ve kurudu.

Jess donmuş zeminde iki büküm yatıyor, başını ellerinin arasına gömüyordu. "ok geç kaldım..." diye mırıldandı kendi kendine, kontrolsüzce titriyordu. "Ben çok geç... Çok geç kaldım..."

Eddie etrafındaki her şeye karşı hissizleşmişti. Eğer bir insan çok fazla zorlanabilirse, o noktaya ulaşmıştı. Soğuk, ölümler, asla kaçamama ve başka bir korkunç tuzakta ölme korkusu. Adamın pantolonu kanla kaplanmıştı ve aşırı sıcaklık yüzünden kristalleşip sertleşmeye başlamış, Eddie'yi iliklerine kadar tiksindirmişti.

Tüm bunlar katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Jess'in yanına diz çöktü. Teselli edici bir kolla onu sardı. Titremesi yavaşlayıp nefes alış veriş normalde döndüğünde bunun faydası olmuş gibi görünüyordu. Ama ona gelince? Kurtuluşun ötesinde bir noktaya yaklaşmıştı.

"Özür dilerim," dedi Eddie.

Gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Ben de üzgünüm."

Ayağa kalkmasına yardım etti ve yavaşça kendilerini toparlamaya başladılar.

Bir sonra Jess doğrudan Eddie'nin gözlerinin içine baktı.

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi başıyla parçalanmış kurbanı işaret ederek. "Bu Damien Hurst. O pislik seri tecavüzcü."

"Emin misin?"

"Evet. Dosyasını gördün. bak, siyah kargo pantolonu ve kazak. Kilisede Tank'le dövüşen adam o. Bu bizim için kötü haber."

"Neden?"

Jess ona doğru yaklaştı. "Demek ki ormandaki o ceset, o olduğunu sandığımız ceset, başka biriymiş."

"Ama ... dosyalarda başka kurban ismi yoktu..."

"Aynen öyle. Yani sonuçta kaçımızın buraya getirildiğini bilmiyoruz. Bu aynı zamanda katilin hâlâ dışarıda olduğu anlamına geliyor."

Eddie bir an için onun söylediklerini düşündü. "Bunun hakkında çok düşündüm. Bunca zamandır başka kimseyi görmedik, değil mi? Tanık olduğumuz her ölüm bir tuzaktı, önceden planlanmış bir tür tuzak. İnsan teması yok. Hiçbir yerde katil izi yok. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ne yani, yaşlı çiftin oyunu bu mu? Hepimiz uzaktan katledilirken onlar da koltuklarının rahatlığından etrafı mı seyredecekler?"

"Belki."

Başını iki yana salladı. "Ben buna inanmıyorum. Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Burada başka bir şeyler dönüyor, sana söylüyorum. Sadece bunu çözmemiz gerekiyor."

"Peki ne yapacağız?"

"Bildiğim iki şey var. Birincisi, o yaşlı çifte güven *olmaz*. Buradan öylece çıkıp gitmemize izin vermelerine imkan yok..."

Gökyüzüne doğru baktı ve gün doğumunun yaklaştığını tahmin etti. "Yaklaşık bir saat içinde. Bildiğim ikinci şey ise şu: Son iki günü geri adım atarak, tepki vererek geçirdik. Her köşede onların tuzaklarına düştük. Teker teker avlanıyoruz."

Eddie ıssız kasaba meydanını ve şenliklerle süslenmiş Ana Cadde'yi inceledi. Parlak ışıklı vitrinleriyle boş binaları. Rüzgârda sallanan dev Noel ağacı dalları. Titreyen, güzelce süslenmiş elektrik direkleri. Havada dans eden kar. Jessica'yla yüzleşmek için geri döndü.

"Kaderimizi kendi ellerimize almanın zamanı geldi diyorum."

"Peki ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Yaşlı çift dönmeden önce şu çevre çitini aşacağız." "Nasıl? Elektrikli."

"demiryolu bağlarını hatırlıyor musun?" "Evet."

"Lanet kapılara çarpmak için bir tane kullanırız. Bu hamleyi planlamış olmalarına imkan yok."

Jess bir an için onun planını düşünmüş gibi göründü ve sonunda başını salladı. "Bu işe yarayabilir. Ayrıca, nalburdaki tuzağı zaten kurmuştun."

"Hatırladığım kadarıyla sen de kıcıımı kurtarmıştın."

"Bana bunu tekrar yaptırma." Hafifçe gülümsedi. "Hadi deneyelim."

Eddie ve Jess hep birlikte dönüp kasaba meydanından geçerek nalbur dükkânına doğru ilerlediler. Uzakta, ufukta ince, açık mavi bir şerit belirmiş, yaklaşan günün başlangıcını işaret ediyordu.

Sıra sıra tentelerin altındaki kaldırım boyunca aceleyle ilerlediler.

Dükkâna vardıklarında kapı hâlâ aralıktı. "Bu sefer önce ben kontrol edeceğim," dedi göz kırparak.

Jess içeri girdi ve sallanan balta mekanizmasına baktı. Sıfırlanmamıştı ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Şarap şişesindeki asit ve Trinity'nin tüneldeki ölümü gibi, bu tuzakların hepsi tek seferlik gibi görünüyordu, çünkü akli başında hiç kimse aynı hatayı iki kez yapmazdı.

Eddie'ye içeri girmesi için el salladı. "Her yer temiz."

İçeri girdiklerinde döşeme tahtaları botlarının altında gıcırdadı.

Bir sokak lambası dekorasyonundan gelen yanıp sönen ışıklar, mağazayı her saniye kırmızı ve yeşilin ortam tonlarında aydınlatıyordu.

Eddie, Jess'in yanından geçip doğruca dükkânın arka tarafına yöneldi. Kutu ve hırdavat yığınının etrafından dolandı.

Dükkânın karanlık ortamında hiçbir şeye çarpmamaya dikkat ederek onu takip etti.

Arkadaki düzgün yığından en üstteki demiryolu bağını aldı ve yukarı kaldırdı. "Tanrım, bu yüz elli kilo ağırlığında olmalı. O çitin bu kötü çocuğa karşı hiç şansı yok."

"Yardım ister misin?" "Tabii."

Jess ağır ahşap kirişin bir ucundan tuttu ve ağırlığın altında homurdanarak kapıya doğru geri çekildi.

Dükkânın çıkışına iki adım kala Eddie aniden kaskatı kesildi ve Jess'i de durmaya zorladı. Bir çeşit onay almak için ona bakar gibi görünürken gözleri büyüdü.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Şunu duydun mu?"

"Neyi duymak?"

"Bir klik sesi. Yemin ederim, botumun altında bir şey tıkladı." Kravatın altını görmeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir tıkırtı duydum ve sağ ayağım bir santim düştü." Yavaşça yere baktı, korku hemen yüzüne yayıldı. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Bir baskı plakasına benziyor."

Jess geçici olarak çömeldi ve demiryolu bağının ucunu sıkıca tutmaya devam etti. Aşağıya baktı. Bir saniye sonra dekorasyon dışarıda parladı ve kırmızı ve yeşil ışığı pencereden içeri gönderdi.

Gözleri Eddie'ninkiler gibi kocaman . "Eddie," diye fısıldadı. "Kımıldama."

OceanofPDF.com

Eddie'nin sırtından soğuk bir ter damlası süzüldü. Mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştı ama kolları demiryolu bağının ağırlığından titriyordu. Bu, onu düşürmeden uzun süre devam edemezdi. Yorgunluğu doğru düşünme yeteneğini de zayıflatmıştı. Bir şeyler vermek zorundaydı.

Sağ ayağının altındaki baskı plakasına baktı. Dükkâna girerken plakaya basıp basmadığını hatırlayamıyordu.

Demiryolu ekstra ağırlığı mı tetikledi?

Dışarıda her kim varsa bu hamleyi öngördü mü?

Nasıl? Bir önemi var mı?

Jess yüzünü buruşturdu. "Kılını bile kıpırdatma, Eddie."

"Aynı şekilde lütfen. Ağırlığımızı herhangi bir şekilde değiştirirsek, ikimiz de havaya uçabiliriz."

"Bir patlayıcıya bağlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu mümkün." Eddie hızla zemini inceledi ve baskı plakasının neye bağlı olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmaya çalıştı.

Kalın siyah bir kablo plakanın sol tarafından çıkıp ahşap zemin boyunca uzanıyor ve büyük, paslı bir propan tankının üzerindeki bir cihaza bağlanıyordu. Kalın çelik halkalarla döşeme tahtalarına sabitlenmişti.

Başka bir kablo tankın tepesinden tavana, oradan da birkaç metre yukarıya uzanıyordu. Tam onun üzerinde durdu.

Müthiş bir çelik nozul doğrudan ona doğrultulmuştu. Ağzından pilot ışığı gibi bir alev yaladı.

"Siktir," diye mırıldandı.

"O tabaktan indiğin anda..." "Ben kızarmışım."

Eddie yaklaşan geleceklerini hayal etti: Demiryolu bağıını bırakıp kaçmaya çalışırlar. Aniden, nozuldan güçlü bir ateş püskürür ve bir adım bile atamadan saniyeler içinde onları yakar.

Aklına hemen babasının anısı geldi - kendi oturma odasındaki bir koltukta cayır cayır yanmış, en yakınları da dahil olmak üzere herkes tarafından tanınmaz haldeydi. Babası olduğundan emin olmalarının tek yolu, dişlerini geçmişteki diş kayıtlarıyla eşleştirmek olmuştu. Bütün bir hayat, çocukluktan kalma birkaç sıradan azı dişi ve dolgudan başka bir şeye indirgenmemiştir.

Ve şimdi, tarih etmek üzereydi. Baba ve oğul, ikisi de günahlarıyla yanıyordu.

Umutsuzca bir fikir bulmaya çalışırken Eddie'nin kalbi göğsüne çarpıyordu. Kömürleşmiş bir iskelete dönüşmekten kaçınmak için her şeyi yapardı. Düşünüp taşınmasına rağmen durumdan bir çıkış yolu göremiyordu.

"Daha fazla tutamayacağım," dedi Jess, yüzü gerilmişti. Her ikisi de kolları demiryolu bağıının muazzam ağırlığı altında hızla zayıflıyordu.

Eddie bir bacağını uzatıp kablonun üzerinde tepindi.

Sertti ve sıkıca sabitlenmişti. Ona

bir tekme atmaya gitti.

"Bekle!" Jess

söyledi. "Ne?"

"Bunu kırmak alev makinesini patlatabilir. Bunu varsaymak zorundayız."

"Evet," diye homurdandı. "O zaman ne yapacağız? Eğer ikimizden biri bunu ,

ağırlık dağılımı benim tarafımda değişir, ve sonra..."

"Biliyorum, biliyorum." Jess solunda duran ve yaklaşık olarak beliyle aynı yükseklikte olan tekerlekli masa testeresine odaklandı. "Eğer yapabilirsem..."

Ayağıyla uzandı, masaya kilitledi ve masa testeresini yavaşça kendisine doğru çekti.

Demiryolu bağıını sabit tutmaya çalışmaktan kolları titremeye başlamıştı. Eddie'ye göre o lanet şeyi düşürüp ikisinin de yanmasına ramak kalmıştı.

Homurdandı, "Şunu bir dengeleyebilsem..." "Emin misin?"

"Başka seçeneğim yok. Kaybediyorum."

Eddie titreyen bir nefes aldı. "Yap şunu, Jess. Çabuk ol."

Kravatın ucunu nazikçe masa testeresinin üzerine koydu. Sonra ellerini yavaşça çekti ve kolları titreyerek bir adım geri gitti.

Hiçbir şey olmadı.

Ağırlık şimdilik yeterince dengede kaldı.

Eddie rahat bir nefes aldı. Jess tuzaktan kurtulmuştu.

Ama bana gelince...

Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Ayağı baskı plakasının üzerindeydi.

Kımıldamaya cesaret edemedi.

Pilot ışığı hâlâ tam başının üzerinde yanıyor, Eddie'nin kaslarının gerginlikten çökeceği o kaçınılmaz anı bekliyordu.

"Harika iş Jess," dedi Eddie duruma boyun eğerek. "Ama bak. Buradan hemen çıkman gerekiyor."

Jess uzun bir süre Eddie'ye baktı ve ne önerdiğini düşündü. Sonra yüzü meydan okumaya ve kararlılığa döndü.

"Henüz pes etmeye hazır değilim patron. Seni de kurtarmanın bir yolu olmalı. Ağırlığı başka bir şeyle değiştirsek nasıl olur? Kaç kilosun?"

"İşe yaramayacak Jess. Bu demiryolu bağının ağırlığına ne kadar basınç eklediğine dair hiçbir fikrimiz yok ve lisede fizik dersi almayalı uzun zaman oldu. Sadece tahmin yürütmüş oluruz."

"Tamam. Ya propan tankını devre dışı bırakmaya çalışırsam? Gaz akışını durdurursam?"

"Trinity ve Damien'a ne olduğunu gördün. Bu boku kurcalamaya karşı korumalı yapmadıklarını mı sanıyorsun?" Eddie başını sallayarak hırıldadı.

"Tek yapacağın ikimizin de ölmesine neden olmak. Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, gerçekten ama buradaki tek seçenek kendini kurtarman. Şimdi."

"Hayır. Pes etmene izin vermeyi reddediyorum."

"Lütfen Jess," diye yalvardı Eddie. "Kontrolümü kaybetmeden önce buradan çık."

Bunun için bir neden yok-"

"O kadar çabuk değil. Bir fikrim var. Sana tüm gücümle saldıracağım. Ben sana sertçe saldırırken sen de kravatı bırakıp plakadan uzağa atlayacaksın. Alevden canlı çıkabilecek kadar uzaklaşabiliriz."

"Sen aklını mı kaçırdın? İmkânı yok."

Ama tartışmanın faydası olmadığını biliyordu. Jess'in yüzü çelik gibi bir kararlılığa dönmüştü. Ve bu ona işkence dolu, acılı bir ölüm yerine yaşama şansı vermişti.

"Ah, ," dedi Eddie. "Eğer bu işe yararsa, sana *cidden* borçlu olacağım."

"Kesinlikle haklısın. Ama bana henüz teşekkür etme."

Dışarıda, gecenin karanlığı Old Forge'un üzerinden kalkmaya başlamıştı. Noel Günü'nün başlangıcı.

Bu ironi karşısında acı bir kahkaha attı.

"Ne?" Jess sordu.

"Mutlu Noeller," dedi. "Noel sabahı güne daha kötü bir başlangıç yaptınız mı?"

"Hayatımda pek iyi bir şey yaşamadım," diye cevap verdi.

Eddie kollarındaki acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. Demiryolu bağına daha ne kadar tutabileceğinden emin değildi. Her geçen dakika daha da ağırlaşıyor gibiydi.

Ölünden kaçma ihtimaline çok yakın olması ona zalimce geliyordu. Buna giden tek yol intihara meyilli bir dalıştı. Plan delilikti ama Jess'i bundan vazgeçirmenin bir yolu yoktu.

Eddie omzunun üzerinden baktı. "Pekâlâ, siktir et. Hadi yapalım şu işi. Üçe kadar sayalım mı?"

". "

Eğildi ve tüm gücüyle koşmaya hazırlandı. "Bir..."

Jess topuklarını yere vurdu. "İki..."

Eddie başını kaldırdı ve sessiz bir dua etti. "ÜÇ!"

Jess ileri atıldı ve koşmaya başladı. Eddie

demiryolu bağına bırakmaya hazırlandı.

Zamanlamayı mükemmel yapmalıydı.

Üç adımda ulaştı.

Birkaç santim eğildi, ileri atılmaya hazır. Ve demiryolu bağına düşürdü.

Jess, Eddie'ye sertçe çarparak iki koluyla onu sardı ve muazzam bir güçle kapıya doğru uçtular.

Anında propan tutuştu ve aşağıya, bir dakika önce durduğu noktaya doğru bir alev seli gönderdi.

O ve Jess havada uçarken tüm hırdavat dükkânı alevler içinde kaldı.

Yoğun ısı bacaklarını kavurdu.

Korkunç bir an boyunca alevler neredeyse tüm vücudunu sardı.

Yanan saçların eşsiz kokusu burun deliklerini doldurdu.

Yanmış giysilerinden çıkan kızgın ısı vücudunu yaktı.

Eddie ve Jess döşeme tahtalarına çarparak dükkânın açık kapısının birkaç metre savruldu.

Ayağa fırladılar ve kaldırımından, alevlerden uzağa doğru koştular.

Arkasına bakmadı. Herhangi bir yerinin yanıp yanmadığını kontrol etmedi.

Eddie sırt üstü yere yığıldı.

Botlarından ve kot pantolonunun altından dumanlar çıkıyordu.

Dükkânın içinde bir alev duvarı her yöne doğru püskürerek görünürdeki her şeyi, duvarları, döşeme tahtalarını ve tüm kutuları ateşe verdi.

Hırdavat dükkânı tam bir yangın yeri.

Eddie karlı zeminde, Jess'in yanında yan yana yatıyordu, ikisi de nefes almaya çalışıyordu, tamamen bitkin ve o andan tamamen bunalmışlardı.

Ama yaşıyorlardı.

Beni yine kurtardı.

Jess' baktı, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar minnettardı.

"Jess... Ben-"

Hiç bitiremedi.

Eğildi ve Eddie'yi dudaklarından öptü.

Eddie iki elini yavaşça Jess'in ensesine koyarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. Onu göğsüne doğru çekti.

Gözlerini kapadı ve onu geri öptü.

Kısacık bir an için dünyaları buranın dehşetinden milyonlarca mil uzakta göründü. Sanki zaman ve mekânın dışındaymışlar gibi hissettiler ve bir an için son iki günün dehşeti gözden kayboldu.

Son kırk sekiz saat içinde onunla güçlü bir zihinsel bağ geliştirmişti. Ölümüne bu kadar yakın olmak, her saniyenin son saniyeleri olabileceğini bilmek, yine de burada onunla birlikte olmak, ona daha önce hiç hissetmediği kadar canlı hissettirmişti.

Hayatının en samimi ve dürüst anı gibi görünen bu anda birbirlerine sınıksız sarıldılar.

Jess onun boynuna sokularak onu içine çekti ve usulca fısıldadı: "Sence kim olduğumuzu değiştirmemiz mümkün mü?"

Eddie onun kahverengi gözlerinin içine baktı. "Buna inanmak zorundayım, Jess. Sen inanmıyor musun?"

Yanan binaya bakarak durakladı. "İsterdim... İsterdim."

O oturdu ve Eddie de onu takip etti. Yoğun siyah duman şafak vakti gökyüzüne püskürdü. Yanan binanın güçlü ısısından uzaklaştılar, Eddie son birkaç dakikanın samimiyetini kavramaya çalışıyordu.

"Umarım bütün kasaba ," dedi Eddie gülümseyerek. O da sırtarak karşılık verdi. "Umarım *her şey* yanar."

Etraflarını gözlemlemeye devam ederlerken, sokak lambaları yanıp sönmeye başladı. Dükkanlardaki ışıklar kayboldu. Noel müziği aniden kesildi. Tüm güç Old Forge'u terk etmişti ve alevlerin çıtırtısı dışında kasaba sessizliğe büründü.

"Sanırım bu bizim sinyelimiz," dedi Eddie. "Şimdi yapmamız gereken tek bir şey kaldı."

"Kapıya geri mi dönelim?"

"Kapıya geri dönün," diye tekrarladı, kaderin onlar için sakladığı her neyse ona boyun eğmişti. Başka plan yok, başka açt yok. Sadece kaderle buluşmalarına doğru dümdüz bir yürüyüş.

Döndüler ve arnavut kaldırımlı yol boyunca birlikte yürüdüler. Ateşin gürültüsünden uzaklaştıkça ağaçlardan ötücü kuşların sesleri yükseliyordu. Orman canlanıyordu, sanki Doğa'nın kendisi Noel sabahı olduğunu biliyor ve sevinçle kutluyordu.

Eddie donmuş cesedi görmezden gelerek ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Jess onun yanından ayrılmıyor, her yönü tarıyordu.

Yolculuğun onuncu dakikasında, sulu kış güneşinin ilk ışıkları gölgelikteki aralıklardan sızmaya başladı. Yanık kokusu kısa sürede yerini ormanlık alanın kokusuna bıraktı.

Bir grup ağacın etrafından dolandılar ve Greg'in karla kaplı bedenini gördüler. Jess onun etrafından geniş bir yol açarak ilerledi ve beton sığınacağın yanından döndü.

Eddie geçerken yeraltı merkezinin girişini kontrol etti. Damien'ı kurtarmak için ayrıldıklarından beri rahatsız edilmemiş görünüyordu.

Jess dolambaçlı yol boyunca ve kül bloklı duvarın gölgesi altında hızını artırdı. Belki de birazdan olacakları beklediği için böyle yapıyordu. Eddie titriyordu ama soğğun artık bir önemi yok gibiydi.

Uzaklarda bir yerde kilise çanları yedi kez çaldı.

Uygarlık.

Duvarın kıvrımlı yolunu takip ettiklerinde elektrikli kapı göründü. Jess, Eddie'nin elini tuttu ve temkinli bir şekilde yaklaşırlarken onu tuttu.

Orada, kapının diğer tarafında, yaşlı çift durmuş, misafirlerinin nihayet gelmesini .

Eddie ve Jess yaşı çiftin karşısında durdular. Onları sadece elektrikli kapı ayırıyordu ve kapı hâlâ sessiz bir elektrik uğultusu yayıyordu. George ve Dorothy çitin arkasından onlara baktılar ama kötü niyetlerini belli etmediler.

"Mutlu Noeller," dedi George, Eddie ve Jess'in son iki gündür çektiklerinden bihaber görünüyordu.

"Kapıların Noel sabahı açık olacağını söylemiştin," diye yanıtladı Eddie kesin bir ifadeyle. "Doğruyu mu söylüyordun?"

"Evet, biz sözümüzün eriyiz." George saatini kontrol etti. "Sözümüzü yerine getirme zamanı geldi. Ama merak ediyorum, hepinizin neden buraya getirildiğini anladın mı Eddie?"

"Evet."

Dorothy ona meraklı bir bakış attı. "Anlat bize."

Eddie kelimelerini dikkatle seçmesi gerektiğini biliyordu, tutsaklığının son anlarında yaşı çiftin fikrini değiştirmesini istemiyordu. Dedi ki, "Çünkü hepimiz hayatımızı başkalarından *alarak* yaşadık. Tanrı biliyor ki ben aldım..."

Eddie'nin akli yıllar önce önünde yerde kanlar içinde yatan yaşı doktora gitti. Elindeki ana geri döndü.

"Davranışlarımı değiştirmek için sayamayacağım kadar çok şansım oldu. Ne yazık ki hiç değiştirmedim. Dün de söylediğiniz gibi, hepimiz tam olarak olmamız gereken yerdeyiz."

George karısına döndü ve başını salladı.

Dorothy, Eddie'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Peki seni ne zaman ?"

Eddie yaşı çiftin yanından geçerek uzaklara, yükselen güneşe doğru baktı. Aklından bir anı seli geçti. Bütün o yanlış

yaptığı seçimler. Çaldığı her insan. Sadece doğarak daha da kötüleştirdiği her hayat.

"Beni dışarı çıkardığında..." Eddie gözlerinde samimiyetle George ve Dorothy'ye baktı. "Beni bıraktığınızda, yaptıklarımı itiraf edeceğim. Yaptıklarımın sorumluluğunu üstleneceğim. Verdiğim zararı telafi etmeye çalışırım. Ve ancak ondan sonra yeni bir hayat kurmaya başlayacağım. Daha iyi bir hayat."

Eddie, Jessica'nın elini sıktı. "İkimiz de yapacağız."

Dorothy kocasına dönerek, "Pekâlâ," dedi. "Ben adıma ona inanıyorum."

"Evet, ben de öyle," diye George, mutlu görünüyordu. "Eddie, gitmekte özgürsün."

Bununla birlikte George kapıya yaklaşarak elektrik akımını devre dışı bırakmaya ve açmaya hazırlandı.

"Bekle, bir saniye," dedi Eddie. "İkimiz de gidiyoruz. Jess ve ben."

George ona üzgün bir teslimiyet ifadesiyle baktı. "Üzgünüm Eddie, ama Jessica gidemez."

"Ne var? Neden? Anlamıyorum. O bir şey yapmadı bile! Ben bir hırsızım. Tank uyuşturucu satıcısıydı. Greg bir dolandırıcıydı. Trinity vur-kaç olayında bir çocuğu öldürdü. Damien, bir tecavüzcü. Hepimiz başımıza geleni hak ediyoruz. Ama Jess'e gelince, *bağımlılık* bir suç değildir. Bu bir hastalıktır."

George yavaşça başını sallayarak onayladı. "Evet, bu bir hastalık. Tedavi edilemeyeceğini bildiğimiz bir hastalık."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Eddie. "En azından denemesine izin vermelisin!"

"Ne düşünüyorsun, tatlım?" George gözlerinde hüznle Jess'e sordu. "Değişebileceğini düşünüyor musun?"

Jess yavaşça yere baktı ve Eddie'nin elini bıraktı. Bir süre sonra başını *hayır* anlamında salladı.

Şaşkınlık içindeki Eddie ona döndü. "Anlamıyorum Jess. Senin bağımlılığın ne?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Eddie, özür dilerim. I..."

"Ne?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Ben bir seri katilim."

Jess bıçağı Eddie'nin bağırsaklarına sertçe sapladı.

Gözlerini kocaman açmış, acı ve şoktan felç olmuş bir halde ona bakıyordu. Zihni az önce ne olduğunu kavrayamadı. Ancak vücudu tepki verdi. Bacakları büküldü ve sırtı sert bir şekilde yere çarparak rüzgârı kesildi.

Görüşü bulanıklaştı ama Jess'in üzerine eğilmiş, kuş yuvasına bakan bir yılanın merakıyla ona baktığını görmeden önce değil.

* * *

Jess bıçağı çıkarmak için eğildi. Eddie'nin vücudundan gelen emme gücü bıçağı yerinde tuttu. Çizmesini Eddie'nin göğsüne dayadı ve bıçağı serbest bırakarak büyük bir iç kanamaya yol açtı.

Eddie konuşmaya çalıştı ama sadece kekelemeyi başarabildi.

Jess bir parmağını dudaklarına götürdü ve sonra yüzünü nazikçe okşadı.

Onun gözlerinin içine baktı ve gözlerindeki hayatın yavaşça tükenişini izledi.

Bu görüntünün uyandırdığı duygular ve onu tekrar tekrar görme ihtiyacı onu asla terk etmeyecekti. Bağımlılığının bu kısmı hakkında Eddie'ye gerçeği söylemişti. Ama bu, suçluluk ve vicdan azabının her duygusunu çekiştirmesini durdurmamıştı.

Ona gerçeği borçluyum.

Ona doğru eğildi, gözyaşları artık tamamen yüzünden aşağı akıyordu.

"Çok ama çok üzgünüm, Eddie."

"Neden?" diye sordu sessizce, kan ağzını doldururken.

"Bu yer... bu *av*. Ailemin dürtülerimi *kontrol* altına alabilmesinin tek yolu buydu. Bu yüzden burada kalıyorum, kendi tasarladığım bir hapishanede, gerçek benliğim olmakta özgür olmak için. Anlıyor musun?"

Eddie başını salladı. Kafasının karışması onu hiç şaşırtmamıştı.

"Ailem benim için çok şey feda etti. Sen de çok şey feda ettin Eddie. Ama dışarıda kendi şeytanlarımın merhametine kalmaktansa burada olmam daha iyi."

Jess'in gözyaşları yanağından süzülerek Eddie'nin kabaran göğsüne düştü.

Nefes almak için çırpınıyordu. Bıçak muhtemelen ciğerlerinden birini delmişti. "Ne olursa olsun," diye devam etti Jess, "ben de sana inanıyorum.

Sana inanıyorum.

Eğer şans verilseydi değiştirdi." Eddie'nin cam gözlü bakışları derinden kesildi.

"Keşke..." dedi gözyaşlarının arasından. "Keşke ben de kendim aynı şeyi söyleyebilseydim."

Elini kavradı ve nazikçe tuttu, deneyimleri ona sadece birkaç dakika kaldığını söylüyordu ...

Eddie'nin nefes alışları sığılaştı.

Gözlerinden yaşlar süzöldü.

Adam da onun elini sıktı, belki de son anlarında teselli arıyordu. Ama titremesi durdu.

Saniyeler sonra Eddie'nin gözleri titreyerek kapandı. Gitmişti, deneyim ona söyledi.

Jess vücudunda hızla yayılan heyecandan ürperdi. Dünyadaki başka hiçbir şey bu hissin yanına bile yaklaşılamazdı. Yine de bu seferki diğerlerinden daha farklı, daha acı vericiydi.

Jess, Eddie'nin cesedi üzerinde diz çökerek bir süre sessiz kaldıktan sonra ayağa kalktı. Birkaç saniye daha Eddie'ye baktı. Eddie cansızdı. Ceketinin sol tarafında kan birikmiş ve teni hayalet gibi beyaza dönmüştü.

Kapının elektrik uğultusu aniden kesildi.

Jess onun cesedinin üzerinden geçip kapıyı iterek açtı, yüzünde keder vardı.

"Anne, baba, bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Sadece daha önce kendime getiremedim..."

Dorothy üzgün bir halde gözlerini sahneden kaçırdı. "Bundan bahsetmek istemiyorum, tatlım." dedi.

Jess başını salladı. "Anlıyorum."

George kızına doğru bir adım attı ve kollarını ona doladı. "Mutlu Noeller, tatlım."

Jess bu sıcak kucaklamayı sevinçle karşıladı ve birkaç saniye boyunca ona sıkıca sarıldı.

Annesine doğru ilerledi ve ona sarıldı. "Mutlu

Noeller," diye fısıldadı.

Dorothy kızını bıraktı ve bir adım geri çekildi. Bir kez daha uzaklara bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzöldü.

Bu kısım Jess'in içini hep acıtmıştır. Noel günü sabahı yıllık kucaklaşmaları. Onun tek hediyesi. Ailesinin ona en yakın olduğu an.

onu kopyalanmış Old Forge kasabasında bir hayata mahkum ettiğinden beri almasına izin verdi.

Ancak hepsi için ne kadar üzücü olsa da, başka bir seçenek yoktu.

İnkar edilemez dürtülerini tatmin ettikten sonra, zamanın içinde bu yıllık kısacık anı yaşamak, aynı anı hapishane ziyaret odasında, sayısız masumu öldürmekten hapsedilmiş olarak paylaşmaktan daha iyiydi.

OceanofPDF.com

Ayağa kalk.

Eddie'nin kafasının içindeki bir ses ona hareket etmesi için bağıırıyordu. Ama hiç gücü yoktu. Bir an için nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Birbiriyle uyumsuz anılar karmakarışık bir şekilde zihnini doldurdu. Ölmüş babasının ilk görüntüsü. Annesinin gözlerindeki sürekli hayal kırıklığı. Noel'den önce kardeşini ziyareti. Old Forge'da bir bakkal dükkânı. Bir kız ve ailesi arasında geçen bir konuşma.

Jess.

George ve Dorothy.

Kapıdaki ihanet.

Anıları tek bir ürpertici anda kristalleşti. Bıçaklanmak.

O anda, vücudundan bir enerji dalgası geçti.

Kanlar içinde yerde yatan Eddie'nin gözleri birden açıldı. Yaralı karnını okşadı. Sanki biri onu ortaçağdan kalma bir mızrakla ezmiş gibiydi. Ama kaçmak için bir fırsat sezmişti. Hayatta kalmak için tek bir şans. Tekrar yere yığılmadan önce yeterince uzaklaşabilirse.

Kapıya baktı. Kapı

açıktı.

Jess ve anne babası, sabah yürüyüşüne çıkmış bir aile gibi birbirlerine yakın duruyordu. Öfke içinde alevlendi. Yumruklarını sıktı.

Bu onun tek ve biricik anıydı.

Hızlı hareket etmeli, sert vurmalı ve canını kurtarmak için kaçmalıydı.

Eddie kendini zorlayarak ayağa kalktı. Karnındaki dayanılmaz ağrıyı ve nefes almakta yaşadığı büyük güçlüğü görmezden geldi. Vücudundaki uyuşukluk

karda yatmaktan. Artık kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamdı. Ve yolundaki engellere karşı saf bir nefret besliyordu.

Ailesi onun hareketini hemen fark etti. Ama o çoktan koşmaya başlamıştı.

"Jess!" George bağırdı.

Onunla yüzleşmek için döndü.

Eddie çizmesini kadının karnına doğru itti.

Elinden gelen her şeyi yaptı ve topuğunu kadının orta kısmına vurarak onu geriye doğru uçurdu. Tökezleyerek birkaç adım ilerledi ve George ile Dorothy'nin birkaç santim yakınına geldi. Eddie yaşlı çiftin arasına dalarak ikisini de geriye doğru tökezletti. Çiftlik evine doğru koşarken karnını tuttu.

Her adım acısını daha da artırıyordu.

Çiftlik evinin soluna yöneldi, terk edilmiş bir tavuk kümesinin yanından geçti. Eddie arkasına bakmaya cesaret etti. Sapkın aileden hiçbir peşine düşmemişti. Henüz.

Jess anne ve babasının dengelerini yeniden kazanmalarına yardım etti. Üçü de ona doğru baktı.

Kapıları açık büyük bir ahırın önünden geçti.

Aydınlık mekânın içinde, binanın en sol köşesinde altı sedye düzgünce sıralanmıştı. Her birinde izleme ekipmanlarının ve damar içi serumların bulunduğu bir masa vardı. Sağ tarafta açık bir kapı küçük bir otoparka benzeyen bir yere açılıyordu.

Eddie direksiyonu ahırın içine kırdı ve gözden kayboldu.

Sol tarafına erzak yığılmıştı. Çeşitli yiyecek kutuları, kurutulmuş makarna, kurabiyeler, büyük maden suyu kapları. Sağında, uzun ahşap bir masanın üzerinde yüzlerce eşya duruyordu. Saatler, mücevherler ve diğer ıvır zıvırlar. Hiçbir şey almak için en ufak bir istek duymadı.

Değerli eşyaların yanındaki ahşap sobanın içinde büyük bir kül yığını vardı. George'un kurbanların cüzdanlarını ve kimliklerini yaktığı yerin orası olduğunu tahmin etti.

Ahırdaki eşyaların çoğu tozlu çarşafarla korunuyordu.

Eddie, ailenin hayatlarının geri kalanını hapishanede geçirmesini sağlayacak kadar delili sendeleyerek geçti ama tek önceliği çiftlikten ayrılıp bir an önce tedavi olmaktı. Zamanı çok yakında gelecekti.

Kapıdan geçip Noel sabahının alçak güneş ışığına geri dönerken nefes nefese kaldı. Ve çoğu karla kaplı ve kısmen kamufle edilmiş ağlarla gizlenmiş yaklaşık kırk araçla yüz yüze geldi. En yakın modeller en az on yaşında görünüyordu, ancak daha yeni modeller arka tarafa yakın sıralardaydı.

Eddie bir arabaya düz kontak yapma becerisini hiç edinmemişti. Modern araçlarda bunun hâlâ mümkün olup olmadığından bile emin değildi.

En arkada cipini gördü.

Bu manzara onu iliklerine kadar ürpertti ama yoluna devam etmek zorundaydı.

Küçük otoparkın ötesinde, kardaki lastik izleri uzaktaki bir yola çıkıyordu.

Kilise çanlarını hatırladı. Bir tür yaşam yakınlarında olmalıydı.

Şiddetli bir ağrı Eddie'nin nefesini kesti. Ön sıradaki arabaların yanında bir an kambur durdu. Sonra en yakınındakinin tavanına tutundu ve destek için duran araçları kullanarak kendini ileri doğru çekti.

Alnında boncuk boncuk
ter vardı. Derin nefesler
aldı.

Karnındaki sancılar yüzünden yüzünü buruşturdu.

Çok yavaş gidiyormuş gibi hissediyordu - Jess ve ailesi yakında ona yetişeceklerdi. Ama başka seçeneği yoktu. Eddie uzun süre ayakta kalıp savaştıkları fiziksel güce sahip olduğundan şüpheliydi.

Küçük park alanını temizledi ve lastik izlerini birleştirdi. Çok yakın bir zamanda yapıldıklarını biliyordu, çünkü dün geceki kar onları gizlemiş olmalıydı.

Yola sadece 50 metre var.

Koşusu hızlı bir topallamaya dönüşmüştü. Elinde sıcak kan parlıyordu ama yarasına sıkıca bastırmaya devam etti. Arkasındaki karlı zeminde bir kan izi bıraktı.

Eddie son günü değerlendirmeye çalıştı. Son yirmi dakikayı.

*Bunu nasıl kaçırmış
olabilirim? Başından beri
Jess'ti.*

Her şeyi düzenliyor.

Beni bıçakladıktan sonra gözlerimin içine bakışı.

Zihnini Tank'ın kilisedeki ölümüne geri götürdü. Tank son nefesini verirken Jess onun cesedinin üzerine çömelmişti. Ayının vahşi saldırısı sonucu öldüğünde de Greg'in yanında diz çökmüştü. Ve Trinity... Jess ve o, her ikisi de o korkunç anda aşağıya bakmışlardı.

Ve sonra Damien Hurst vardı. Ölümünü tamamen farklı bir açıdan görmeye başlamıştı. Jess onun hayattaki son anını kaçırdığında ne kadar üzülmüştü.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Jess iddialı davranmış ama geri planda durarak onları mantıklı argümanlarla tuzakların her birine doğru teşvik etmişti. Geriye dönüp baktığımızda, kimsenin en ufak bir fikri olmamasına rağmen Jess'in davranışları apaçık görünüyordu.

Onu salonun arkasında bulduğumda gerçekten baygın mıydı?

Yoksa bir kurban rolünü oynamak için kendi kafasına mı vurdu?

Şu anda bu soruların cevabı önemli değildi.

Eddie birkaç hırıltılı adım daha atarak tökezledi ve bir taşra yoluna saptı. Nefes almak için bir an durdu ve çılgınca iki yöne baktı. Yollardan biri karlı tepelere çıkıyordu. Diğer ise daha düz bir araziye.

Geriyeye dönüp lastik izlerine, çiftlik evine ve ahıra baktı.

Şimdiye kadar aile onu takip etmemişti.

Bu onu rahatlatmıştı ama hayatta kalmasının hâlâ pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu.

Eddie tekrar yola koyuldu, herhangi bir kurtuluş işareti umuduyla yolun kenarında topallayarak ilerliyordu.

Ciğerlerini parçalayan birkaç dakika sonra bir aracın sesini duydu.

Korkunç bir an için sesin çiftlik evinin olduğu yönden geldiğini düşündü. Ancak, bir motorun gürültüsü arttıkça, sesin gittiği yönden geldiğini fark etti.

Farlar sisli şeridin köşesinden bıçak gibi saplandı.

Eddie yolun ortasına fırladı, kollarını sallayarak yaklaşan araca durması için bağırdı.

Bir polis aracı hızla ona doğru geliyordu. Bu rahatlama neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu.

Aracın lastikleri patinaj yaparak tam önünde durdu.
Kurtulmuştu.

OceanofPDF.com

Eddie arabanın sürücü tarafına doğru çabaladı. Cam elektrikli bir vınlamayla indirildi ve dışarıya bir ısı patlaması yayıldı. Direksiyonun arkasında yalnız bir polis oturuyordu. Orta yaşlı ve sert görünüyordu ve kalın, siyah bir ceket giymişti.

"Dur, dur, ," diye bağırdı polis. "Burada ne yapıyorsun, evlat?"

Eddie bir an için ne diyeceğini bilemedi. Binlerce farklı şey söylemek istiyordu. Tüm hikâyeyi mümkün olduğunca kısa bir şekilde anlatmak.

Polis, bıçak yarasını kapatan kanlı eline baktı. "Yaralandın mı?"

"Lütfen, Memur Bey," dedi Eddie hızla. "Bana yardım etmeniz gerek.

Şimdi!" "Yavaşla. Ne oldu?"

Eddie acının etkisiyle kendini toparlamaya çalıştı. Bir sonraki sözlerinin açıkça anlaşılması ve ona göre hareket edilmesi gerekiyordu. "Kaçırıldım ve son üç gündür yolun aşağısındaki bu yerleşkede isteğim dışında tutuluyorum."

"Kaçırıldı mı? Kim tarafından?"

"Bu çılgın yaşlı çift ve psikopat kızları tarafından. Bunu yıllardır yapıyorlar, insanları öldürüyorlar-"

"Bekle, bir saniye evlat." Polis emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi.

"Şimdi, yavaşça. Bana neler olduğunu anlat."

Eddie daha sakın konuşmaya çalıştı. "Bakın memur bey, acil tıbbi yardıma ihtiyacım var. Lütfen."

Polis başını salladı. "Bununla ilgileneceğiz. Ama önce, kim kimi öldürüyordu?"

"Üç gün önce Old Forge'da kaçırıldım. Başkaları da vardı ama hayatta kalan tek kişi benim. Bu çift ve kızları, buradan bir milden daha az bir mesafede oldu."

Polis başıyla çiftlik evinin olduğu yönü işaret etti. "Bu taraftan mı?"

"Bu doğru. Ormanda bir kasaba replikası inşa ettiler ve her yıl insanları avlamak için kullanıyorlar." Eddie yüzünü buruşturdu. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama... Tanrım. Beni bir hastaneye götürün, size her şeyi anlatacağım."

Polis ona şüpheli bir tavırla kaşlarını çatı. "Bak, evlat. O tarafta yaşayanlar sadece Kaneler. Ve onlar adam kaçırma tipleri *değil*. Yıllardır bu bölgede yaşayan saygın bir aile. Ve kızları yıllar önce evi terk etti. Bu yüzden saçma hikayenden şüphe ettiğim için beni affet ama... bir şey mi var?"

"Hayır." Eddie hayal kırıklığı içinde homurdandı. "İnanılmaz görüldüğünü biliyorum. Beni hastaneye götürün ve her şeyi açıklayayım."

"Tamam, . Dur, sana yardım edeyim. Arabanın arkasına bin."

Eddie rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Sıcak kruvazörün arkasına tırmandı ve arka koltuğa nazikçe oturdu. Karnındaki yaraya sıkıca bastırdı ve hastaneye varmadan önce kan kaybından ölmemesi için dua etti.

Polis direksiyonun arkasına atladı ve kapı kilitleri . "Adın ne evlat?"

diye sordu polis dikiz aynasından. "Eddie. Eddie Parker."

", Eddie?" "Fort Drum?"

"Peki bizim küçük kasabamız Old Forge'a nasıl geldiniz?"

"Buradan geçiyordum ve bir paket sigara almak için durdum.

Bekle... şehre yakın mıyız?"

"Birkaç mil. Geldiğim yoldan geri döneceğim. , hadi gidelim."

Kruvazörün motoru ve polis arabayı vitesine taktı.

Karla kaplı yolda dikkatle ilerledi.

Çiftlik evine doğru.

"Bekle. Hastaneye giden yol bu mu?" Eddie sordu.

"Oh, yakında oraya varacağız. Ama George ve Dorothy'lere sadece bir dakika uzaklıktayız. Önce bu işin aslını öğrenmek istiyorum."

Eddie öne doğru oturdu. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Geri dön." Polis onu görmezden gelerek sürmeye devam etti.

"şu lanet arabayı!" Polis yine onu görmezden geldi.

Çiftlik evine giden yol az ileride görünüyordu. Polis dönüş sinyali yaktı. Eddie yumruklarını kendisini ön koltuktan ayıran plastik bölmeye vurarak dayanılmaz bir acı hissetmesine neden oldu.

Kapının kolunu tuttu ve çekti. Hiçbir şey yoktu.

Cama vurdu. Yumruğunda acıdan başka bir şey yoktu.

"Çevir şu lanet arabayı!"

Polis sessizce başını salladı. Aracını çiftlik evinin geçirdi. George ve Dorothy elektrikli kapıdan geri dönmüşlerdi. Arka kapılarının yanında durmuş, ciddi görünüyorlardı.

Yaşlı çifti görünce göğsündeki acıyla birlikte Eddie arka koltuğa kusmak istedi. Jess hiçbir yerde görünmüyordu. Renkli camların varlığını gizleyeceğini umarak daha da alçaldı.

"Pekâlâ, bana bir dakika ver Eddie Parker," dedi polis. "Bakalım burada gerçekten neler oluyor."

Polis memuru hiç tereddüt etmeden arabadan atladı ve George ile Dorothy'ye doğru yöneldi, eli kılıfındaydı.

En azından bu doğru bir yaklaşım gibi görünüyordu. Eddie pencerelerden dikkatle baktı, kendini olabildiğince gizlemeye çalışarak polisin onları tutuklayacağını umdu. Mülkte yapılacak basit bir arama en karanlık sırlarını ortaya çıkaracaktı.

Polis birkaç dakika boyunca yaşlı çiftle hararetli bir konuşma yaptı ve birkaç kez polis aracını işaret etti.

Eddie'nin kalbi hızla çarpıyordu. Her an Jess'in çiftlik evinin arkasından fırlayıp polisi bıçaklamasını bekliyordu.

Ama hiç ortaya çıkmadı.

Sonunda memur döndü ve arabaya doğru yöneldi, botları donmuş zeminde çığırıyordu. Yaşlı çift arabalarında kaldı.

Kapının eşiğinde, kruvazöre doğru bakıyordu. Belli ki bu iş bitmemişti.
oluyor?

Polis memuru araca yaklaştı. Arka kapıyı açtı. "Onları neden hâlâ tutuklamadınız?" Eddie talep etti. "Arabanın içine bak.

Kanıtı ihtiyacınız varsa ahıra!"

Memur sert bir bakışla Eddie'ye baktı. "Biliyorsunuz Bay Parker, Old Forge New York Eyaleti'ndeki en düşük suç oranına sahip. Ve on üç yıldır üst üste cinayet işlenmiyor. Gurur duyduğum bir gerçek. Peki bu suç oranını nasıl bu kadar düşük tuttuğumuzu biliyor musunuz?"

Polisin sözleri Eddie'nin hafızasını canlandırdı. Bunu daha önce de duymuştu. Yüzüne bir farkındalık ifadesi yayıldı.

"Bekle... sen... şerif misin?"

"Aynen öyle evlat. Seni birkaç gün önce markette, bu iyi insanlardan çalmaya çalışırken gördüm."

"Bak-"

"Arabadan çık, evlat." "Ne?"

Polis kılıfından bir tabanca çıkardı. Silahı Eddie'nin yüzüne . "Arabadan çık. Yavaşça."

Eddie başını salladı. "Ne demek istiyorsun? Ciddi olamazsın?" Polis eğildi ve ceketinin omzundan tuttu.

"Ne oluyor be?" Eddie bağırdı.

Şerif sıkılmış dişlerinin arasından, "Defol git," diye cevap verdi. Sonra Eddie'yi arabadan dışarı sürükledi, itti ve silahını tekrar yüzüne doğrulttu. "Şimdi yürü."

Eddie birkaç adım geri çekildi, avuçlarını savunurcasına kaldırdı. "Sana ne söylediler bilmiyorum ama burada kurban benim."

"Kurban sen misin?" Şerif güldü. "Hayatın boyunca toplumun başına bela oldun evlat. Bu sadece bir şekilde sona erecekti. Kartın uzun zamandır işaretli. Şimdi yürü, yoksa seni burada vururum."

Polisle George ve Dorothy'nin arasına baktı. Yaşlı çift sessizce onları izliyordu. İkisi de mutlu ya da üzgün görünmüyordu. Sadece başlarına geleceklere boyun eğmişlerdi.

Eddie dizlerinin üzerine çöktü.

Tüm umutlar birkaç dakika içinde yerle bir olmuştu.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Son yirmi dört saat boyunca hiç olmadığı kadar hayatından endişe ediyordu.

Şerif Briggs, "Ayağa kalkın," diye emretti. "Hemen şimdi."

Eddie ona baktı. "Lütfen. Sen bir polis memurusun. Bu insanlar ölümlerinden sorumlu-"

"Birçok, birçok suçlunun. Bunu bilerek rahat uyuyabilirim." "Sen delisin."

Şerif Briggs tabancasının horozunu geri çekti. "Beş. Dört. Üç. İki."

Eddie yavaşça ayağa kalktı. Jess'in Old Forge versiyonunu çevreleyen heybetli duvara doğru döndü.

Briggs onu ileri itti.

Nefes almakta zorlanarak birkaç adım tökezledi.

George ve Dorothy şerife katıldılar ve tarladan geçerek yerleşkeye doğru onu takip ettiler. Hiçbiri tek kelime etmedi.

Eddie arkasına bakmadan kapılara yöneldi. Hemen arkasından çitleri kapattılar ve saniyeler sonra havayı bir elektrik uğultusu doldurdu.

Bir kez daha yerleşkenin içinde kapana kısılmıştı. Dorothy, George ve Şerif Briggs dönüp çiftlik evine doğru yürüdüler. Hiçbiri onun kaderiyle uzaktan yakından ilgilenmiyor gibiydi.

Eddie'nin solunda, Jess büyük bir çam ağacına yaslanmış, elinde hâlâ kanlı bir bıçakla duruyordu. Eddie sessizce ona baktı.

Bıçağı yükselen güneşte parlıyordu.

Jess sonunda, "Özür dilerim Eddie, gerçekten özür dilerim," dedi. "Sana bir saat avans vereceğim. En azından o kadarını hak ettin."

Eddie başını öne eğmiş, önümüzdeki birkaç saat içinde olacakları kabullenmişti.

İşlerin böyle biteceğini hiç hayal etmemişti.

Jess asla değişmeyecekti. Ve onun değişimi çok geç olmuştu.

"Artık gitsek iyi olacak," diye yalvardı.

Kana bulanmış ve nefes almakta zorlanarak öksüren Eddie, Jess'in henüz onu takip etmediğinden emin olmak için birkaç saniyede bir arkasına bakarak topallaya topallaya ormana doğru ilerledi.

Ve ormanın derinliklerine, hayatı boyunca yaptığı hataların inşa ettiği bu hapishanenin derinliklerine doğru yürürken tek duyabildiği, kasabanın uzak hoparlörlerinden gelen, esintiyle tembel tembel çalan o tek Noel şarkısıydı...

Ohhh ... Dikkat etsen iyi olur ...

OceanofPDF.com

EPILOG

28 Ocak

Maria Fontana ofis koltuğunda arkasına yaslandı. Pencerenin dışında, Van Am avlusuna hafif kar yağıyordu. Columbia Üniversitesi öğrencileri, son derslerinden sonra yurtlarına dönmek için aceleyle yollarda koşuşturuyordu.

Öğrencileri bir kez daha onun bir numaralı önceliğiydi. Columbia'nın Psikoloji Bölümü'nün başkanı olarak işine geri dönmek, normalliğe hoş bir dönüş olmuştu. Özellikle de birkaç yıl önce transatlantik bir gemi yolculuğunda seri katil Wyatt Butler'ın yakalanmasına yardım ettiği ve canını zor kurtardığı olaylardan sonra. Ve çocuklarının hayatını.

Ancak o zamandan beri FBI, kırılması imkansız suç soruşturmaları için psikolojik profilleri hakkında ikinci bir görüş almak üzere düzenli aralıklarla arıyordu.

Gerçi bugüne kadar onları ilk aradığı tek sefer buydu. FBI'ın ve büyük olasılıkla diğer herkesin gözden kaçırdığı bir şeyle ilgiliydi.

Ayak sesleri koridor boyunca ofisine doğru ilerliyordu. Günün son toplantısı onun için en önemli toplantı olacaktı.

Biri kapıyı üç kez çaldı. Kısa ve düzenli. FBI'dan Ajan Chris Spear'ın kartviziti.

"İçeri gel," diye seslendi.

Spear, her zamanki düzgün keçi sakalı, keskin takım elbisesi ve geçmiş bir çağı çağrıştıran yuvarlak gözlükleriyle odaya girdi. Ona gülümsedi. "Seni görmek güzel, Maria."

"Aynen öyle. Otursana Chris."

"Çocuklar nasıl?"

"Harika gidiyor. Lise üçüncü sınıfta, inanabiliyor musunuz?"

"İyi, iyi," diye cevap verdi Spear gülümseyerek. "Yani... konuşmaya ihtiyacınız olduğunu söylediniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Maria masasındaki bir dosya klasörünü ajana doğru itti.

İçinde bir düzine yıla yayılan çeşitli New York gazetelerinden kupürlerin bulunduğu dosyayı açtı.

"Sanırım *size* yardım edebilecek kişi benim," dedi Maria. "New York'un yukarısında, Old Forge adında küçük bir mezra. Kasabada binden az insan yaşıyor."

"Tamam," diye mırıldandı Spear, hâlâ gazete kupürlerini tarıyordu.

"Neredeyse hiç suç işlenmemiş, ki bu da böyle bir kasaba için oldukça normal.

bu kadar sıkı örülmüş. Ama birkaç ay önce dikkatimi çeken şey bu değildi."

"Devam et."

"Her yıl, tam Noel zamanı, Old Forge çevresindeki bölgelerde yarım düzine insan kaybolur. On dört yıl öncesine kadar izini sürdüm. Her yıl, saat gibi. Geçtiğimiz Noel de farklı değildi."

"Aslında bu o kadar da alışılmadık bir durum değil Maria. Tatillerde intiharların arttığını biliyorsun. Bu insanların yarısı muhtemelen geri dönmeye hiç niyetleri olmadan yürüyüşe çıkıyorlar."

"Belki. Belki de değildir. Ama kayıplara daha yakından baktığımda çok garip bir şey fark ettim. Tüm bu insanların, son on dört yılda neredeyse yüz kişinin, bir tür suç geçmişi var. Hepsinin birbiriyle ilgisi yok. Kayboluşlarını birbirine bağlayan tek şey coğrafya. En son görüldükleri yaklaşık bölge."

"Old Forge."

"Old Forge, New York." Maria başıyla onu onayladı. "Ve her biri... bir suçlu."

Mızrak düşünerek çenesini ovuşturdu.

"Hadi ama Chris. Ben tesadüflere inanmam."

"Yani diyorsun ki..."

Maria FBI ajanına gözlerinde yoğun bir ifadeyle baktı. "Bu bir seri katilin işi. Muhtemelen Amerikan tarihindeki en *üretken* seri katil, on yıldan uzun bir süredir tespit edilmekten ustalıkla kaçan biri. Ve bizim için daha da kötüsü, durmaya *hiç* niyeti olmayan biri."

"Anlıyorum," dedi Spear ve dosyayı kapatıp masaya geri koydu. "Öyleyse onu durdurmak sana ve bana düşüyor."

"Kesinlikle haklısın."

Ajan Spear başını sallayarak onayladı. "O zaman başlayalım."

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

JAMES MURRAY

Roman yazmanın en iyi yanı, geçtiğimiz sekiz yıl boyunca ortak yazarım Darren ile en iyi arkadaş olmak oldu. Hayatımı onsuz hayal bile edemiyorum. Düşünceli, nazik, komik ve müthiş bir yazar.

Mükemmel editörümüz Michael Homler'a ve tüm St. Martin's ekibine devam eden ortaklıkları için teşekkür ederim. Meslektaşlarım ve arkadaşlarım Joseph, Nicole ve Ethan'a hayal güçleri ve destekleri için teşekkür ederim. Vector Management'tan Jack Rovner ve Dexter Scott; UTA'dan Brandi Bowles ve tüm ekibimiz; GTRB'den Danny Passman; ve PSBM'den Mitch Pearlstein ve Cristian Hitchcock'a teşekkürler. Brad Meltzer, R.L. Stine, Clay McLeod Chapman ve James Rollins'e devam eden mentorlukları, tavsiyeleri ve dostlukları için özel teşekkürler.

Ve en önemlisi, tanıdığım en düşünceli, en şefkatli insan olan inanılmaz eşim Melyssa'ya teşekkürler. Seni seviyorum.

Ve son olarak, dünyanın dört bir yanındaki tüm muhteşem *Impractical Jokers* hayranlarına teşekkürler - umarız bu gerilimi bizim yazmaktan keyif aldığımız kadar seversiniz!

DARREN WEARMOUTH

Öncelikle ortak yazarım James'e teşekkür etmek istiyorum. Harika adam olmasının yanı sıra, çok değer verdiğim en iyi arkadaşımdır. Ne zaman kitaplarımız üzerinde çalışmak için güney sınırını geçsem, James ve Melyssa her zaman nazik ve cömert ev sahipleri oluyorlar. Onlar gerçekten benim Amerikalı ailem; birlikte geçirdiğimiz zamana değer veriyorum.

İkincisi, St. Martin's Press'ten editörümüz Michael Homler ve yayıncılık sürecini bir zevk haline getiren geniş ekibi. Michael bir

düşünceli ve mükemmel bir editör.

Üçüncü olarak, James'in ve benim bu kitabın oluşturulması sırasında üzücü bir şekilde kaybettiğimiz yakın ve geniş ailemize teşekkür etmek istiyorum. Kayıp asla kolay değildir, ancak bu süreçte James ile inanılmaz derecede gurur duydum. Onlar sonsuza kadar kalplerimizde yaşayacaklar.

Kişisel düzeyde, eşim ve kızım Jen ve Maple'ı her zaman sona bırakıyorum. Benim için ne kadar önemli olduklarını hiçbir kelime anlatamaz. Yüzlerinde bir gülümseme görmek beni uçmaya devam ettirmeye yetiyor.

Son olarak ve en önemlisi, *You Better Watch Out'u* okuduğunuz için size çok teşekkür ederiz. Çalışmalarımızı okumak için ne kadar zaman harcadığınızı biliyoruz ve bunu çok takdir ediyoruz.

OceanofPDF.com

AYRICA [JAMES S. MURRAY](#) VE [DARREN WEARMOUTH](#) TARAFINDAN

Uyanmış Eşik
Yok Olma
Kımıldama
Kaçak [Yolcu](#) .

OceanofPDF.com

YAZARLAR HAKKINDA

Courtesy of truTV

James S. Murray, truTV ve TBS'de yayınlanan popüler televizyon programı *Impractical Jokers*'taki "Murr" rolüyle tanınan bir yazar, yönetici yapımcı ve aktördür. Impractical Productions, LLC'nin sahibi ve Bad Woods Entertainment'ın ortak sahibidir. Uluslararası çok satan *Awakened* üçlemesinin, *Don't Move* ve *The Stowaway* adlı gerilim romanlarının ve *Area 51 Interns* adlı çocuk bilimkurgu kitap serisinin yazarıdır. Aslen Staten Island'lı olan James, şu anda eşi Melyssa ve köpekleri Penny ve Pepper ile birlikte Princeton, New Jersey'de yaşamaktadır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Instagram / Threads: @TheRealMurr

TikTok: @JamesMurrayJokers Facebook

/ X: @JamesSMurray

Jennifer Wearmouth

Darren Wearmouth, aralarında *Awakened* üçlemesi, *First Activation*, *Critical Dawn* ve *The Stowaway*'in de bulunduğu çok sayıda uluslararası çoksatan romanın yazarıdır. Uluslararası Gerilim Yazarları grubunun bir üyesidir ve eşi ve kızıyla birlikte Kanada'da yaşamaktadır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

FB / X / IG @darrenwearmouth

OceanofPDF.com

Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin -

James S. Murray ile ilgili e-posta güncellemeleri için
[buraya](#) tıklayın. Darren Wearmouth ile ilgili e-posta
güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press, an imprint of . Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

DIKKATLİ OLSANIZ İYİ OLUR. Telif hakkı © 2024 James S. Murray ve Darren Wearmouth'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Rob Grom'a ait

Kapak resmi: hediye paketlenmiş bıçak© Zamurovic Brothers/Shutterstock; kanlı bıçak© MAKAR-OV/Shutterstock

eISBN 9781250286277

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2024

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[İthaf](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35 Epilog](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca James S. Murray ve Darren Wearmouth](#)
[tarafından Yazarlar Hakkında](#)

[Telif Hakkı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.